

1856
ഉപന്യാസം

സാഹിത്യനിഷ്ഠ

D 92
1975

പ്രൊഫ്സർ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ.

സാഹിത്യനിഷ്ഠ

ഗുണമകർഷാവു :

പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ.

ഇംഗ്ലീഷ് പ്രൊഫസർ,

മഹാരാജാസ് കോളേജ്, ഏറണാകുളം.

കേരളത്തിന്റെ ഡയറക്ടർ പബ്ലിഷിങ്ങ് ഹൗസ്സിൽനിന്നു
പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്.

1943

വില 1 രൂ. 8 അ.

വിഷയാനുക്രമണിക

പുറം

ആദ്യം
അവതാരിക
പ്രസ്താവന

1. സാഹിത്യവികാസം	1—8
2. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉറവിടം വരാതീരിക്കുവാൻ	9—13
3. ജീവൽസാഹിത്യം	14—30
4. സാഹിത്യസാരം	31—47
5. വിമർശനം	48—62
6. അംഗ്യേയവിമർശനകല	63—83
7. ശാകന്തളത്തിലെ സാമകോണമനം	84—94
8. “പ്രാജഡീ”കളിലെ വിശ്വാസവും വിശ്വാസവും	95—108
9. മണീപ്രവാളവും ആത്യദ്രാവിഡസങ്കരവും	109—140
10. സംസ്കാരവിജയം	141—150
11. കേരളാഭൂമിയും	151—157
12. മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാൾ	158—168
13. കേരളകേരളകലകൾ	169—175
14. മലയാളസാഹിത്യം	176—184
15. മലയാളം തെളിയണമെങ്കിൽ	185—196

അ ര ഖ ട

ഓക്സ്ഫോർഡിലെ “ബാലിയർ” കോളേജിൽനിന്നു യുവനിക നീക്കി സാഹിത്യരംഗത്തേയ്ക്കിറങ്ങിയ ജെ. എ. സ്റ്റേൻഡർ അവർ കൾ പിന്നീട് “ഇന്റസ്റ്റൺ മോർണിങ്ങ് ന്യൂസ്” എന്ന പത്രത്തിന്റെ നാളകനായിരിക്കേ, ഒരു സപ്രഭാതത്തിൽ, മോക്ടർ ആർണോൾഡ് എന്നൊരു അപ്രതീക്ഷിതമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആപ്റ്റിസീൽ കയറിച്ചെന്നു്, ഓപ്പറേഷനായി സാഹിത്യത്തിന്നു് നീക്കം ചെയ്തായി. അദ്ദേഹത്തെ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ചു സ്റ്റേൻഡർ പറയുന്നു :— പെട്ടെന്നു മുഖമുഖത്തിനോടടുത്തൊരു വാതിൽക്കൽ മാത്രം ആർണോൾഡിനെ കാണുക, അതൊരു പറ്റുവകരമായ അനുഭവമായിരുന്നു. * * * * * പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജാൻ നിതരകണ്ഠനായി. പ്രഫസർ ഗുക്കർസ് നമ്പ്യാൻ അവർക്കു തന്റെ “സാഹിത്യവിജ്ഞാപനങ്ങൾ” സഹായകമായി സഹായിച്ചു. ഓക്സ്ഫോർഡിലെ എൻ്റർപ്രൈസിസ് കോളേജിൽ വന്നതിനുശേഷമാണു്. അദ്ദേഹിയോ ഏകദേശം അതേസമയത്തു. സ്റ്റേൻഡർക്കു പാലം എത്തിച്ച കാര്യം അദ്ദേഹം അതേസമയം ഗിന്നസ്സിൽ വെച്ചുകൊള്ളുക.

ആർണോൾഡിന്റെ കഥ പ്രഫസർ ഗുക്കർസ് സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത്ര പ്രസക്തമോ എന്നു് ശങ്കിക്കാനില്ല. എല്ലാപക്ഷത്തും അദ്ദേഹം ആ “ബാലിയർ” കോളേജ് സാഹിത്യപാഠ്യത്തിന്റെ ഒരു നല്ല “മോഡൽപതിപ്പാ”ണെന്നു് ബോധിപ്പിക്കാറുണ്ടു്. കെട്ടിലും മട്ടിലും, തൊഴിലിലും തോന്നലിലും, വാമൊഴിയിലും വാക്കൊഴിയിലും, എന്നല്ല, കരുതലുകളിൽപ്പോലും ആകെക്കുറഞ്ഞ “ചുരുക്കം” അഥവാ ഒരു വടിയൊറ്റപ്പിക്കൽ അതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. ആർണോൾഡിനെപ്പോലെ സംസ്കാരത്തിന്റെ എല്ലാ വശത്തും അദ്ദേഹം തോക്കിക്കാണാറുണ്ടു്. “സർവ്വോപരി നിരൂപകനായിട്ടു്”, ഇദ്ദേഹം കവിയായിട്ടും, “Somewhat of worldling mingled with bard and sage” എന്ന കവിസുഷം ഇവിടെ സ്മരണീയം.

ഇദ്ദേഹം “വിജ്ഞാപനത്തിൽ സാഹിത്യവിജ്ഞാപനം പരിവർത്തനം” സാഹിത്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക വികാസവും “ജീവസാക്ഷരതയും” വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നവനാണു് അവനാലും.

ക്ഷമയോടെ ക്ഷമേയനവതാമുദൈവതി
അഭൈവത്സരം മമണീയതാമഃ

എന്നിങ്ങിനെയാവട്ടെ സാഹിത്യത്തിൽ വസ്തുതീകരസാദികളി-
ല്ലെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നതും ഉണ്ടാകേണ്ടതുമായ വിപരീതമാണുളള വിശ്വ-
ദിദ്യ വിമർശിച്ചുവോടനാചെയ്യുന്ന പ്രസ്തുതോപന്യാസങ്ങൾ, ഈ
'നീക്കം' ഉത്പത്തിക്കുള്ളിൽ ഉത്പത്തിക്കുൾക്കും സേവ്യൻ
സേവ്യനാമെന്തെ വിളാസം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കലാനിരതികൃതനിയമ
മഹിമയോടെയെന്ന പ്രാചീനന്മാർ പലമേയന പരഞ്ഞിട്ടും അതിന്റെ
അർത്ഥാർത്ഥത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളാതെ പാഠവയ്യവും സങ്കേതവും
കൊണ്ടു, സാഹിത്യത്തെ അർത്ഥമിട്ടു പിടിക്കുന്നവർ എന്തും എവിടേ
യുണ്ടല്ലോ. അവരെ "കണ്ണാടിയുടെ മുന്തിരിയെന്നു അഭിപ്രായത്തി-
നില്ലാത്ത ഉദ്യാനത്തെ ആകാശത്തെ പഴിപറഞ്ഞു തന്റെ മുഖം ബിം-
ബിച്ചുകാണുന്നതിനെ മാത്രം സഭാ ദോഷിക്കാണിരിക്കുന്നത്" സഭാ-
ചിന്തനസ്സോടുകൂടിക്കൂടാതെ "നീക്കം"കാർക്കു കാൽവേദിയായ
കരുത്പതിക്കുവല്ലെന്നാൽ പരമം ?

"മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉറവുകൾ വറ്റാതിരിക്കുവാൻ"
മറ്റു ഭാഷകളിൽനിന്നു അവർക്കും വെട്ടിക്കീടിച്ചുകൊടുത്തുവേണ്ട
സംസ്കാരസരിപ്പുകളെക്കുറിച്ചും കല അനുകരണാത്മകമാണെന്നുള്ള
നിസ്സംശയത്തിലടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന രീതിവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രാ-
സംഗികവ്യക്തം ചെയ്യുന്ന പ്രബോധനങ്ങൾ പ്രകടമാക്കേണ്ടതാണ്.

സാഹിത്യനിരൂപണവിഷയത്തിൽ ഡാക്ടർ ആർണോൾഡ്
ഡാങ്ങ് ഓ. നമ്പ്യാനവർകൾക്കു വചിതയാചാര്യനെന്നു പ്രഖ്യാ-
പനം ചെയ്യുന്നവരാണ് പിന്നാലെ വരുന്ന സുഭാഷാചന്ദ്രാസ-
ങ്ങൾ ഒന്നും. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഗ്രീക്കും ലാറ്റിനുമെങ്ങനെയെന്തെ അങ്ങ-
നെയെന്തെ സംസ്കൃതം മലയാളത്തിനെന്നു കണ്ടുകാണി, ആചാര്യ-
നീമേടങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ, മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ
ഗതിവിഗതികളെക്കുറിച്ച് സമഞ്ജസവിമർശനമുണ്ടാകുമെന്നു എന്ന
ഒട്ടനും വിശ്വസിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. സാഹിത്യത്തിന്റെ നീത-
ര്യ ജീവിതമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കാതിട്ടു ആ മഹിമയാചാര്യന്റെ
കാവ്യമീമാംസയെപ്പറ്റി കേരളം അറിഞ്ഞു മരിച്ചുവു. പ്രസ്തു-
തോപന്യാസങ്ങൾ ഒന്നും അതിന്തകിയിരിക്കുന്നു.

ആർക്കോർഡിന്റെ മതങ്ങളെ ഒന്നാകെ പരിശോധിച്ചിട്ട്”
There is always in Arnold something of what we today irreverently
call “the old school tie” എന്നൊരാമുപികൻ എഴുതിയതു് ശിഷ്യ
നിലും സംഗതരും ആരോ ?

ഇനിയത്തെ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ 9-ഉം 14-ഉം സാഹിത്യചരി
ത്രത്തിലുള്ള സോപാനങ്ങളാണ്. പതിനാലാമത്തേതിൽ ലേഖ
കന്റെ സാക്ഷാത്കാശപരമായും ഭവനീയതയോടുകൂടിയതും സാ
ഹിത്യചരിത്രത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര
പ്രതിപാദനശൈലിയും തെളിഞ്ഞുകാണാം. “അദ്ദേഹം ലേഖകനായി
ഉയർന്നുവന്ന ആദ്യപ്രതിപാദനശൈലിയുടെ ഫലമായി
ആദ്യ സമുദായത്തിൽ തമ്മിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ ഏകീഭാവം
ഉത്തമമണിപ്രവാളത്തിൽ വീഴലിച്ചു കാണാം” എന്നൊരഭിപ്രായം
ഉന്നയിപ്പാൻ ഓ. നമ്പ്യാർക്കുള്ള മെയ്ക്കപ്പട്ടിട്ടിലു മറ്റൊരു
കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ഇതിഹാസവർണനയിലുള്ള ഇളയകുറുപ്പൊരു
കൈയെഴുത്തായി അവന്റെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗണിക്കാൻ.

“താമരപ്പൂക്കളിലെ നാലുകൊന്നമനു്” “ഭാഗ്യലക്ഷ്മിയിലെ വിഷാ
ദവും വിശ്വരത്നവും” “മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാൾ” “തൃക്കാ
ശിഖിരത്തിലെ പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവുമായ രീതികളെ യഥോ
ചിതം യോജിപ്പിച്ചു”, സാഹിത്യചരിത്രപരമായ ഒരു വാക്ക് പ്രസ്ഥാ
നപ്രകാരം കൈയെഴുത്തായി എഴുതിയതായി കാണിക്കുന്നു.

നമ്പ്യാർക്കുള്ള ഭാഗ്യലക്ഷ്മിയിലുള്ളതും ഒരു വാക്ക് പര
ത്തുക്കൊള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ക്ലാസിസിസം” കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
അദ്ദേഹം മുറിച്ചു പടർത്തിയും അവയ്ക്കു നൽകിയ വളരെയും എത്രയും
കുറിയായും നവ വളയം വെട്ടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയോടെ
നിയമ മാതൃകയാക്കിയതെന്നും കൊണ്ടിട്ടും പരമ്പര കാര്യമേറ്റും
കേരളചരിത്രത്തെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു എന്നുവെച്ച് പ്രവർത്തി
ക്കുന്നതായൊരുപക്ഷേപം കാണാം, അതോ വാക്യത്തിന്റെയും അതോ
ലക്ഷ്യമേറ്റും പിന്നിൽ.

‘സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ കർത്താവു്’ ഇനിയും പല കഥയി
യോപവനത്തിൽ കേരളീയസാഹിത്യചരിത്രത്തെ വിശദീകരിക്കാനായതും
കൈയെഴുത്തായി എഴുതിയതും.

ജോസഫ് മേൽത്തോട്ടി, എം. എ.

അ വ താ രി ക

സാഹിത്യനിപുണൻ പ്രൊഫ്സർ പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ, എം.എ. യുടെ ഒരു പുതിയ പുസ്തകമാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ സഹായ സമക്ഷം ആറ്റിറ്റാക്കത്തോടു കൂടി അവതരിപ്പിക്കുന്ന "സാഹിത്യ നിസ്സംഗം". അദ്ദേഹം പല പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും കാരോ കാരോ എഴുതി, അദ്ദേഹിങ്ങും ഇന്നു ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്ന സാഹിത്യവിഷയങ്ങളായ പതിനഞ്ച് ഉപന്യാസങ്ങളുടെ സമാഹാരമാകുന്നു പ്രസ്തുതപുസ്തകം. ഇതുപോലെ രണ്ടോ മൂന്നോ പുസ്തകങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ട ഉപന്യാസങ്ങൾ ഇനിയും സമാഹരണ വൃത്തളമായി ഉണ്ട്. അനന്യം അർത്ഥമുള്ള പ്രകാശിതപരമ്പരയിൽ അധിപ്രമുഖങ്ങളാകുമെന്നു നമുക്കു ആശിക്കാം. മേൽപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള നിബന്ധപഞ്ചസരിയിൽ സാഹിത്യം, വിമർശനം, കലകൾ, മലയാളഭാഷ, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ വിവിധ വിഷയങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്; എന്നാൽ ആ നാനാധർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു ഒരേകദശത്തെ നിർദ്ദിഷിക്കുന്നതിനു ഭാവുകന്മാർ പ്രയാസമില്ല. പ്രണയഭാവത്തിന്റെ പരമമായ ഉദ്ദേശം ദൈവസംസ്കാരത്തിന്റെയും ദൈവഭാഷയുടെയും ഉന്നമനമാകുന്നു; അതുതന്നെയാണ് അവർ സമീകരിക്കുകയിൽ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ആ ഏകതപരം.

കഴിഞ്ഞ മൂന്നു ദശകങ്ങൾ മേലായിക്കേരളീയരുടെ അന്യാഭാവമായ ദൈവികതയും അനവരതമായ ദ്രുമധർമ്മങ്ങളും ആരായിച്ചു; അദ്ദേഹങ്ങളായ അനേകം കാര്യോപഹാരങ്ങൾ ആ ദേവിയുടെ പാദാർവിന്ദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചു; അസുഖമോയ് തരമായതും ആർത്തിച്ചു; ആധുനികസാഹിത്യനായകന്മാരുടെ ഇടയിൽ ആക്കും അഭികാമ്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന മഹാശയനാണ് ഏകന്റെ പ്രിയ സഹൃദയനായ ഡ്രീ. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ. അദ്ദേഹമായ പ്രതിഭയും അപരിമേയമായ വ്യക്തിപത്നിയും, അവിശ്വാസമായ അഭ്യാസവും അദ്ദേഹത്തിൽ സമഞ്ജസമായി സമീകരിക്കുന്നു. സാഹിത്യപഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദികാലം മുതൽക്കുള്ള ദൈവഭാസങ്ങൾ, സർവ്വാഭിസാരസമ്പന്നനായ ഒരു വിമർശനവിമർശനപ്രഭാവം,

അപ്രതിഹതമായി പാശ്ചാത്യത്തിൽപോലും അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചു നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കൊല്ലം ഗവണ്മെന്റ് പ്രകാശിതമായ “പാലാഴിമനരം” കവ്യവാണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമകൃതി. അക്കാലത്തു് ആ വാണിയത്തിന്റെ പ്രണേതാവു് അനന്തരവാല്യനായിത്തന്നെ എങ്കിലും, അനുവാചകന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ അതു് ഒരു പരിണതപ്രജ്ഞന്റെ കൃതിയെന്നുള്ള പ്രതീതിയെയാണ് ഉണർപ്പിച്ചതു്. “ഭാരികവധം” മുതലായി വേറെയും ചില പദ്യകൃതികൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗാന്ധർവ്വം ആവിർഭവിച്ച “സാഹിത്യപ്രകാശിക” എന്ന ഉപന്യാസസമുച്ചയത്തിന്നു മിഴിച്ചും മേന്മയും വർദ്ധിച്ചതു് അദ്ദേഹം അതിൽ എഴുതിച്ചുവെച്ച പ്രബന്ധങ്ങളാണ്. സാഹിത്യവിമർശനത്തിലും ചരിത്രഗവേഷണത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള പ്രാഗല്ഭ്യം സന്നിവേശിച്ച പാടവത്തെ ആ പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാക്കി. ഗാന്ധർവ്വം അച്ചടിപ്പിച്ച “മാണക്യൻ” അദ്ദേഹത്തെ ഉത്തമ ഗദ്യകാരന്മാരുടെ പങ്ക്തിയിൽ ഉപവിഷ്ണുനാക്കി. കർക്കാലം ശ്രീ. നമ്പ്യാർ “കേരളീയരുടെ പ്രസ്ഥാനം” സൂത്രകമായ രീതിയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ പ്രാചീനങ്ങളായ പല പാട്ടുകളും മറ്റും ശ്ലോകങ്ങളും അക്കാലത്തു് ആ കൃതികളിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായി. ഇതിടത്തു് അദ്ദേഹം രചിച്ച ഒരു വിശിഷ്ട കൃതിയാണല്ലോ “പ്രസ്ഥാനത്രയം.” അതിൽ ആദ്യേതര സാഹിത്യത്തിലെ Ode (ഗീതം), Sonnet (ഗീതകം), Monologue (സ്വഗതവാല്യനം) എന്നീ സംജ്ഞകളിൽ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ മൂന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം പശ്ചാദ്യകാവ്യം അഥവാ കേരളീയർക്കു സുഗ്രഹമായവിധത്തിൽ പരിചയപ്പെടുത്തി. ഫലിതസാഹിത്യനിർമ്മാണത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രാവീണ്യമുണ്ടെന്നു പരമോദാഹരണമല്ലോ.

പ്രൊഫ്സർ ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർക്കു് അനിതരസാധാരണങ്ങളായ ചില സിദ്ധികളുണ്ടു്; അവയുടേതല്ലോ പ്രതിഫലനം “സാഹിത്യനിഷ്ഠ”ത്തിൽ പ്രകടമായി കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഗദ്യവും പദ്യവും ഒന്നുപോലെ വേരുറ്റുമാകുകയായി രചിക്കുന്നതിന്നു നൈപുണ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു സർവ്വവിശിഷ്ടമാണല്ലോ. അച്ചുപന്തവുത്തിയിലുള്ള ഭീമൻ കാലപരിവർത്തനം നിമിത്തം പ്രതിപാദ്യത്തിൽ എത്രയും വിധത്തിലുള്ള ധാരണാപാദനങ്ങളാണ് വേണ്ടതെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു നൈസർഗ്ഗികമായിത്തന്നെ അവധാരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്. പ്രസംഗവേദികളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു് അത്യതിയമായ ഒരു സ്ഥാനം

മുണ്ടെന്നുള്ളതും ഇവിടെ അനുസ്മരണീയമാണ്. അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കുന്നത് ആംഗ്ലേയ ഭാഷയാണെങ്കിലും, ആ ഭാഷയെ (ഒന്നു നോക്കിയാൽ) തന്റെ ധർമ്മപണിയായാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു പറയാൻതന്നെങ്കിലും, കൈരളിയോടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് അധികമായ ആഭിമുഖ്യം എന്നുള്ളതിന് സാക്ഷ്യമില്ല. കൈരളിയെപ്പറ്റിയ കത്തെല്ലെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, “തൊപ്പിക്കുന്നിസ്തുതന്നേയുണ്ടോമേ?” എന്നല്ലെ ഒത്തുനമിട്ടടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്? അത് കേരളീയരുടെയും ദാഗ്ദേവന്മാർക്കുപോകമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ആ പരിഭവസ്ഥിതിയിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു അന്തരകരണപ്രവണത സഞ്ചരിക്കാതന്നല്ല. അഥവാ ഈ ഉത്സർഗ്ഗവിധിക്ക് അപവാദമുണ്ടാകാമെന്നോ, അപ്പൂർവ്വം ചില വ്യക്തികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വസ്തുതകൾക്ക് ഉദ്യോനമുകളെ ജ്വലിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നോ, അഭിജ്ഞാനശാക്തമതത്തിന്റെ നാശാധിമെന്നുണ്ടല്ലോ.

ഇംഗ്ലീഷുപോലെതന്നെ ശ്രീ. നമ്പ്യാർ സംസ്കൃതത്തിലും വിപുലവും അഗാധവുമായ ജ്ഞാനമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള ഉദാഹരണമെങ്കിൽ അനേകന്മാരാണ് കൈരളിയെ തോന്നിപ്പിക്കുവാൻ പോന്നിട്ടിരിക്കുവാനും ഇത്തരമായികാരിക്കൾ.

“വന്ദാശങ്കര പദ്മമണാൻ നമുക്കുഭജനം,
പദ്മാശ്രിതാ ചാക്രമസീമചിച്ഛപാ”

എന്നു കാളിദാസമഹാകവി പറയുന്നതുപോലെ, ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചവർ - സംസ്കൃതത്തിലും, സംസ്കൃതം പഠിച്ചവർ ഇംഗ്ലീഷിലും പ്രായേണ അനഭിജ്ഞന്മാരാകുന്നു. ഒരു കൂട്ടം സംസ്കൃതം ഭൂതഭാഷയാണെങ്കിൽ, മറ്റൊന്നു കൂടി ഇംഗ്ലീഷു ഭൂതഭാഷയാണു്. ഇതികൂടതെ ഒക്കാനും ഇക്കാര്യത്തു് മലയാളത്തിന് ഗണനീയമായ സാഹായ്യമൊന്നും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നതു്. പെരന്ത്യയും പാഞ്ചാത്യവുമായ സാഹിത്യങ്ങളുടെ സഹോദരനിവൃ്തിദോഷമായ സമ്പർക്കത്തിൽ നിന്നുദവണം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ശാശ്വതമായ ഉൽക്കർഷം സീദിക്കുവാൻ. ഹഗീസ്മിയും അളകുന്തയും യോജിച്ച ഗംഗയാടി പ്രവഹിച്ചാണല്ലോ ഭാരതത്തെ പാവനവും ഫലസമൃദ്ധവുമാക്കുന്നത്. കേരളീയർ പെരന്ത്യയും പാഞ്ചാത്യവുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി വായിക്കേണ്ടതെന്നും, അതിലോക്കു് അന്യഭാഷകളിലുള്ള കൃതികൾ അഭിജ്ഞന്മാർ മലയാളത്തിലേക്കു് പരിവർത്തനം ചെയ്യണമെന്നും ശ്രീ. നമ്പ്യാർ “സാഹിത്യനിസ്തുട”ത്തിൽ സോപപത്തിക

മായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. സർക്കാർവൃത്തപ്പിടം വാസനയും വായനയും ഒന്നുപോലെ ആവശ്യകമാണെന്നും അദ്ദേഹം നിപുണമായി സമർപ്പിക്കുന്നു. ഈ തത്വത്തെത്തന്നെയാണു് “കവിത്വം ഭാരതേ ശക്ത്യാ, വർദ്ധതോഽസംയോഗതഃ — അസ്യധാരതപനീശ്വരന്തഃ, വ്യക്തപത്തിസ്തു ഹരിഃസീ” എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രാചീനന്മാരായ നമ്മുടെ സാഹിത്യചാര്യന്മാർ പ്രകടീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കാവ്യം മാത്രം തഥാധാരകമാകണമെങ്കിൽ കവിതയ്ക്കു വ്യക്തപത്തി അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നു്.

ശ്രീ. നമ്പ്യാരുടെ നിർദ്ധവ്യം നിഷ്പ്രഭവമെന്നു മനോഭാവം നിരൂപണകലയെപ്പറ്റി “ഉപദേശം നല്ലവൻ അദ്ദേഹത്തെ സർവ്വമാക്കിയെന്നുമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പഴയതിന്റെ നേക്കു പക്ഷേ, പുതിയതിന്റെ നേക്കു പച്ചമൊ ഇല്ല. എന്താണീപ്പഴയതു പുതിയതു ? “ഭവേതേവ നൂതനസർവ്വകൃത്യം തു പുനതനം” എന്നു വേദാന്തദേശികർ പറയുന്നതുപോലെ, ഇന്നു നൂതനമെന്നു നാം പറയുന്നതു തന്നെയാണു് നാളെ പുനതവാകുന്നതു്. വിദ്യവഹരീലേന്മാൻ ഒന്നിനിന്നും വ്യാജാശയങ്ങളു തമ്മിൽ, ഗ്രന്ഥാശയങ്ങളു കൊള്ളുന്നു. പഴയതിൽ—ഇതിഹാസങ്ങളുകളുടെകിൽ പഠിച്ചുകൊള്ളണം ; വാണകാവ്യങ്ങളുടെകിൽ മുറിച്ചു മാറ്റണം ; അതിന്റെ മൂലശ്ലോകത്തിനു മുതിർന്നതു് സമീകൃതകാവ്യങ്ങളുടെ ലക്ഷണമല്ല. പരിഷ്കാരം വേണം ; പക്ഷേ അതിഷ്ഠാരമല്ല പരിഷ്കാരം ! നാശനമല്ല നവീകരണം. അനവമെന്നു കണക്കാക്കിലേ അതിനെ നവീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു ; ഇല്ലെങ്കിൽ അവിടെ അഴമകുകൾ വാങ്ങിനിൽക്കുന്നതു് പ്രസക്തിയില്ലല്ലോ. അതോടുകൂടി പുതിയതിനെ നാം പൂജ്യനായ കത്തിനിടെയുപോലെ പരിവർത്തിക്കണം ; അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണമായ അനുഗ്രഹം സമ്പാദിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ശാപാഗ്നി നമ്മെ ദണ്ഡീകരിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെയും, ആ പൂജ്യപൂജാവ്യതിക്രമം നമ്മുടെ ശ്രോതസ്സിനെ പ്രതിബന്ധിക്കും.

“വിമർശനം” എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ, നിഷ്പ്രഭമായി വേണം വിമർശനാർ കൃതികളെ നിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ എന്നു ശ്രീ. നമ്പ്യാർ കർതവ്യമേന്മാമുള്ള ഒരു ആചാര്യന്റെ നിർദ്ധയിൽ അനുവാദകന്മാരെ സമ്മതികമായ രീതിയിലും ശക്തിമന്തായ ഭാഷയിലും ഉപദേശിക്കുന്നു. “പക്ഷപാതി” വിമർശനത്തെപ്പറ്റി ആ രാജ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്ന പരക്ഷമായ അധിഷ്ഠിതപരിവർത്തനം മിഴി

[illegible][illegible]

12 00 00 00 00

[illegible][illegible]

വ്യാപാരത്തെ തടയത്തക്കവണ്ണം, അതിനെയ്തെ സാക്ഷ്യവിക്കണമെന്നുള്ളത് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ആയതുകൊണ്ടു് മേൽസംഭാഷിച്ചതെ അഭിപ്രായമു് അനുവദിക്കത്തക്കവണ്ണം ചെയ്യും.

പ്രതിപദ്യവിക്കത്തതിന്റെ ഗൗരവം, പ്രതിപദനസത്യമായ അതിന്റെ സത്യവൃതികമായ ഭാവനയാകയാൽ, ഈ ഉപസ്ഥാപനത്തിന്റെ കർത്താവായ അയാളുടെ ശക്തിയെ കാണിച്ചു കാണിച്ചു. അവിടത്തു് സത്യവൃതികൾ അതാദത്തിന്റെ വിവിധ സാമ്രാജ്യഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും സമാർപിക്കാത്തതിന്നു് ആനന്ദം അന്നു നിമിത്തമല്ലെങ്കിൽ നവീനമായ കലാപരിവൃത്തം ആധാരം കൊണ്ടു് അകർഷകം സമ്പിച്ചിരുന്നു. ഒട്ടനൂറ്റാണ്ടു സങ്കീർണ്ണമായ മേൽസ്ഥിതികൾക്കായിട്ടുകാണാൻ വിദഗ്ദ്ധരായ പണ്ഡിതന്മാർക്കിരിക്കുന്നതു് എത്രമാത്രം അനർത്ഥപ്രയോജനിക്കുന്നു എന്നു് അോദ്ധകർ വിശദമാക്കുന്നതു് ഇതു് സാമ്രാജ്യസംരക്ഷനയായ പരിണാമസംഗ്രാമത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയാണു്. “കാവ്യകാവ്യത്തിന്റെ കാലാനുവാദികളായ വലുപ്പമുള്ള പ്രകൃതിവിചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഒട്ടനൂറ്റാണ്ടു സമ്പന്നമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകവചനങ്ങളെ കർമ്മപദ്ധതി അനുസരിച്ചു വന്നു കൂടുകയും അവ നിരവധിയാക്കുന്നതിനായിട്ടു് ചെയ്യുന്നു” എന്നു് ഉപസ്ഥാപനവാക്യം കേൾക്കുക. സമകാലീന സങ്കീർണ്ണമായ സ്പഷ്ടീകരണങ്ങൾ അവസാനിക്കുകയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിന്റെ നിർമ്മാണത്തിൽ വിവിധ പദ്ധതികൾക്കു് അടിസ്ഥാനം വിശദമായ സാക്ഷ്യവും ആയ ഘടനാമുദാഹരണങ്ങൾ ഇത്തരമായ വൈദികനിർമ്മാണങ്ങൾ സാക്ഷ്യമാകുകയും എന്നു് പ്രകടമാക്കുന്നു.

വാക്യങ്ങൾ പലതും സത്യവൃതികൾക്കു് പലതും ഉപസ്ഥാപനങ്ങളായിട്ടു് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഒരു സമർപ്പണ മുഴുവൻ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശദമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ സമ്പിച്ചു വീശുന്നവർക്കു് അവർ: “വടക്കുഭാഗത്തിൽനിന്നു് സ്പഷ്ടമായിട്ടു് അനുസ്മരണ വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു”, എന്നു് മുഴുവൻ അപരമായ സാഹിത്യസമുദായത്തിൽ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് കൊടുത്തിരിക്കുന്നതല്ലെന്നു് സമീപപരിചയങ്ങൾക്കു്, വമ്പിച്ച കൈമാറ്റത്തിൽനിന്നു് അനുസ്മരണ മരണപോയിരിക്കു് സ്പഷ്ടമായിട്ടു് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം സാഹിത്യ പ്രകൃതികളെയും എത്ര സ്പഷ്ടമായി കണ്ടു് ചെയ്യുന്നതിൽ അതിന്റെയും അനുസ്മരണ കൈമാറ്റത്തിൽനിന്നു് ആവശ്യമായിട്ടു്

പോലും തോന്നിക്കാത്ത ഭാവനയെക്കുറിച്ചും അന്യോന്യമായ ആശയ പ്രകാശനസാധനത്തെ പ്രസ്തുതപ്പെടുന്നതാണ്. അനുകരിക്കലാൽ വിചിത്രമാണെന്നതിലും പരിചയപ്പെടലാൽ ആശ്ചര്യമെന്നതും ആശ്ചര്യമെന്നാൽ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായ ഈ കലാവിദ്യാ സങ്കല്പ സാഹിത്യ ചിന്താപരമ്പരകളെ ആകർഷിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

‘സാഹിത്യനിഷ്ഠനായിത്തീർന്ന പ്രവേശനശ്രമത്തിൽനിന്നു മാറിനില്ക്കുന്നതിന്മേലുള്ള കൃത്യം’ ഒരു വാക്കുകൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. അത് ‘ശ്രദ്ധക്കുറവ്’ സംഭവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാം. പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ള ശബ്ദസങ്കല്പ സാഹചര്യം അപരിചിതമായി, ‘സാഹിത്യനിഷ്ഠനാ’ എന്ന പേർ അല്ലാത്ത പലരും പരിചിതമായിട്ടുള്ള എന്തെങ്കിലും സാഹചര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. ശ്രദ്ധകുറവ് കലാനിയമം സമാഹരണം ചെയ്ത ഭാവന സങ്കല്പങ്ങളായ വിചിത്ര സാഹിത്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിശ്വാസസാധനങ്ങളായ സംഭവസമാഹരണങ്ങൾ കൈകൾക്കുമുന്നിലായിട്ട് വന്നു അർത്ഥശൂന്യം ആശ്ചര്യമാണെന്നപക്ഷം ശബ്ദത്തിന്റെ അത്യന്തമായ പാശവും ആശ്ചര്യം ആത്മ സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാൽ തുടർച്ചയല്ല. ആശ്ചര്യം കലാശാസ്ത്രം പരമ്പരയിൽപ്പെട്ടതല്ല നമുക്കുവേണ്ടി അധികമുള്ള ചില വിചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് സാഹിത്യചിന്താപരമ്പര. ‘സാഹിത്യനിഷ്ഠനാ’ അത്യാവേശം ഒരു പ്രവേശനം. സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് സാഹിത്യചിന്താപരമ്പരയിൽപ്പെട്ടതും കൂടിയെങ്കിൽ ഇവിടെ അത്യാവേശം വിചിത്ര കലാശാസ്ത്രമാണ് ആശ്ചര്യം.

പ്രസാധകൻ :
ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

സാഹിത്യനിഷ്ഠ

1. സാഹിത്യവികാസം

ലോകം മാനുഷ പൊരുളാണിരിക്കുന്നതോടുകൂടി, അതിനെ നടുത്തുണ ശക്തികളുടെ പ്രതിഫലനമോപ്രകാരമോ ആയ സാഹിത്യവും പൂരോഗതി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെമ്പാടും സാഹിത്യത്തിലും ഇന്നു കാണുന്ന ഒരു പ്രധാന സംഗതി, പരമ്പരാഗതങ്ങളായ സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും പഴയ സ്ഥാപനങ്ങളേയും പാലേ ധ്വംസിക്കുവാനുള്ള തീവ്രസംരംഭമാകുന്നു. പഴയ കോട്ടകൾ കാരോന്നായി പൊളിക്കുമിട്ടുണ്ട്; സ്ഥലസീമകൾ ഇലത്തിനടിയിലാണ്ടുപോകുന്നു; സിംഹമണ്ഡപിച്ഛി" ഞ്ഞിതങ്ങളാകുന്നു; മോട്ടോറുകൾ ഉദ്യമിതങ്ങളായിത്തീരുന്നു; "വടക്കേനോക്കി"യുടെ സൂചിയിണമർന്നിന്ന് അനസ്താനം വിട്ടുപോയിരിക്കുന്നു! എന്നാൽ ലോകചരിത്രത്തിൽ ഇതെല്ലാം സംഭവിക്കുന്നത് "ഇദം പ്രഥമമായിട്ടല്ലെന്നുംകൂടി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്". പഴയതും പുതിയതും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം പണ്ടു പലപ്പോഴുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്, ഇന്ദി ഉണ്ടാകയും ചെയ്തും പഴയതിൽ മോശമായ പ്രതിപത്തി, അതുകൊണ്ടിട്ടുന്നതിൽ ഭയം, പുതിയതിൽ അധികാധാരം, ഏണിവകഭാഗത്തും, പഴയതിനോടു മുഴുവൻ വെറുപ്പ്, പഴയതെല്ലാം കളഞ്ഞു കുളിക്കണമെന്ന ശാഠ്യം, പുതി

യതിനൊക്കെ സ്വർഗ്ഗതമമതി പ്രചരിപ്പിക്കുവാനുള്ള ആവേശം എന്നിവ മറുഭാഗത്തും നിന്നുകൊണ്ടുള്ള പരസ്പരബോധം എത്ര കാലത്തും എത്ര രാജ്യത്തും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ "നവീകരണപ്രസ്ഥാന" സംരംഭം ഇന്നത്തെപ്പോലെ പണ്ടോരിക്കലും ഇത്ര കച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അതിനുള്ള കാരണം, കച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും സൗകര്യങ്ങളും ഇന്നത്തെപ്പോലെ പണ്ടോയിരുന്നില്ല എന്നുള്ള വാസ്തവം തന്നെയാണു്. പ്രശ്നപിന്നിരുന്നതുള്ളകാര്യം ദേശാഭിമാനത്തുള്ളകാര്യം പ്രതിരൂപങ്ങൾ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യലോകത്തിലും സുലഭങ്ങളാണല്ലോ.

എത്രയത്ര സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് ഇന്നു അടിച്ചുതിരുയി മുദ്രാലയങ്ങളിൽനിന്നു പുറത്തിറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ! അല്പകൃതികൾ "ഇയ്യോണ്ടിലെ മികച്ച ഗ്രന്ഥം" എന്ന പരസ്യവും വെളിച്ചംകൊണ്ടു് എത്ര എണ്ണമാണു് വെട്ടുവീളം നോക്കേണ്ടു് നാടുകൊള്ളുന്നതു് ! അതുകൊണ്ടും മതിയാകാതെ, "ഇമ്മാസത്തിലെ മുഖ്യ ഗ്രന്ഥം", "ഇയ്യോളയിലെ പ്രധാന ഗ്രന്ഥം", പോരാ, "ഈ ദിവസത്തെ ഗ്രന്ഥം", അതുകൊണ്ടുമായില്ല, "ഈ മണിക്കൂറിലെ മഹാഗ്രന്ഥം" എന്നിങ്ങനെ ആതനതപം മേൽക്കുമേൽ വെളിച്ചിച്ചു് അനുവാചകന്മാരെ ആകർഷിക്കേണ്ടതു് എത്ര പരസ്യങ്ങളാണു് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നതു് ! കൊലാഹലം കലശലായി മുഴങ്ങിയിരുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ വഴിനിർത്തിപ്പോവാതിരിപ്പാനായി സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എന്തൊരു ചില മൗലികതത്വങ്ങൾ അനുസരിക്കുന്നതു് അത്യാവശ്യമായി വന്നിരിക്കുന്നു.

മലിനതയുള്ള ഒരു കൃത്യത്തിൽ ഒന്നാമതായി ഇപ്പോൾ ഏറ്റവും പരമമായി വന്നിരിക്കുന്നത്; സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിധികൾ പരമമായി കടന്നു കയറിയ വിസ്തൃതികളാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള സംഗതിയാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ ഉള്ള പഴയ നിർവ്വചനങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിന് ഇതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉള്ളതല്ലെന്നും, വളർച്ചയനുസരിച്ചു മേൽക്കൂരയ്ക്ക് സങ്കലനത്തിൽ ഒന്നാണെന്ന് സാഹിത്യമെന്നും, ലോകത്തിനുമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയും വികാസവും ലോകപ്രതിബിംബമായ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കേണ്ടതാണെന്നും വാം. സഭാ കാർമ്മികത്വം കൂടിയതിനാൽ ആകപ്പാടെ വിസ്തൃതിയും വികാസവും വർദ്ധിച്ചു വന്നതുകൊണ്ട്, ജീവിതത്തിൽ വേർതിരിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യത്തിന് വൈവിധ്യവും വ്യക്തിത്വവും വർദ്ധിക്കേണ്ടതാണെന്നും അതല്ലാതെ അസ്ഥിമതികമായിരിക്കുകയും സാഹിത്യത്തിന്റെ ആധാരം ലോകമാണെന്നുള്ള വാസ്തവത്തിന് വ്യതിരേകം മേൽപറഞ്ഞ തത്വത്തിന്റെ ആത്മാവ് നിഷ്പ്രയാസം വിശദമാകുന്നതാണ്.

അതുപോലെതന്നെ ആവർത്തിച്ചു വന്നിരിക്കുന്നത് മറ്റൊരു സാഹിത്യതത്വം, കൃത്യങ്ങളിൽ യാതൊരു അളവ് ആയ നിരന്തരതയുമില്ലാത്ത വാസ്തവത്തിൽ സാഹിത്യം പരമമായ തത്വമെന്നതല്ലെന്നുള്ളതാണ്. അപരമായ കാര്യങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൽ കവി തന്നെയാണ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്; അതായത് കവിത "നിത്യതയുടെ നിരന്തരത"യെന്നും മറ്റും പ്രാചീനനാർ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ല, അർച്ചാചീനനാർ പലതും അതു

വിസ്മയിച്ചു" അന്ധപാരമ്പര്യത്തിന് "അടിമപ്പെട്ടപ്പോൾ
 നന്ദായിട്ടാണു" മൂന്നു നാം കണ്ടുവരുന്നത് ! സാഹി
 ത്യത്തെ ഒരു കൃത്രിമോപകരണപോലെ കരുതി പെട്ടെ
 മാനുസോടത്തോളം അതിന്റെ കൈതന്ത്രം അടിച്ചുപോ
 ചുകതെന്നു ചെയ്തും, എന്നു വാസ്തവം ഉള്ളൊട്ടുണ്ടാം
 ഉദ്ദേശാധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു. കേവലം പരമ്പരാഗ
 തമോ പാരമ്പര്യം ആയ നിമിത്തസംഹിതയെ മാത്രം
 കമ്പിളപ്പടുത്തുവെച്ചു "ഉൽകൃഷ്ടവാസനാകവികളുടെ കൃതി
 കളെ നാനിരോധം അട്ടിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിമ
 ര്ശകനെ, കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിലിടുന്നു" അതിൽ കരുണി
 ത്തിൽക്കൊണ്ട് മൂട്ടാക്കുന്നത് ആകാശത്തെ പഴിപറഞ്ഞു
 കൊണ്ട് മൂലം ബിംബിച്ചു കാണുന്നതിനെ മാത്രം സ്വദാ
 നോക്കി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമുചിതമനുഷ്ഠനോടാണു്
 സാദൃശ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതു്.

എന്നുവെച്ചു് തോന്നിയപ്പോൾ ഏതുതാമരനോ,
 അതെല്ലാം മറയ്ക്കുവർ കൊണ്ടോടിക്കൊണ്ടുണ്ടെന്നോ
 അത്ഭുതമെന്നില്ല. അതേസമയം എന്നു, ഗുണങ്ങളുടെ
 സംഖ്യ പ്രതിവർഷമോ പ്രതിമാസമോ, പ്രതിവാരമോ,
 പ്രതിദിനമോ, പ്രതിനിമിഷമോ ആയിരിക്കണമെന്നു
 പെരുത്തുകൊള്ളട്ടെ — അതിനേക്കാലിച്ചു ഭയപ്പെടേണ്ട
 ആവശ്യമില്ല. ആദ്യങ്ങളായ ജപ്പാൻസാമാന്യരല്ലേ
 കൊണ്ടു വാണിടും നിറത്തുപോകുന്നപക്ഷം "ചകരിവി
 വി"ല്ലാത്തവർക്ക് ആദ്യകാലത്തു് കുറെയൊക്കെ ചതിവി
 ണയുമായിരിക്കാം ; പക്ഷെ അതിനായി വികലകീട
 വയെ വിലകൊത്തുവായിൽവിനു വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുവാ
 നുള്ള ശക്തി അവർക്കു ക്രമേണ താനേ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളും.
 അപ്രകാരം വ്യാവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുന്ന

ലാലക്കുഞ്ഞുവാചികളും സ്വന്തമേവ പ്രത്യുജ്ജീവിച്ചു തുടങ്ങും. എന്തായാലും, ഇതിൽ വിശേഷിച്ചു പരിഭ്രമിക്കേണ്ടതായിട്ടൊന്നുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും നാം നാശത്തിന്റെ ധാരാളത പ്രകൃതിയുടെ നിന്മകകുന്നു ! പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന കോടാരകോടി പൂക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നൂറ്റാറു് ഭാഷാവികാസം കാണുന്നതായാൽത്തന്നെ ലോകത്തിലാകപ്പോടെ ഫലാസമൃദ്ധിയായും എന്നാണു് സാഹിത്യവികാസം പഠിക്കുന്നത്. നല്ല ഉപാധകാണമെന്നല്ലാം നല്ല ഉപാധമെന്നുള്ളതു് ; അവയേക്കുറിച്ചല്ല നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. നാശകാലത്തിൽ നിന്നു മോചനം കിട്ടിയവരുടെ എണ്ണയും വണ്ണവുമാണു് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കേണ്ടതു്. ഇവയും കൂട്ടത്തിൽ കുറവല്ലെന്നു കാണുന്നതു് നമ്മുടെ ആശ്ചര്യകരമായൊരു കാര്യമല്ലേ ?

ഇക്കാരണത്താൽ ആവിർഭവിക്കുന്ന സാഹിത്യം അധികമായും "പത്രസാഹിത്യം" എന്ന അടിധാരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കുന്ന പരമോന്നതമായിരിക്കുന്നു. പത്രസാഹിത്യമെന്നതു താൽക്കാലികസാഹിത്യമെന്നതിന്റെ അപരപര്യായം തന്നെയാണെന്നിലും, അതിൽ അപകർഷണം ഉണ്ടാകിയിട്ടില്ലെന്നു് ഇവിടെ വിശദമാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ. പത്രസാഹിത്യത്തിനും അതിന്റെ പ്രത്യേകമായ നിലയും വിശദമുണ്ടെന്നുള്ളതു സർവ്വവിദിതമാണല്ലോ. അതിനാൽ ശാശ്വതസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കും വളർച്ചയ്ക്കുമുള്ള ഉദാരകോശമായിട്ടാണു് പത്രസാഹിത്യം പലപ്പോഴും പ്രകാശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അധുനികപത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ വലിയൊരംശം കേവലസാ

വിശ്വകേതുത്തിലേയ്ക്കു സംക്രമിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. പ്രാപ്തകേതുത്തിന്റെ പരിവേഷംതന്നെ കാലോചിതവും ചെല്ലുദയവും വട്ടംവീതി വിപുലമായിത്തീർന്നു കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഭക്തവലസാഹിത്യകേതുത്തിന്റെ പ്രഭാപകടത്തിനു വിസ്താരം തുടങ്ങിയതും അതു പത്രസാഹിത്യമണ്ഡലത്തോടു് അടുത്തടുത്തു വരികയും, രണ്ടും തമ്മിലുള്ള അതിവകൾ ക്രമേണ വേർതിരിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ മിക്കവാറും മാഞ്ഞുപോകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ വിധത്തിൽ സാഹിത്യമണ്ഡലം വിപുലവും വിസ്തൃതവുമായിത്തീർന്നതാണു് സർവ്വഥാ സ്വപുരസ്കീയമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അതോടു കൂടി ഒരു സംഗതി അമന്യം ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യമെന്നതു് ഒരു സൂക്ഷ്മാർകലയാണെന്നും, അല്പം അതിന്റെ ആകൃതിക്കു കലാപരമായ രാമണീയകരുണയായിരിക്കണമെന്നും ഒരിക്കലും വിസ്തരിച്ചുപോകരുതു്. എന്നുവെച്ചു്, കലാപരമായ ബാഹ്യസാക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി സാഹിത്യത്തിന്റെ വിശാലമായ ബലികഴിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. സാഹിത്യത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിനു വിസ്താരം പരാജയപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം ; എന്നാൽ അതോടൊപ്പംതന്നെ, സാഹിത്യം രണ്ടു് തത്ത്വപ്രതിപാദകശബ്ദമായിരിക്കുകയും വേണം. യുക്തത്തെ രണ്ടുശബ്ദങ്ങളും പരസ്പരസ്തർജ്ജ്വകത്തെ പൂജയ്ക്കുകൊണ്ടു് പോയിട്ടുള്ളവരാണു് ചോമൻ, ബേക്കു്സ്റ്റിയർ, കാളിദാസൻ മുതലായ ഭാഷാമഹാകവികൾ. അവരേക്കാൾ പ്രതിഭാവിവാസം വളരെ കുറവായിട്ടുള്ള ചില്ലറ കവികളാകട്ടെ, കലാപരമായ

രാമണീയകുന്തിനുവേണ്ടി വിസ്ഫാരണത്തോടും വിസ്ഫാരണത്തിനുവേണ്ടി രാമണീയകുന്തിയോടും പലപ്പോഴും ഹോമിച്ചുകൂട്ടണമിട്ടുള്ളവരത്രേ. അചിരകാലം മുമ്പുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന കവികളിൽ ഭൂരിപക്ഷം, മറ്റൊല്ലാം മാനുഷവിതയുടെ ഭൗകാരംഗിതൽ കരയധികം ലയിച്ചുപോയി; തന്നിരിക്കുന്ന അവരുടെ കൃതികൾ സാമാന്യേന സാങ്കേതികവും വിശ്ലീലവുമായിപ്പരിണമിച്ചു; ഏതെങ്കിലും അതിർത്തിയും ഒരു പ്രത്യേകതയും (തിരിച്ചറി) കണ്ടു ഉണ്ടായി. ഇതാണ് ഇന്നത്തെ അവകൾക്കു അവരുടെ അടുത്ത പൂർവ്വികരെ കണ്ണടച്ചാലാലിപ്പോഴത്തെതിന്റെ മുഖ്യകാരണം. സാഹിത്യസാമ്രാജ്യം വിസ്തൃതമാക്കണമെന്നുള്ള അവരുടെ ആശയം സർവ്വഥാ പ്രശംസനീയമായിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണു്. അതിനെ എങ്ങനെയും മനോഹരമാക്കിക്കിട്ടേണ്ടതിനു വേണ്ടുന്ന കലാകാരാലം അവരിൽ ചിലർക്കു കിട്ടാ കവാണെങ്കിൽ, ആയതു് അത്യാവശ്യകോണ്ടു ക്രമേണ സിദ്ധിക്കാവുന്നതുമാണല്ലോ.

ഏതായാലും സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് മറ്റുതന്നെ നിരീക്ഷിക്കുകയാരുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു്, ഇന്നു കാണുന്ന അലംഭാവഭാവവും, അക്ഷമയും, പ്രസരിപ്പും, പ്രേരണാഭാവം മറ്റും, ഭാവിശ്രേയഃപിശുനമായ ചൈതന്യലക്ഷണങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സാധാരണ അഭിമാനിക്കുകയും അനുമാലീകയെക്കൊണ്ടു് ചെയ്യേണ്ടതു്. "രസം" വരവിവരണ്ടു കിടക്കുന്ന കാവ്യാഭരണിൽ വർദ്ധനവേണ്ടതുണ്ടെന്നു കരുതും എന്തുപോലെയാണു്, അതുപോലെ മാത്രമേ, സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ അന്തരാളംഗങ്ങളിൽ

കാണുന്ന പ്രക്ഷോഭത്തെ മണക്കാമെന്നുള്ളതു. അതേ, വിദേശീയ സാഹിത്യസംസ്കാരങ്ങൾക്കുപോകത്തക്ക മേധാ ഉസാഹിത്യപരമ്പര സംപന്നമെന്നു പരിപൂർണ്ണമായി മൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണ് ഇന്ന് നമുക്കു ശാചിഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെക്കുറിച്ച്, കണ്ണി അന്തരക്കാലികം പ്രത്യാശ്ശാസ്ത്രം അവകാശമുള്ളതെന്നു സുസ്സജ്ജമാകുന്നു.

2. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉറവുകൾ വറാതിരിക്കുവാൻ

ഉണങ്ങി വരണ്ട ചിടലണ പഴഞ്ചന്തകളെപ്പോലെ ഉണങ്ങിപ്പോകാതിരിക്കണമെന്നതിൽ, നാതിലുള്ള സജീവങ്ങളും നവംനവങ്ങളുമാകു നൂതനങ്ങളാൽ തരംഗിതമായിട്ടുള്ള സംസ്കാരപ്രവാഹം ഇടത്തിടെ എവിടേ നീക്കുന്നതിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഈ അത്യാവശ്യം സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, വ്യക്തികൾക്കും, സമൂഹങ്ങൾക്കും, സമാപനങ്ങൾക്കും സംസ്കാരങ്ങൾക്കും എന്തെന്നോ, കൈമാറുന്നതോടുകൂടി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ട നവമൊഴ്ചകൾക്കും ഏകദേശ ബാധകമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. സജീവതയിന്റെ ലക്ഷണം നവതാമരകൾക്കാണ് : അതുതന്നെയാണ് മെണ്ണിത്ത —

“കുടുംബങ്ങളേ യന്നവതാമരപൈതി
തദേവബ്രഹ്മം മെണ്ണിത്താമരഃ”

മനോധർമ്മം ലേശമില്ലാത്ത, പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളുള്ള മാത്രം കണ്ണുകളും തിരിയും മറിയും ആലിംഗിച്ച പ്രയോഗിച്ച ചാരിതാത്മ്യമെന്ന ശക്തിയിലുള്ള ഗുണകാരണങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കേണ്ടതാൽ നിറഞ്ഞ കൃതികൾക്കിടയ്ക്കുള്ള പ്രകാശിക്കുന്ന യാതൊരു സാഹിത്യരഹിത്യം കീഴ്ചയല്ല സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതാവി യുഗവനം ഏതും കേട്ടിട്ടില്ല. പോലാലസാധനങ്ങൾ തിരുകാലം പുനഃമറിയെ ചിത്രം തിരുന്നാൽ, ആത്മാഹാരവും ആത്മനാശവുമായിരിക്കും.

പലം ചുറ്റുന്ന അളുക്കുശ്ശാവിതരും, പലപ്രകാരത്തിലും ജന്തുമാലികളുടേതായ സാമ്രാജ്യം താലിക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രത്തിനും ഭയാജിയിരിക്കുന്നു. ഈ വാസ്തവം എന്തായാ സ്വാഭാമായി ഉദാഹരിക്കുന്നതിനു പശ്ചാത്താപമായിട്ടുള്ളതത്രെ തനയ്ക്കുതസാഹിത്യചരിത്രം.

ആദ്യം ശൈവകത്തിൽ ക്രിസ്തുതത്വപ്രചാരം, പതിനെട്ടാം ശതവകത്തിൽ റോമൻകാരുടെ ആഗമനം, പതിനാലാം ശതവകത്തിൽ "പുനരുജ്ജീവനപരിപാടി" (Renaissance Movement) യുടെ പിറകേയെന്ന ഉറപ്പാക്കിയതും സംസ്കാരപ്രവണി, പതിനെട്ടാം ശതവകത്തിൽ പ്രബോധനീയസഭാതത്വപ്രചാരം, പത്തൊമ്പതാം ശതവകത്തിൽ പ്രബോധനീയവാദശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സമർത്ഥം, എന്നിവ അനന്തകാലത്തു അനുഭവമായിത്തീർന്ന ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യത്തിനു നവജീവൻ നല്കുവാൻ എത്രമാത്രം ഉപകരിച്ചു എന്നുള്ളതു സുവിദിതമാണല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ മലയാളസാഹിത്യത്തിനും നിഷ്ഠിര്യമുൾക്കൊണ്ട ചില പ്രത്യേകങ്ങളുള്ളവർ അനുഭവിച്ച വികാസം പ്രാപിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തമിഴിൽനിന്നുള്ള കൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച ഗതിഭവഗം കോളാഭരമണ മന്ദീരവിച്ച തുടങ്ങിയവർ, മലയാളസാഹിത്യത്തിനു നവരംഗത്തിൽ "കത്തിവെക്കുവാൻ" സംസ്കൃതം വൈകുണ്ഠഭക്തിമന്ദിരത്തിൽ എത്തിച്ചെന്ന്. സംസ്കൃതാലമുട്ടമോൻ തുടർകൈകുട്ടവാൻ തുടങ്ങിയ ഘട്ടത്തിൽ, ഇംഗ്ലീഷ്സാഹിത്യം മലയാളത്തിനു പിൻതുണയായി സമാഗമിച്ചു. കൂടാതെ, ഭാരതീയങ്ങളായ ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നും മലയാളകാവ്യത്തിനു സമർത്ഥ കാലത്തു അഭിവൃദ്ധിക്കുണ്ടായ, സാമപ്രദികൾ പലതും സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തൽഫലമായി എത്ര പുതിയ പ്രസ്ഥാനവിശേഷങ്ങളും രീതികൾവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളത് ! വിപ്ലവം, പ്രതിപാദനസമ്പ്രദായം, ഭാഷാശക്തി, ആശയകമ്പനിയും എന്നിങ്ങനെ പല അംശങ്ങളിലും സമൂഹം സാഹിത്യത്തിൽ അടുത്തകാലത്തു ഗണ്യമായ വികാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതറിയിപ്പാവാകുന്നു. ദേശാഭാവികളിലെ സാഹിത്യസംസ്കാരങ്ങൾ വാണിജ്യഭാഷയിലേയ്ക്കു പുതുക്കത്തെയും അധികം സംശുദ്ധീകരണവും അളക്കത്തെയും അതിൽ വളർച്ചയും പുഷ്പീകരണത്തിനുമൊക്കെയായിരിക്കും. വിപ്ലവത്തിനെയും വിദ്വേഷത്തെയും ആശയവിശേഷങ്ങളെയും പ്രകാരമേതെയും ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കണം, എത്ര സാഹചര്യത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും ആവശ്യമായ സൗകര്യമുണ്ടാകട്ടെ അതിലൂടെ സാഹചര്യമുണ്ടാകുന്നതെന്നു ഏറ്റുമാകുന്നു. അതിനാൽ അന്യഭാഷാസംസ്കാരങ്ങളിൽനിന്ന് ഉചിതങ്ങളായ അംശങ്ങളെ ആശയഭാരമേതെയും വാഗ്ദൈവങ്ങളിലേയ്ക്കു പകർത്തുന്നതു സമൂഹം സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉപയുക്ത വശമെന്നായിരിക്കുമ്പോൾ സമൂഹത്തിലും കൂടുതൽ ആശയങ്ങളും മറ്റും കടന്നുകൂടിയെത്തുമെന്നും അതിനാലത്രേ സാഹചര്യം പരിസ്ഥിതികളെ ഉയിർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

മലയാളത്തിലെ ഒരു സാഹചര്യസാഹിത്യകാരനായ നാട്ടുകുളിയെ സാഹിത്യസംസ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം വളരെ പരിമിതമായിട്ടുണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു സമൂഹം ധർമ്മിക്കാണെന്നറിവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഗ്രീക്കു, ലാത്തീൻ, ഫ്രെഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ പശ്ചാത്യഭാഷകളുടെ പേരുകൾ ഇരിക്കട്ടെ, ബാക്കാളി, ഗുറോമ്മി, റി.സി, റെവറന്റ്, തമിഴ്,

മണ്ണുടകം തുടങ്ങിയ ഭാരതീയഭാഷകളെപ്പറ്റിത്തന്നെ സാധാരണനായ ഒരു മലയാളസാഹിത്യകാരൻ എത്ര ഭക്താളും അറിയു സമ്പാദിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്? ആവക പ്രശസ്തഭാഷകളിലെ ഉൽകൃഷ്ടതയനുഭവമായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ആരെല്ലാവരെന്നും, അവരുടെ ഭക്ത്യക്രതികളെന്തെല്ലാമെന്നും, അവർക്കു അധികമേറെ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിചിത്രതയായ ആശ്ചര്യകവികളോടു തുല്യമല്ലാത്തതിനാൽക്കേവേറെ ഇക്കാർക്കുവിൽ സത്യകു മലയാളകവികൾ എത്രയോ പടി താഴേയ്ക്കണിയിക്കുന്നതു്. ചാമ്പർ, ഏഡൻസ്, ഹെക്സ്ലിയർ, തിൽട്ടൺ, ഹെഡ്രെഡർ, പോർട്ടർ, കോൺസൺ, കോളറിങ്, കോബാൺ, ഷെല്ലി, റോബ്സൗത്ത്, ഡ്രൂട്ട്, റോറിസൺ, താക്കോയ്, ഡിമൺസ്, ആർനോൾഡ് മുതലായ പ്രസിദ്ധാശ്ലേഷസാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരുന്നു. അവർക്കു മറ്റു ഭാഷകളുമായി, അതിട്ടോ രണ്ടുതരം വഴികൾ, നല്ല പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ പണ്ടുണ്ടു് കവികളിൽ പലരും അവരോടു കിടപിടിക്കത്തക്കവരായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ അടുത്തകാലത്തു് കല്പനപരിഭാഷിച്ച മാനുവൽ വാസനയെ കൊണ്ടു്തന്നെ അനുഭവിച്ച വായനയെ വിവരമിടുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്. ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ഉല്പത്തികൾ ആലോചി്തില്ലെന്നതു് ശങ്കിക്കുന്നപോലെ വ്യത്യാസമില്ലാത്തതും അർത്ഥസമ്പന്നമല്ലാ. ശക്തിയെന്നൊച്ചൊരു പ്രതിഭ, അതായതു് സമ്പന്നവേഷം മലയാളിയിനായ പ്രജയെ പ്പിന്നതും. ഇതുതന്നെ സഹജ (ജന്മസിദ്ധ) യോ, ഉല്പാദ്യ (അല്പാസക്ത, അഥവാ, വ്യത്യാസമില്ല) യോ, ആദം.

[illegible][illegible]

3. ജീവൽ സാഹിത്യം

സ്വാഭാവികമായ ആദ്യത്തെ പ്രചാരണത്തിന്റെയും വിശദസാഹിത്യപ്രസക്തിയുടേയും ഫലമായി മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അടുത്തകാലത്തു ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനവിഭജനമാണ് "ജീവസാഹിത്യം." അടുത്തകാലവർഷങ്ങളായി പുരാണകഥകളെയും പരാണികസങ്കല്പങ്ങളെയും കുറിച്ചും അവസാനിക്കാത്തവിധം ചർച്ചചർച്ചണം ചെയ്യുകയാണുകൊണ്ട് മനസ്സമുത്തവരും തോന്നിയതു പറയുന്നതിൽ ശുദ്ധഭിദ്വാതനായതായ ഏതാനും മിഖ തുൽപരിഷ്കരണങ്ങൾ" ജീവസാഹിത്യനാടകത്തിന്റെ സൂത്രധാരനായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരിക്കുന്നു". മലയാളത്തിൽ തുടങ്ങും സംസ്കൃതത്തിലെ വഴയ്ക്കു സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു മെട്രിപ്പോളിറ്റിക്സുകയാണെന്നും തന്മൂലം ചുരുമ്പാക്കുറുത്ത യഥാർത്ഥതയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നു പിറവിക്കുന്നതു കവിത്വമെന്നും സമകാലികമായ ജീവിതഗതിയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അതിൽ തങ്ങളുടെ പ്രതിഭയെ വിവിധരംഗിക്കാക്കുന്ന മനോധർമ്മസംഹാരിയായ കയ്യൽ ഭൂമിയിൽനിന്നു വിടയയക്കുമ്പി അഭ്യർത്ഥിച്ചുപോകുന്നു എന്നും അവരാണ് ഇന്നു നാം കേൾക്കുന്ന കാവ്യങ്ങളെന്ന്. ചതുരകാവ്യം പ്രയുക്തിവിജ്ഞാപരിചുരുന്ന പ്രവീണിയാണെങ്കിൽ ജാനാണെന്നു സ.യ്യും ആലോചിച്ചാലറിയാറാകും. ജീവിതത്തിലെവന്നുപോലെ ജീവിതസന്താനവും

ജീവിതസംബന്ധമുതൽ സാഹിത്യത്തിലും ഒരു സമ്പ്രദായം അനുസ്യൂതമായി കരംകൊല. പ്രചരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സ്വയംമേവ ഒരു പ്രസ്താവന (വിവിധി) ഉണ്ടാവുക എന്നതു പരിണാമശ്രമത്തിൽ റ്റാറി വാഗ്ദമാകുന്നു. രാമായണവും മഹാഭാരതവും, കാളീദാസൻ, വേദവതി, മാലൻ, ഭൂതിനരൻ മുതലായവരുടെ കൃതികളും സംസ്കൃതകവികളുടെ സാമന്ത്യാസമ്പ്രദായങ്ങളും സമകാലങ്ങളും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും മലയാളമല്ലാം മലയാളസാഹിത്യത്തെ "കുതിരകുതി"യ്ക്കുടമ്മിച്ചിട്ടു നാട്ടേറെയായിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ആദ്യമേകൊണ്ടു മതി മറന്ന നല്ലതെ കേരളീയകവികൾ അവരുടെ കണ്ണിനു മുമ്പിൽ കിടക്കുന്ന ദാസ്യചലോകത്തെ കാണുന്നതായില്ല : "പാലത്തെ ഉഴി എല്ലോയും പഴയതിലേക്കാണ് വിളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്". ദൈവർ "പിൻമറക്കി"കളാണ്, ഇമ്മിനെയായാൽപോലും മലയാളകവികൾ പ്രതിയെക്കിലും "മുൻമറക്കി"കളായിത്തീർവാൻ പ്രതിയെന്നും. നമുക്കിവിടുണ്ടാകേണ്ടതു "മുൻമറക്കിസ്സാക്ഷി"കൾ. എല്ല സാഹിത്യത്തിലേയും പ്രതിഭാസാധികളായ ആദികവികൾ അവരുടെ കൃതികളിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ലോകം അവരുടെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതെന്നുതന്നെയാണ്. അഥവാ അതിൽ കുറച്ചു മുഷുണ്ടായിരുന്നതായിരിക്കാം. എങ്ങനെയായാലും ആ ലോകം അവരുടെ കാലത്തു സജീവമായിട്ടുള്ളതെന്നു ആദികവിയിലോമനാലുള്ള വിസ്താരമെങ്കിലും. എന്നാൽ അനന്തകാലങ്ങളിലെ കവികൾ എന്തുതന്നെയാണ് അവരുടെ ചാലങ്ങളിൽ ലുക്കു സജീവലോകത്തെക്കുറിച്ചുതന്നിൽ വിമുഖരായി

അടിസ്ഥാനം" & സാഹിത്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമെന്ന നിലയിൽ അനുവാദകന്മാരെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും നിജസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു വിട്ടുപോകുന്നതിനുമുള്ള ശക്തി പഴയ കാലത്തുതന്നെ മാത്രമാണുള്ളതെന്നു കിടന്നു പാർത്തു. നേരത്തേറ്റിട്ടു ജീവിതായോഗത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞുനിൽപ്പാകാത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടു നമുക്കു ചിന്ത ഇല്ലാത്തതും പിന്നാലിയും ചൊല്ലാത്തതുമായ സമകാലികമായ ലോകസമീപമുണ്ടോ അധികം അല്പമുണ്ടോയെന്നു ചിന്തിക്കുകയും സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടവർ യഥാർത്ഥ ചൈതന്യവും ചൈതന്യവും അതിനു ലക്ഷ്യമുണ്ടെന്നും ഇതിനോടൊരു പുറംതൂക്കം അവസാനം അടുത്ത ചുരുമ്പാടുകയുള്ള സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിച്ചതിനു അനുയോജ്യതയോ കലാഭാവവിഷയങ്ങളിൽ വിശ്വാസമുള്ളതായവയോ ഗ്രഹിക്കുവാൻ നോക്കേണ്ടതു്" & ഇങ്ങനെ എഴുതുകയോ നോക്കിയതും കർമ്മം സമകാലികമായ ലോകത്തിലേക്കു നമ്മുടെ പ്രതിബദ്ധതയെന്ന "സൂക്ഷ്മശീതി" (സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടി - Microscope) തിരിക്കുന്നതു സ്പഷ്ടമായിത്തന്നെയാകുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ മാത്രമേ യഥാർത്ഥമായ ഒരു കൈജീയസംഗീതത്തെ മുഴുവൻ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. സാധിക്കുമല്ലോ. മനോഹരങ്ങളോ, കാവ്യങ്ങളോ, നേർപെട്ടതോ, ചെറുപെട്ടതോ, ഉപന്യാസങ്ങളോ എഴുതുന്നതിനെ ആയിക്കൊള്ളൂ, അവയിലെ ഒന്നും ഇന്നത്തെ കേരളത്തിലേക്കു എത്തുന്നതു ദുർലഭമാണെന്നു കേൾക്കുന്നവർ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇന്നു സകലവും മുന്നോട്ടുവെക്കേണ്ടതില്ലാത്തതും.

പാവങ്ങളുടെ കഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളെ സാരകമ്പം
വിശദമാക്കുന്നു.

അതും പോലും — പഴയ യോനിൽ പ്രസാദമാക്കും
സുഖലോലുപന്മാർക്കും അധികാണത ഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം
വിട്ടുകൊടുത്തും, ഒരു പ്രത്യേകതയും ശൃംഗാരത്തിനോ വീര
ത്തിനോ മാത്രം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചും നിശ്ചിക്കപ്പെടുന്ന
സാഹിത്യകൃതികളോ ഉല്പാദനം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്.
കുടുംബത്തിന് കൂടുതൽ പ്രതിഷ്ഠ നൽകുകയും ഓരോരുത്തരും
അമാർഷ്ടവിതരണത്തിൽ കാണുന്നതനുസരിച്ചുതന്നെ സാ
ഹിത്യത്തിലേക്കു പങ്കുവെക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.
ഇന്നത്തെ സാഹിത്യത്തിൽ പരിശുദ്ധതയുടെ പക്ഷമായി
അതിഭാവനാമാത്ര ഭാവിദൃഷ്ടവും അതോടുകൂടിയുള്ള അപരം
വ്യം ഭൂതങ്ങളും ബലവാന്മാരുടെ ഏകാഭിമുഖ്യത്തോടു
മുട്ടുന്നതും “പുഷ്പങ്ങളും” സഹിച്ചു വലയുന്ന ഭൂത
ജനസഞ്ചയത്തിൽ നിത്യജീവിതത്തെ, കാണുന്നപടി
തന്നെ, സാഹിത്യത്തിലേക്കു പകർത്തണം. ആ വഴിക്കു
അവരുടെ ഉപദേശസഹസ്രങ്ങൾ പരിഹാരമുണ്ടാക്കാമോ
എന്നു വേദിക്കണം. ലോകത്തിലെ അതിവൃദ്ധികളി
ലേക്കു വായനക്കാരന്മാരെ കണ്ണുകളെ തുറപ്പിക്കണം. എന്തി
നാർ, തൊഴിലാളികൾ, കൂലിപ്പേലക്കാർ, അധഃശ്രുതർ,
ഉന്നതവർണ്ണസാമൂഹികർ, ലോകീയനിയമാർ സമാജം
ഭേദമെല്ലാ ബലികഴിക്കപ്പെടുന്നവർ — എന്നുവേണ്ടി, നാ
നാപ്രകാരം ജീവിതവിധികളായി ചത്തു ചാകാ
തെ നാശപ്പെടുന്നവർ — എന്നീ എപാഹിതങ്ങളായ
വർഗ്ഗങ്ങളുടെ കഥ ഭൂതൻ വിരമമാക്കി (എത്ര കൂടുതലാവാ
യെന്നോ, കാര്യങ്ങൾക്കോ ആനന്ദം വേണ്ടതില്ല) സമ്പൂർണ്ണം

വിവരിച്ചുതന്നു. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇന്നു സജീവങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്”.

പരിഹാസോക്തികൾ.

അതിനുംപുറമെ തർക്കാലിപങ്ങളായ നിരൂപണങ്ങളെ വിവാദീകരിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ, അവയ്ക്കു തുല്യ കാര്യങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു, വ്യക്തിപരങ്ങളായ വിമർശനങ്ങളെ നൽകുവാൻ കൂടി ശ്രമിക്കുന്നതും സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യമത്രെ.

വ്യക്തികളോടും വ്യക്തികൾ പ്രാധാന്യം.

ജീവസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നായകസ്വഭാവമുള്ളവയ്ക്കുകയാണ് വ്യക്തികളോടുപകാരമുള്ളതായത് ; എന്നാലൊപ്പം തൊഴിലാളികൾ തൊഴിലാളികളായി വർത്തിക്കണം. ക്രോധമുള്ള പ്രകൃതിഭുക്കന്മാരുടെ “മിറാമ്മോറം”കൾക്ക് കേൾക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളോടൊപ്പം ജീവസാഹിത്യകാരന്റെ അനുകമ്പാമയമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ലക്ഷ്യമാക്കണം. നായകസ്വഭാവമുള്ള ഏതെങ്കിലും വ്യക്തിയെ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതും ഒരു വ്യക്തി ഒരു ജനവിഭാഗത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതായിട്ടു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ജീവിതസഹജത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തെ വെട്ടിക്കളിക്കുന്ന മറ്റൊരു സാഹചര്യത്തോടൊപ്പം അതിന്റെ ഒരടിത്തട്ടിൽ കിടക്കുന്ന നായകരും ജനസമൂഹത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതെന്നു താല്പര്യം.

ഇങ്ങനെ ഒരു വിശിഷ്ടാത്മകതയുണ്ടായിട്ടാണ് “ജീവസാഹിത്യ”പദം ഇന്നു പ്രയോഗിച്ചു കാണുന്നത്. .

അതിനാൽ ഇതിനുമുമ്പുള്ള സാഹിത്യത്തിനൊന്നും ജീവ നിലെ എന്ന പൂർണ്ണപക്ഷത്തിനു പ്രസ്താവിയില്ലെന്ന ഇതി എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സ്രീയുടെ ചരിത്രത്തോടു സാദൃശ്യം.

മുഖപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വന്ന കൂട്ടനത്തെന്താണ് ?

സ്വന്തം, മാനം, ധനം, സുഖം, കൈവശ്യം എന്നീ വശാൽ അനുഗൃഹീതമായിട്ടുള്ള എന്താനും ചില ഭാഗ്യ വാനാകെ മാത്രം രസിപ്പിക്കുവാനായിട്ടുള്ളതല്ല സാഹിത്യം. യഥാർത്ഥജീവിതത്തിലെ കഷ്ടതകളും ഭാഗ്യം മൃഗൻ തരൂരി കളഞ്ഞു കേവലം മധുരമായ ഭാഗ്യമാത്രം കൈക്കൊള്ളത്തക്ക അത്തരക്കാർക്കു കൊടുക്കുകയല്ല സാഹിത്യത്തിന്റെ ധർമ്മം. വാസ്തവലോകത്തിലെ അസമതവങ്ങളിലേക്കും കഷ്ടാഭിമുഖങ്ങളിലേക്കും ഇറങ്ങിവന്ന ഓരോരുടെ ചരി ത്തത്തെക്കുറിച്ചു പൊതുവായി നിർദ്ദേശിച്ച പാവങ്ങളെ സഹായിക്കുകയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ കർതവ്യം. യഥാർത്ഥത്തിൽ നിന്നുതന്നെയുള്ളതല്ല അതിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുകയാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദർശം.

ഈ സംഗതികളിലെല്ലാം സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിനും ലോകത്തിൽ സ്രീയുടെ ചരിത്രത്തിനും തമ്മിൽ ഒരു സാദൃശ്യം കാണാവുന്നതാണ്. സ്രീയുടെ ജീവിതത്തിലെ പരിസ്ഥിതികളോ മധുരപലഹാരങ്ങളോ കളിപ്പാട്ടുകളോ മാത്രമായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന ഒരു പഴയ കാലമുണ്ടായിരുന്നു. യഥാർത്ഥങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിലുള്ള സാമർത്ഥ്യമല്ല എന്ന സ്രീയിൽനിന്നു

അഥാ മാതൃമാകുന്നു. ഭാവിയിലെ ഉഗ്രസഞ്ചാരം ആദ്യത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ചെറുതാകുമ്പോഴുള്ളതാകുമെന്നുള്ളതും പൂർവ്വനിർദ്ദേശങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "മഹാകാലമാതാ: ബലിപുത്രമാകുമായ ഭാഷസമാനമാദികളുടെ സമാനമുള്ള" ഇന്നു കാണുന്ന ഗംഭീരമാർ, സ്വീഡന്റെ *Gulliver's Travels* കല ആബർഡോഗ് നാഗ് നിവാസികളുടെ പരീപത്തു നിൽക്കുന്ന ലിളിപ്പട്ട നിവാസികളെ അല്ലയോ അനുസരിപ്പിക്കുന്നത് !

[illegible]

ഒന്നെന്നുള്ള തെളിപ്രായക്കാരെന്തെന്ന് നാം ഏതെ വെക്കുക
 അങ്ങനെയോ ഏ കാലത്തെക്കൊണ്ടോ എന്നോട്ടു പറയുന്നതായി
 മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഒരു പരോക്ഷവുമുണ്ടെന്നു തോന്നു
 ന്നില്ല.

സാഹിത്യോദ്ദേശണപ്പാഠികളുടെ
ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ.

ഇവിടെ ഒരു പൂർണ്ണപക്ഷത്തിന് വഴിമുഖമുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. അപരപക്ഷത്തെക്കുറിച്ചു സാഹിത്യവിചാരികളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അതിർക്കെതില്ല. അദ്വൈതമുള്ള പ്രകാരമനുഭവത്തിലും രണ്ടാമത്തെ സൂക്ഷ്മരൂപമെടുത്തു ഉൾപ്പെടുന്നത്? മനസ്സിന്റെ ഉദ്ദേശം പ്രാദേശികമായ കാര്യസാധ്യമാകുന്നതിൽ മറ്റൊരു കേവലം സാധാരണമാണല്ലോ. അതു കാരണമുള്ളതായ അധികം സാമൂഹ്യപ്പെട്ടുള്ളതായ അനുഭവമുള്ള? എന്നിങ്ങനെ ഒരുമുദാഹരണം തുടങ്ങിയേക്കാം. ഈ ചോദ്യത്തിൽപെട്ടാണ് സാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ രണ്ടു കക്ഷികളായി തിരിഞ്ഞു. രണ്ടു ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രയാണമാരംഭിക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം കേവലം സാമ്പ്രദായികമല്ല. ചില പ്രത്യേക കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണം എന്നതാണ് സാഹിത്യം. (Literature is merely a means to an end) എന്നിങ്ങനെ തുറന്നുപറയുന്നവർ അനേകം പേരുണ്ട്. ജീവൽസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ നയം (Progressive Literature) ഇതാണെന്നു അവർതന്നെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. അവരോടു വിരുദ്ധമായിത്തന്നെ നോക്കുന്നത് അനാവശ്യമാണ്. ഉദ്ദേശ്യത്തെക്കുറിച്ചു അഭിപ്രായം

യവ്യന്ത്രാസമൃദ്ധി സാഹിത്യകരന്മാർ ഭിന്നങ്ങളായ പ്രാപ്യ സ്ഥാനങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെടുന്ന സംയോജിതനാണുപോലെയാണു്. രണ്ടു കൂട്ടരും രണ്ടു വഴികൾ പോയ്ക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു വെക്കുകയാതിരിക്കും ഉത്തമം.

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യലോകസഞ്ചാരികൾ വേർതിരിഞ്ഞു നിന്നുകൊണ്ടു ഭിന്നമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടെ അറയുടെ പ്രതിഭയെ പുറപരിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ലോകത്തിനായല്ലാതെ ഗുണമല്ലാത്ത ദോഷമൊന്നും വരുവാനുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വൈവിധ്യമെന്നതു വളച്ചുയരുക ലക്ഷണമാകുന്നു. യുഗപ്രസ്തുതിയായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽക്കുറുന്ന കാലഗതിയനുസരിച്ചു എത്രയെത്ര വ്യത്യാസങ്ങളാണു് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ! എന്നിട്ടാണോ പിന്നെ, മനുഷ്യസ്തൂപിയായ സാഹിത്യം പഴയകൃതിയിലൂടെ പുതിയലിഖിതമാക്കിക്കൊണ്ടു തുടരുന്നതു് ! ഭൂപ്രകൃതിയിൽ പോലും കുറവു കൂടിയായിട്ടും, സ്ഥലം ജലമായിട്ടും, കാലനടമായിട്ടും ഇവയെല്ലാം ക്രമേണ നേരെമറിച്ചും, എത്രമാറാങ്ങൾ അങ്ങിനും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെ യാണോ സാഹിത്യസ്വഭാവം അളം മാറിക്കൂടാ എന്നു മർക്കമുഖ്യി പിടിക്കുന്നതു്.

പുസ്തകകേതങ്ങൾ.

ലോകം മുന്നോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതോടുകൂടി, അതിനെ സങ്കല്പന സങ്കീർണ്ണത പ്രതിഫലനമോ പ്രകാശനമോ ആയ സാഹിത്യവും മുന്നോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. സജീവമായ എത്ര സാഹിത്യത്തിന്റേയും ഒരു ലക്ഷണമാണിതു്. ഈ തത്വം മനുസരിച്ചു നോക്കുന്നപാൾ, ലോകത്തിലെമ്പാക്കു

സാഹിത്യത്തിലും ഇന്നു കണ്ടെന്ന ഒരു പ്രധാനസംഗതി പരമ്പരാഗതങ്ങളായ പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങളേയും സ്ഥാപനങ്ങളേയും പാടേ ധ്വംസിച്ചുകളഞ്ഞുവാനുള്ള ചാരിയോടു കൂടിയ അത്യഗ്രാസരംഭമാകുന്നു. ഇതും സജീവമായ സാഹിത്യഗതിയുടെ ഒരു സ്വാഭാവികാംശമായിട്ടാണു് നാം കണക്കാക്കേണ്ടതു്. പൂർവ്വസമൂഹങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നാണാലോചിച്ചു നോക്കുക. ഇന്നും ഐതര്യവും, കല്പവൃക്ഷവും, കാരാലനും അപ്സരശ്രീകളും, ശാരദാനും, നന്ദിനാഭനും, കുരുദീപീചലനും, കമലിനീകന്യാനും, അരികോകചാതകാദികളും മാരം മാരമല്ലാം പണ്ടുപോയിരുന്ന എന്താനും ചില കവികളുടെ ഭാവനാസങ്കാരങ്ങളല്ലേ? ആ കവികളുടെ പ്രതിഭാമുദ്രാകിതങ്ങളായ സ്താവുകളോ നാണ്യങ്ങളോ നല്ല അവ? പഴയ സ്താവുകളും നാണ്യങ്ങളും എന്തൊന്നും കഴിയാതെ പൂരിയൊല്ലാ ദാഴി കൊടുത്തു പ്രചാരപെടുത്തുകാറില്ലേ? അന്താകാലങ്ങളിലെ പ്രതിഭാശാലികളായ കവികൾ പുറത്തുകൊണ്ടാണു് പൂരിയൊല്ലാ നാണ്യങ്ങളും സ്താവുകളും സാമന്യാധർമ്മമുദ്രയോടു കൂടി പുറത്തിറക്കുവാൻ നോക്കേണ്ടതു്? സാമഗ്രികളല്ലാം ഏതുകാരനും പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടു്; മുദ്ര കാകുളേ ആവശ്യമല്ല, അക്കാട്ടില്ലാത്തതില്ല. ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രം!

അതുപോലെതന്നെ കാവ്യനാടകാദികളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും അനേകം പഴയ സങ്കേതങ്ങൾ കടന്നുകൂടി കണ്ടെന്നു സ്മരിപ്പിതമാകുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഏതു കാലത്തും അത്യാവശ്യങ്ങളാണെന്നു വാദിക്കുന്ന താമുൽപിന്നാകരുതെന്നിൽ അർദ്ധം അനുകമ്പാർത്ഥമാകുതന്നെ

താണ്. കാച്ചുശേഖരിക്കിന്റെ കാലാനുപാതികമായ വള്ളുവയിൽ പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ചു മദ്യകാനാൽ ചെയ്യുമ്പോൾ കില പ്രത്യേകവശങ്ങളിൽ കർമ്മപരവും ഭോഷണവും വന്നു കൂടുകയും അവ മിക്കവാറും നിയമപരമായവയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരളം കൃതാർഹങ്ങളെ വീണ്ടും വീണ്ടുമെടുത്തു താലോലിച്ചു പോരുന്നതു് കേവലം പൂർവ്വധരം മെടുത്തുകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണു് ?

“പഴയ കെരളാർത്ഥങ്ങൾ” എന്നറിയപ്പെട്ട ഇന്നത്തെ ചില ഭീരുവർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി പണ്ടത്തെ മഹാകാവ്യങ്ങൾ കാലംബാധനമയങ്ങളാണെന്നും അവർ ജ്ഞാനവിമോഹ മയങ്ങളാണെന്നും നിവൃത്തിയില്ല. കലാനിമിത്ത കരയെ പഴയകാവ്യങ്ങളിൽ, അന്യനിമിത്ത കരയെ പഴയകാവ്യങ്ങളിൽ, മണ്ടിത്തറയും പലം എകദേശം ഇല്ലാതാണെന്നും — മറ്റും തത്പര്യമില്ലാത്ത കരയെ പല ബാധകമാണെന്നും.

കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചു വെളിച്ചം വീശാം. മറ്റൊരു കാര്യമെന്നതു് വാസ്തവത്തിൽ ഒരു "മുറപ്പ"യല്ല. യാതൊരു "മുറപ്പ"യുമില്ല; അറിയില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളില്ല; എന്തു തരത്തിലായിരിക്കാം ആവർത്തിച്ചു സൂചിക്കുവാനുള്ള വക അറിവുണ്ടു്. തരമില്ലാത്തതല്ല വേണ്ടതെന്തൊന്നാണെന്നു് സൂചിക്കാം. നമ്മുടെ വേണം — ഷമം, ഒന്നോ രണ്ടോ തിമിഷംകൊണ്ടല്ലാം വാരിയെടുത്തുളളിലാണെന്നു് തന്നെക്കൊണ്ടു് അറിഞ്ഞു സൗകര്യം ഇവിടെയില്ല. സഭാ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന "പരിഷ്കാരത്തിലു്" കാര്യം ഉപരിപ്രവർത്തിക്കുകയല്ലാതെ ഇല്ല.

“കാസ്റ്റിൻ ഖലർ വേലത്തു !”

ലോകത്തിലെ മഹാകാവ്യങ്ങളെല്ലാം, ഇതുപോലെ, വിചാണമോ വിദ്യാലയാധ്വപനമോ, കർമ്മയോക്തൃകീലാമോ സമയം വീക്കിവെച്ചു, സാമാധാനം സ്വാഭതോടെ “നെയ്തവിടക്കി” രസികവാനുള്ളവയാണു്. ഓരീന സങ്കല്പമില്ലാത്തവർ പ്രസ്ഥാനാത്മങ്ങളെ മറക്കിക്കിരിക്കേതന്ന വേണം.

സാഹിത്യരചനകളാൽ പാവപാഗതങ്ങളായ വ്യക്തതയുള്ളല്ലോ എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. ഭീതിമയ്ക്കിടംനടപാക്കുതന്ന സാഹിത്യത്തിലും പൂർവ്വസന്ദേശങ്ങളാൽ സ്ഥാനമുണ്ടു്. പൂർവ്വസന്ദേശങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതിൽ ആംഗ്ലേയർ അധിതീയന്മാരാണ്. അവരുടെ സാമുദായികമത്സരോപരിപാടികളിലെ ഒരു പ്രധാന വകുപ്പായ (Bazaar) മോജനോസവത്തിന്റെ പ്രമുഖമായ പരിശോധിച്ചു വേക്കുക. വേണവീശനങ്ങൾ, പ്രേമശരീഷ്കരണങ്ങൾ, ആസവദിനിവേദങ്ങളും, സംഭാഷണരീതി, എനുവേണ്ടാ ഭക്ത്യവേദാദികളുടെ കവചവിപ്രകാശിച്ചു മഹാമല്ലാംതന്നു്, ഭദ്ര കൽവിൽ വർക്കുണ്ടെന്നുപോലെ ഒരു സമയതാനന്തമായിരിക്കും. എന്നിലും ഒരു സാമുദായികമുദങ്ങു സന്ദേശമല്ലെന്നവർ പറയുമോ? അതുപോലെ സാഹിത്യത്തിലും സന്ദേശാനുസരണംകൊണ്ടു സമാന്യവും നശിച്ചുപോകണമെന്നില്ല. സന്ദേശാനുസരണം കാവ്യപുഷ്പിക്കു വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. അല്ലാതെ കാവ്യനിർമ്മാണം പരകനപുഷ്പിക്കു വേണ്ടിയുള്ളതല്ല. എന്ന നമ്പം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മോഷമൊന്നും വരുവാനില്ലെന്നു ഡ്യൂതുമാണ്.

വൃത്തം

വേഷവിധാനങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ കാർത്തിക വന്നതായ ഒരു സംഗതികൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. അതു വൃത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. മലയാളകവികൾ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കുവരം ചെയ്യുന്നത്, നളകൾ രാജ്യക്കാരും ആംഗ്ലോ മതക്കുട്ടികളും നടക്കുന്നതുപോലെ പാശ്ചാത്യം തോന്നാമണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാകാം പാശ്ചാത്യരാസ്രൂപം നോക്കി നളകൾ നാട്ടിൽ പ്രത്യക്ഷമാകു ഗാംഭീര്യം ചെലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഭരതചരിതസമാജങ്ങളിലെല്ലാം പ്രാമാണികവേഷവിധാനവും അതിനുസരിച്ചുതന്നെയായിരുന്നു. അതിന്റെ ഭാരവും ഭക്തവും സ്വതന്ത്ര്യഭരണകാലത്തേയും തനറും പലപ്പോഴും അനുഭവമേറ്റതായിരുന്നു. അങ്ങനെയൊക്കെയാണെന്നിട്ടും സാങ്കേതികരീതിയാൽ തെറ്റാതെ പലപാത്രം സാമാന്യരും പ്രയോജനമായിരുന്നു. നിത്യചരിത്രകൊണ്ടു പലപ്പോഴും അതു അല്ലിപ്പുമാതിക്കേണിയിരുന്നു എന്ന് വാദമുണ്ടു്. നാം വിസ്തരിച്ചു പോകരുതു്. (വർത്തമാനങ്ങളോടൊപ്പം) പലപ്പോഴും അയ്യപ്പപ്പട്ടം സ്വതന്ത്ര്യപ്രദവും സംകല്പ കല്പമായിപ്പോലും തോന്നിയിരിക്കണം. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കേരളീയർ കുവരംചെയ്തിരുന്നതു ഏകദേശം ഇങ്ങനെയൊക്കെതന്നെ എന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെയാക്കി അതിനോടൊന്നിച്ചു മാറ്റം വന്നിരിക്കണം. വൃത്തകൾ ആദ്യത്തേതായതല്ല പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നതിനു പാശ്ചാത്യവേഷം ഓരോ ഒട്ടുംതന്നെ ആവശ്യമില്ലെന്നും തെളിയിച്ചു പലപ്പോഴും അതിനുശേഷമുള്ളതായ ആവരണം ചെയ്യുവാ

നാൾ ഒരു ഉപകരിക്കുന്നതെന്നും മാനുഷമായ ധാരണ പ്രകാശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതോടുകൂടി, ചേങ്ങോസ്വാതന്ത്ര്യം, ഏകത്വം, ആദരം, ലാലനം, സാമത്വം, ലാളിത്യം, ജനസ്വാമന്ത്ര്യാപ്രാപ്തക എന്നീ വക മെച്ചങ്ങൾ ലഭിക്കത്തക്ക ദേശീയവസ്ത്രധാരണം (National Dress) പ്രസ്ഥാനത്തിനു പ്രാബല്യം കിട്ടി. ദ്രാവിഡവൃത്തപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ പ്രാമുഖ്യം ഏകദേശം ഇതിനോടു സാമ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വാച്ഛന്ദ്ര്യം സ്വാച്ഛന്ദ്ര്യം മാത്രവൃത്തത്തിൽ ചമോവൃത്തത്തേക്കാൾ കൂടുതലായിരിക്കാം; പക്ഷെ ഒരു ദൃഷ്ടിയിൽ അതോടൊപ്പം കാണുന്നുണ്ട്. മൃതിയുടെ ആനന്ദമായ ഗുണദോഷങ്ങൾ എറകുലാലിലോ മാനുഷമായിപ്പോ കൂടാതെ മാനുഷനായവനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ദ്രാവിഡവൃത്തത്തോടു സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളോടൊത്തുകൾ കഴിയുന്നത്രകൊണ്ട് വാസ്തവത്തിൽ മഹത്വം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാതെ, ദേശീയവസ്ത്രം ധരിച്ച വടക്കുവായ്ക്കുവന്നപോലെ ദ്രാവിഡവൃത്ത കവനത്തിനും ലോകസമന്തം ശോഭിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും.

ആകട്ടാൽ എന്തുകൊണ്ട് സോക്കിതവും ഇന്നു സാഹിത്യത്തിന്റെ പരിധിക്കു പുറത്തേക്കൊരു ഇലോം വിസ്തൃതങ്ങളാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. എന്നോടൊപ്പം സാമൂഹികാത്മത്തിലുള്ള പഴയ നിർദ്ദയതയും ഇതിമേൽ സാഹിത്യത്തിനു പൂർണ്ണമായി നേരിടേണ്ടതായിട്ടുള്ള സാമൂഹികവ്യത്യാസം കാരണമാകുന്നതല്ലെന്നുള്ള വ്യക്തതയുണ്ടായിട്ടു മേൽമേൽ സകലമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു സാഹിത്യത്തിന്റെ ഗതി.

ലോകത്തിനുമുമ്പായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ദിവ്യശിഷ്യം വികാസവും ലോകപ്രതിബിംബമായ സാഹിത്യത്തിൽ നിഴലിച്ചു കാണാതെ വിവൃതമായില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ ധാരക വിസ്ഫോടനം വികാസവും വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിൽ ജീവിതത്തിൽ ചാതുരിയിൽക്കൊണ്ടു സാഹിത്യത്തിനും അനന്തരമായി ഉള്ള ബലപൂർവ്വവും സ്വാഭാവികവും വർദ്ധിക്കാതിരിക്കുമോ?

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യമെന്നപോലും വിവൃതമാക്കി വികാസം പ്രാപിക്കുന്നത് സ്വർഗ്ഗമാ ആകാശ്യമെന്ന പക്ഷം അനോക്തുകി ഒരു സംഗതിയിൽ താല്പരനായിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യമെന്നതു ഒരു സൂക്ഷ്മാർത്ഥമാണ്. അതനുസരിച്ചു അതിന്റെ ആഴത്തിൽ കരപരമായ രാഷ്ട്രീയവും ഏകോപ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. ഭൂമി ഏകോപന കാർഷണ്യം പറ്റുതന്നതായതായും സൂര്യനും ചന്ദ്രനും കരുത്തും കിളിമൊരിയനാൽ കൈയ്യും ഏന്നു സാരം. ഏന്നുവെച്ച് സാഹിത്യത്തിനുവേണ്ടി വളച്ചിട്ടെ അർത്ഥമാകരുത്. സംസ്കാരകരണം വിമിത്തം മലയാളത്തിൽ ഈ ഭാവം കാർഷണ്യം പാടിട്ടുണ്ട്. കവിതയുടെ ആകാശംഗിയിൽ മരിക്കുമായി വിസ്ഫോടനത്തിനുമുമ്പെ പ്രതിനിഷ്ഠ തവരായി അത്ഭുതം കാന്തകാശ്വർ മായാജ്ഞയിൽ ഇരക്കിത്ത നലമുറാണു സർവ്വോർത്ഥമേണു വഴിയിട്ടിതന്നു. യുഗാന്തം ആ പ്രസമാനത്തിൽ വിഹ്നാഭം തിരിച്ചു തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ പലങ്ങളിലൊന്നാണ് "ജീവതസാഹിത്യ" സംഘം. സാഹിത്യസാജാജും വിസ്മയവും പൊജ്ജനകാണവിധേയവും ആക്കിക്കീടുന്നതല്ല ഇന്നത്തെ യവനാധിപത്യവും സ്വർഗ്ഗമാ ഓഹ്വമാക്കിട്ടുള്ളതെന്നതാണ്. അനോക്തുകി

എന്നെന്നത്തെയും മനോഹരമാക്കിത്തീർക്കേണ്ടതിന്റെ ചോദ്യം ഉണ്ടെന്നു കരുതുകയും കൂടി സമ്പാദിക്കേണ്ടതും ഉത്തരവാദിത്തം ലഭിക്കാവുന്ന ജീവനാണിത്രയെന്നതാകാതെ ഉത്തരവാദിത്തം.

4. സാഹിത്യസാരം *

ജീവികാസസാരം, ദാരിദ്ര്യവിമോചനം, രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധി, സമുദായപരിഷ്കരണം മുതലായി, ഗാന്ധിജിയെക്കാലം മുമ്പെങ്കിലും കാര്യങ്ങളിൽ ജനസാമാന്യ നിമഗ്നനായിരിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കേവലം സാഹിത്യപരങ്ങളായ പരിഭ്രമങ്ങളിൽ ബലേഗ്രമമായിരിക്കുന്ന വശ്ശക്കർ മറുപടിയുടെ രൂപീകൃത അപമാന്യനാശിണി നാൽക്കുന്ന അതിൽ ഒട്ടും അത്തരമില്ല. സാഹിത്യത്തിന് യഥാർത്ഥജീവിതത്തോടു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നും, സാഹിത്യരസാസ്വാദനം വെറും ലഹരിപദാത്മാസവാദനം പോലെയാകുമെന്നും, സമൂഹം പോലെയൊരു കാമ്പില്ലാത്ത ഒന്നാണെന്നും, സ്വാഭാവികമായും കോടശതക്കണക്കായ ആവശ്യമായിത്തീർന്ന സാഹിത്യപരിഭ്രമങ്ങൾ, ജീവിതഭരണത്തിൽ ആത്മപാണികളായി നേരെ ഇറങ്ങിപ്പോകാത്ത പൊരുളെന്ന്, എന്നും മറ്റും ചില തൊറിഡരണകൾ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇത്തരമുള്ള ചെന്തുന്നിപ്പിക്കുന്നതായി സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗം ചിലപ്പോൾ സാഹിത്യത്തിന് ജീവിതത്തോടു ദൃഢബന്ധമുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, സാഹിത്യത്തിനുള്ള ആസ്സരവും ദോഷദ്രവ്യവും, ശക്തിയും, മർദ്ദവും, ആത്മവും മറ്റും മെല്ലാം ജീവിതം എന്നയാൾക്കു പുറമുള്ളിങ്ങിനെയൊന്നു വന്നതാണ്. അങ്ങനെ — ജീവിതമെന്ന ആലോചനയിൽ

* ക. മ. പ്രസാദസംഗ്രഹം.

സ്വന്തമേവ മുഖ്യകൃത്യം; സ്വപക്ഷവും പല്ലവിതയും, കോകിതവും, കിസുധിതവും, ക്രമേണ ഘടനാ പരിവർത്തനമായിത്തീരുന്ന ഒരു പാദീഭാഷാ തത്വാനുമാനം സംഭവിച്ചു. സൃഷ്ടിയുടെ മകടകമാണു പറയപ്പെടുന്ന മനുഷ്യജാതിയെ ഇതരജാതികളിൽനിന്നു വ്യായാസപ്പെടുത്തുകയും ബ്രഹ്മാവിനോടു ഏറ്റവും അടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള താണ്ഡാഹിത്യത്തിനല്ലാതെ മറ്റൊന്നിന്നെങ്കിലും ഇതുവേണ്ടേ എന്നു സംശയമാണ്. കീഴ്വിലമാകുന്ന പാശ്ചാത്യ കവിത മാത്രമേ മണ്ഡാനകൊണ്ടു കടയുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന നായ നാമുതലത്രെ സാഹിത്യം. ഇതിന്റെ ആസ്വാദനം കലാഭരതമത്രെ മനുഷ്യൻ. തന്റെ ഭൂമി മാരാജങ്ങളു സ്വയമേവ വൃത്തിച്ചു, ദിവ്യത്വം പ്രാപിക്കുന്നത്. ഇതുകൂടി സാഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം.

കാവ്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം കർമ്മാഭിമാനപരമോദനം, ആർജ്ജവപ്രദാനമോ എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പാരമ്പര്യപരമായി കന്നടക്കു ഇടയിലെന്നപോലെ പാശ്ചാത്യവിമർശകന്മാർക്കു ഇടയിലും പല കാലങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. കോസഹിതകാശ്വേസരനായ പ്ലേറ്റോ കാവ്യത്തിന്റെ മുഖ്യകർമ്മമായി കണക്കാക്കിയതു തത്ത്വോപദേശത്തെയാണു്. ഫോറസ്റ്റർ, ബെൻജാമിൻസൺ, കാർബലൽ മുതലായ പല നവനവകാലീനന്മാരും പ്ലേറ്റോയുടെ അനുയായികളായിക്കൂ. എന്നാൽ അരിസ്റ്റോട്ടൽ എന്ന സമ്പ്രദായപണ്ഡിതൻ ആത്മരൂപമായിത്തീർന്നാണു് പ്രാധാന്യം വഹിച്ചു കല്പിച്ചതു്. "കാവ്യമെന്നതു മനുഷ്യിന്റെ സ്വപക്ഷവും സ്വനന്ദവുമായ ഒരു വ്യാപാരവിഭവമാകുന്നു. അതു മരം, വെള്ളം മുതലായവയുടെ

പരിധിയിൽനിന്നു പുറമെ നിൽക്കുന്ന കണാക്കത്താൻ. വിദ്യാഭ്യാസം, സാമൂഹ്യപോഷണം എന്നിവയിൽനിന്നു ഭിന്നമാക്കി സ്വന്തമാക്കുക ഉദ്ദേശമാണ്" അതിനുള്ളത്" എന്നത്രെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ബോംബെ, ഡോക്രർ ഭോജൻസൺ, കോളറിഡ്ജ്, ഹാസ്സീറാ മുഖലാഷ് ആംബുരുവിഭവപ്പിള്ളാമണികളെല്ലാം ഈ അഭിപ്രായം സ്വീകരിച്ചവരായിരുന്നു. "മനുഷ്യിനെ ആറ്റൊലിപ്പിച്ചു വിചാരങ്ങൾക്കു ഉൽക്കർഷകമാക്കുന്നു" കാവ്യത്തിന്റെ ധർമ്മമെന്നു കീറാൻസ് മറാഠകവി തന്റെ ഒരു കൃതിയിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭൂമി പരമം വിമർശനമാർഗ്ഗം അംഗീകൃതമായിട്ടുള്ള മനുഷ്യജാതിയെന്നതാണ്. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ കാവ്യമെന്നതു സൗന്ദര്യമയ വാക്യമാണെന്നും, രമണീയത്വം പ്രതിപാദകമായ ശബ്ദമാണെന്നും, കാരണാലമിതമാണെന്നും, മറിയം നമ്മുടെ ആലങ്കാരികന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുവെന്നതാണ് പാശ്ചാത്യരും പറയുന്നത്. പഞ്ചസാരയിൽ പൊരിഞ്ഞ "സഞ്ജീവനി"യെപ്പോലെയാണ് കാവ്യം. ധർമ്മധർമ്മബോധത്തെ ആറ്റൊലിക്കുന്നതായ രീതിയിൽ നമ്മുടെ നൽകുന്നത്. രാമണീയകവും, സൗന്ദര്യമെന്നതാണ് കാവ്യത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷണങ്ങൾ. അഥവാ കാവ്യോദ്യാനത്തിലെ കിസ്മത്തും രാമണീയകങ്ങളും മകരന്ദം സൗഖ്യമാക്കുന്നു എന്നു മറാഠക വിവരത്തിൽ പറയാം. അതാകട്ടെ കാവ്യത്തിന്റെ ആസ്വാദന സൗകര്യവുമാണ്. വിശ്രാന്തി സമ്പന്നമായ ആനന്ദത്തിലാകുന്നു എന്നതും. ഇവിടെ സൗന്ദര്യമെന്നും സൗഖ്യമെന്നുമുള്ള പദങ്ങൾ പിറ്റേയും വിവരവും ബുദ്ധിഗ്രാഹ്യമായ അർത്ഥം

അഭിലാഷം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നുള്ളതെ പൊതു കൈമാറ്റം.

എന്നാൽ പുല്ലാത്തതും കാവുങ്ങളിൽനിന്നും സിദ്ധിമാണ രസാനുഭൂതി കൈപോലെത്തന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. സാമീപ്യത്തിൽ വിവിധങ്ങളായ പ്രാധാന്യങ്ങളുള്ളവയിൽനിന്നു നമുക്കു പല മട്ടിലുള്ള പ്രതീതി വിശേഷണങ്ങളാണു് ലഭിക്കുന്നതു് എന്നു മിക്കവാറും കുറച്ചാലോചിച്ചാൽ അറിയാതാകുന്നതാണു്. ഈ വിഷയത്തെ നാനാമുഖമായി പ്രതിപാദിക്കാതെങ്കിലും തൽക്കാലം സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേകസമ്പ്രദായത്തെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "കലാവിദ്യ പ്രകൃതിയുടെ (പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ) അനുകരണമാകുന്നു" എന്നൊരു പാരമ്പര്യവിവചനമുള്ളതു് ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതിൽ "അനുകരണ" എന്ന പദം സാധാരണാർത്ഥത്തിലല്ലാതെ, ഒരു വിശിഷ്ട സാദൃശ്യകാർത്ഥത്തിലാണു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിൽ ഈ തീർച്ചയും പക്ഷെ സ്വീകാര്യതയെന്നായിരിക്കും. ഏതുകൊണ്ടെന്നാൽ കാവുങ്ങളിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം പ്രപഞ്ചമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടാന്തതന്നെയാണു് കാവു. എന്നാൽ ഈ പ്രതിഫലനം പലവിധത്തിലുമാകാം. ദൃഷ്ടാന്തത്തിന്റെ സ്വഭാവവും, സ്വഭാവവും പ്രതിഫലനസമയവും മറ്റുമനുസരിച്ചു പ്രതിഫലനത്തിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുന്നതു് സാദാവികമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ എങ്കിലും വിധത്തിലാണു് കാവു കാരൻ തന്റെ കാവുദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു കാണിക്കുന്നതു് എന്നുള്ളതിനെ ആശ്രമം

കിമൊണ്ടു് സാഹിത്യത്തിന്റെ വൈവിധ്യത്തെയും വൈവിധ്യത്തെയും കുറിച്ചു നിരൂപിക്കുവാൻ എഴുപ്പമാക്കിത്തീരുന്നു.

ഒന്നാമതായി പ്രകൃതിയെ കാണുന്നപടി തന്നെ പകർത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. ഈ സാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും കാഴ്ചനാപകീയീയുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ്. ഇതിൽ വഴിയ കവിതപരമാനും ആവശ്യമില്ലതാനും. ആസ്വാദനാർക്കിന്റെ പുറകെ ഒരു പകർപ്പുജന്മസ്ഥന്റെ കൂടെയും കൂടിയുണ്ടായാൽ പരസ്പരധീനമുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരൻ അതിലധികമായി ഒരു യോഗ്യതയും ഇത്തരം കാഴ്ചയും ചമയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടതായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ രീതി കേവലം ഹാസ്യഗ്രാമണയന്ത്രമാണു് മോചകമുൾക്കൊള്ളുന്നതുപോലെ അതു താത്ത്വികമായ ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പതിനെട്ടാം ശതവർഷത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ക്രാബ്, ഗ്രേയ്, പ്രയർ മുതലായ ചില കവികൾ ഏകദേശം ഈ രീതി അവലംബിച്ച ചില കൃതികൾ എഴുതുകയുണ്ടായി. പണ്ടെന്നമ്പതാം ശതവർഷത്തിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ ഫ്രാൻസ് രാജ്യത്തിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട സോളാ പ്രകൃതികളുടെ നോവൽപ്രസ്ഥാനവും ഏകദേശം ഈ പുനത്തിൽ പെടുത്താവുന്ന ഒന്നാണു്. സമകാലീനമായ പരമോചനത്തിന്റെ ഒരു നേരപകർപ്പായിരിക്കണം നോവൽ എന്നായിരുന്നു അവയെ സിദ്ധാന്തം. ചരിത്രത്തോടു് സന്യസ്തം അടുപ്പമുള്ള ഒരു സാഹിത്യശാഖയാണു് അതു്. യോഗ്യമായാൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു പരമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രാധാ

ആവം നല്ലപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള കൃതികൾ രചി-
ക്കുമ്പോഴും മലയാളം സംസ്കൃതങ്ങളോടുകൂടിയ പാ-
ഠനംകൂടാ, പക്ഷെ അതു ഇമാമിൻ കാവ്യാനുഭാവി
ഗണിക്കാമോ എന്ന സംശയമാണ്. കടംകഥകൾക്കു
ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന സംശയം ഏക-
ദേശം ഇതുപോലെമുള്ള ഒന്നത്രേ. നമുക്കു പരിചിത
നായ കരാളൻ മോയ്താപൻ (മോട്ടോ) കാണുമ്പോഴു-
ണ്ടാകുന്ന സംശയം ഇതുതന്നെയാണ്. താമതാരു മുസ്സ-
ലിന്റെ പ്രതിച്ഛായമാണോ നാം കാണുന്നത്? ആ
വസ്തുവിന്നും അതിന്റെ പ്രതിച്ഛായയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള
സാമ്യം നോക്കി മനസ്സിലാക്കുന്ന സമയം നമുക്കു
മനസ്സം പ്രീതിപ്പെടാകുന്നു. "ശരിതന്നെ; മോയ്താ എത്ര
ഒത്തിരിക്കുന്നു!" എന്നിങ്ങനെ, അംഗപ്രതി പരിഭോ-
ധിച്ച മുഹമ്മദാലിനോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി മോക്കി
സാമ്യം ഗ്രഹിക്കുന്ന സമയം, നാം സാധിക്കുന്ന പാരായ-
ണശ്ലോം ഇത് എത്രത്തോളമുണ്ടാകുമ്പോൾ, ശിഥിലവും,
ഇച്ഛാമയമായ ഒരു സംഭവമാണ്.

എന്നാൽ മോയ്താഗ്രഹണം (മോട്ടോ എടുക്കൽ)
അന്നു കരാളൻ പരിഷ്കൃതമായ ഒരു രീതിയിൽ നട-
ത്താറുണ്ട്. നമുക്കു രാജ്യത്തു ആയത് ഇവിടും പ്രമാ-
ണത്തിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ
ആരാജ്യത്തിലെങ്ങും ഇപ്പോൾ ഈ പരിഷ്കൃതരീതിയാ-
ണ് നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നതു്. അതേതരത്തിലാണെന്നാണ്.
കരാളൻ മോയ്താമുഖകയാണെന്നു വിചാരിക്കുക.
നമുക്കു നടുവിൽ ചെല്ലുന്നതുപോലെ ആയാളു പി-
ടിച്ച കരാളാദിചരം മുദ്രവൻ (കരാളാ ഭാഗമെങ്കിലും
വികാരം) കാണുന്നതുകവലത്തിൽ നോക്കു നിവർത്തി

വിടത്തി നൊണരമ്പിങ്ങൽ നിൽനി ബിംബം കൊത്തി
 വെച്ചുപോലെയാൽ എന്ത തോന്നിയാൽ മാത്രം മറയ
 എടുക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്ന സ്വസ്തുഭായമല്ല പരിഷ്കൃതരാജ്യ
 ത്തിൽ നടപ്പുള്ളത്. സ്വഭാവോപശ്ചാദോസമയമായ
 കാര്യത്താഴ് സാമ്യം വഹിക്കുന്ന ഈ രീതിക്കു ഇ
 ന്നത്തെ പാശ്ചാത്യർ വലിയ പ്രാധാന്യമാനം കല്പി
 ച്ചിട്ടില്ല. ത്യാജ്യങ്ങളെ തൃപ്തിക്കുകയും സ്വീകാര്യങ്ങളെ
 സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അവർ അവയുടെ
 മനോധർമ്മം പ്രയോഗിച്ചു മായാഗ്രന്ഥത്തെ ഒരു
 സ്വന്തമലയുടെ നിവളിയെല്ലെ ഉരുളുന്നു. വ്യക്തികളു
 കെ പ്രത്യേകതകളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ചില
 ഭാഗങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യംവഹിച്ചു നൽകുകയും ചിലതു
 കളെ മറച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അവർ മടിക്കുന്നില്ല.
 സ്വമലകാലാദികൾ, വ്യക്തിസ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ മുത
 ലായ സംഗതികളും അവയുടെ ചിന്തയ്ക്കു വിഷയീഭവി
 മറന്നുണ്ട്.

ബാഹ്യപ്രകൃതിയിലെ എന്തെങ്കിലും ഒരു ഭാഗമാണ്
 പകർത്തുന്നത് എന്നർത്ഥത്തിൽ ആരും എത്ര സമ
 ത്തെന്ന്, എത്ര സ്ഥാനത്തുനിന്നു നോക്കിയാലാണ് എ
 ന്നവും അധികം കെട്ടുപെട്ടുക എന്നു പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞ
 നിന്മേലേയും, ആ പ്രത്യേക സമയത്തു് ആ പ്രത്യേക
 സ്ഥാനത്തുനിന്നു മാത്രമാണ് ഒരതിരന്റെ മറയ അവർ
 എടുക്കുന്നത്. പ്രസിദ്ധമായ രാജ് മഹൽകെട്ടിടം ചന്ദ്രി
 കയിലാണ് അധികം പ്രകാശിക്കുക. കുന്യാകുമാരി
 എന്റവും ആകർഷകമായിരിക്കുന്നത് ഉത്തേന്യമയസമ
 യങ്ങളിലാണ്. മഹാമാജാപ്പു് ആസ്ഥാനമണ്ഡപത്തി
 ലിരുന്നു കാത്രവിചാരം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ മറയ

യെടുത്താൽ ഗൗരവം കൂടും. "ഇന്ത്യയിലെ ദൈവമുഖിൽ തിന്നിട്ടല്ലാ, ഒരു പാർവതനിൽ തിന്നിട്ടാണ്, ഫോട്ടോ എടുക്കേണ്ടത്" എന്നിങ്ങനെ കാരണാലോ ചിട്ട്, ചില പ്രത്യേക ഭാഗങ്ങൾക്കു മുമ്പായി കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുകയും മറ്റുള്ളവയെ തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നത് മോശാഗ്രഹണത്തെ ചിത്രവേളനകലയോടു അടുപ്പിക്കുന്ന തുടർച്ചയിലുള്ള സാക്ഷ്യവേഷി ഇതാണ്. ശക്തിയുള്ളതിനെ പല വസ്തുതകളും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാക്കേണ്ടതാണ്. കൈയടിയടിയെടുക്കുന്നവർക്കു നേരിട്ടു നേരിട്ടു വിടേണ്ടിയിട്ടും അനുജമാണിതെന്നു കാണാം. നമ്മുടെ ചുറ്റും നിത്യം കാണുന്ന സാധാരണ പദാർത്ഥങ്ങളെ വസ്തുതയാക്കിയിട്ടും, ഈ രീതി സമീകരിക്കുന്നപക്ഷം, അവ നമ്മുടെ മനോഹരങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ "വെർഡി"യെ "മോശാ"യെന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒരു സിദ്ധാന്തം എന്നു ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ രീതിപരിചിതങ്ങളായി നാം നോക്കാൻ കാണുന്ന സമ്യസാമാന്യങ്ങളായ വസ്തുക്കളെ കാവ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഈ രീതിയിൽ പകർത്തുന്നതിനാൽ അവ അസാമാന്യമെന്നു തോന്നേണ്ടതാണ്. അതായതിലും വാസ്തവം എന്നയാണതെന്നും. എന്തെന്നാൽ, നാം എപ്പോഴും കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ചില പ്രത്യേക ഭാഗങ്ങൾ വിടേണ്ടിയിട്ടും മനോഹരങ്ങളായിത്തീരുകയും അവയ്ക്കിൽ ചില പ്രത്യേക സമയത്തിലോ പ്രത്യേക നിമിഷത്തിലോ കാണുമ്പോൾ അവയ്ക്കു മനോഹാരിതം നേടിക്കൊണ്ടു പോകാം. ഇതു കവി തന്റെ വസ്തുതകളോടു പ്രത്യേകമായിത്തന്നെയാൽ "എൻ, ശരിയെന്ന്! ഇതിങ്ങനെ ഇതു വിടേണ്ടതായിരുന്നുവോ? ഞാനിതുവരെ അറിഞ്ഞി-

പുല്ലോ !” എന്നിപ്രകാരം അതുതോത്ഥാപിതമായ ഒരു ഭരണരംഗം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ഉന്നതമായ സ്വഭാവോക്തിയുടെ രസ്യമാവത ഈ അപരമതയാൽ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. (ഉദാഹരണങ്ങൾ പഴയ ചമ്പു കളിലും കണ്ണൻനമ്പ്യാരുടേയും വെണ്മണിയുടേയും മുതി കളിലും സുലഭം.)

വർണ്ണനകളിൽ വാസ്തവമൂലക സർവ്വാംശങ്ങളും കെട്ടാഴിയത്തെ പകർന്നുരു കട്ടികളുടെ ചിത്രാലങ്കാരംപോലെ ബാലിശമായിത്തീരും. വർണ്ണനകളെത്തു വലുതാക്കുക, ചെറുതാക്കേണ്ടതു ചെറുതാക്കുക, കുളയേണ്ടതു കുളയുക, കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതു കൂട്ടിച്ചേർക്കുക — ഇങ്ങനെയെല്ലാം ചെയ്യുകിൽ മാത്രമേ വർണ്ണനകൾ കാർഷ്വർക്കളാകൂള്ളൂ. കേശാദിപാദവർണ്ണനയിൽത്തന്നെ ഈ സമ്പ്രദായം ഉണ്ടാകാമെന്നു ചമ്പുവിൽ ഏതു മനോഹരമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വോദിക്കേണ്ടതാണ്.

കാലിദാസമഹാകവിയുടെ ഏതു വർണ്ണനയും ഈ രീതിക്കു ഉദാഹരണമാകുന്നു. ഇതു്, വർണ്ണനകളിൽ മാത്രമല്ല, കഥാകഥനത്തിലും ചിന്താപരങ്ങളായ് മുതികളിലും മറ്റൊല്ലാത്തരം പ്രാധാന്യങ്ങളിലും സ്വീകരണീയമായിട്ടുള്ള ഒരു രീതിയാണ്.

എന്നാൽ ഇത്രമാത്രമായതുകൊണ്ടു് ഒന്നാംതരം കാവ്യം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല, ഒരു യഥാർത്ഥകവിയുടെ ശാർവ്വകങ്ങളു പകർന്നുക മാത്രമാണെന്നു് അഭിജ്ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അവനാക്ഷയിൽ കവിശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം സൂചിപ്പിക്കുവാൻ എന്നത്രെ. ഇംഗ്ലീഷിൽ പണ്ടു് കവി പയ്യായമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പദത്തിന്നു് “നിമു

രാഷ്ട്രം", "രൂപംകൊടുക്കുന്നവൻ" എന്നൊക്കെ അർത്ഥമായിരുന്നു. ഇതിലനിർത്തിയു തന്നെ തന്നെയാണ്,

"അപാരം കാവ്യസംസാരം
കവിരേഖ പ്രഭാപതിഃ"

എന്ന അഗ്നിപുരാണവാക്യം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. അതിൽ ചുവടെ കാണുന്ന വസ്തുതകളെയും സംഗതികളെയും സാമഗ്രികളായി സ്വീകരിച്ച ദൃഷ്ട്യപ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചു അർത്ഥമായ — അനാപരമായ — ഒരു പുതിയ പ്രപഞ്ചത്തെ ഭാവനാശക്തികൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കുന്നവനാണ് കവി എന്നു കണ്ടുപിടിച്ച കൃതിയിൽ പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "കലാവിദ്യ പ്രകൃതിയുടെ അനുരണനമാകുന്നു" എന്ന വാക്യത്തിന്റെ അനുരണനമാണുകൊണ്ട് ഈ വിധമുള്ള നിർമ്മാണപരമായ (സർജ്ജകമായ) അനുരണനമാണെന്നു് തിരിച്ചറിച്ചിരിക്കുന്നതും അത് ജീവിച്ചു വരുന്നതായ ഈ ദൃഷ്ട്യലോകത്തേക്കാൾ അധികം സൂക്ഷ്മമായതിനാലാണ് മറ്റൊരു ലോകത്തെ ഭാവനാമുഷ്ടികൊണ്ടു് സംവീക്ഷിച്ചു് അതിൽ മനസ്സിൽ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനായിത്തന്നെ മനുഷ്യൻ ഭൂതലം ആനന്ദം അനുഭവിക്കുവാൻ സ്വാധീനിക്കുന്നതാകുന്നു. മാനുഷമനസ്സിന്റെ ഹൈന്ദവശ്ലീകമായ ഒരു ഘടനാവിശേഷമത്രെ ഇതിന്റെ ആസ്വദം. ഇതിനെ ആലോചിപ്പിക്കുകയാണു് കവികൾ വാണമുണ്ടു പ്രതിഭാരേഖയിൽ പലമോറുന്നതു്, ഇങ്ങനെ ഉള്ള രാശീസമുച്ചയത്തിൽ കവിതയിൽ രണ്ടു വിധം കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു്, വാസ്തവപ്രപഞ്ചത്തോടു സുപ്രകൃഷ്ടമായ അനുരണനമാണെന്നും എളുപ്പത്തിൽ കാണാൻ സ്വാധീനത്തെ വിധത്തിലുള്ള ഒരുതരം രാശീസ

ബോക്സൈറ്റിന്റെ നിർമ്മാണം : രണ്ടാം, പാഠ്യവശലോകത്തിൽനിന്നു കൂടെ ഉയർന്നിട്ടാക്കേണ്ടതിലും അതോടുള്ള ബന്ധം വീണ്ടും അടുത്തുണ്ടായതായി വിലയിരുത്തുന്ന ഒരു നൂതനരൂപരചനയിന്റെ പ്രകാരമേ. ആദ്യത്തിൽ കവിതയുടെ കല്പനാശക്തിയും, രണ്ടാമത്തേതിൽ കവിതയുടെ ഭാവനാശക്തിയുമാണ് കൂട്ടിച്ചേർത്തതെന്ന്, കലാപ്രയത്നകാലത്തിൽ, വേണമെങ്കിൽ പറയാം.

[illegible]

കുടുംബങ്ങളിലെ വനവർണ്ണന ഭാഗങ്ങൾ എന്താണോയെന്ന് പ്രത്യേകം പറ്റാതെ നല്ലനല്ലായോ? നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പോലെ കാലത്തിലും കൂടിയെന്നത് ആനന്ദഭാവമുള്ള ഒരു അംശമാകുന്നു. ഇതുതൊണ്ടുതന്നെയല്ലാതെ അന്തിക മുദ്രയുടെപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള അനന്തരം സാമ്രാജ്യകാരണമായിത്തീർന്നത്? അവണവിഗ്രഹം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങി വന്നതിനുശേഷം ശ്രീരാമൻ സീതയെക്കുറിച്ച് മരുഭൂമിയിൽ സുഖമായിരിക്കുന്ന കാലത്ത്, ഭണ്ഡകാരന്യത്തിൽപോലും പണ്ടു് അനുഭവിച്ചിരുന്ന ക്ലേശങ്ങളെ കാര്യം സ്മരിച്ചു എന്തെങ്കിലും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കാലിദാസശാകവി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത തത്വത്തിനു ഉദാഹരണമാണു. വിപ്രലിംഭശൃംഗാരത്തിന്റെ തൊഴിപ്പിച്ചതൊന്നു മേലൊത്തെന്നാകുന്നതിനുള്ള ഒരു കാരണം ഇപ്പോഴത്തെ കണക്കല്ലാതെ? ചക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ നിത്യപരിചരണത്തിൽനിന്നു വിട്ടുമാറാത്ത ഒരു ലോകം കവിമുഖകുലസാമ്രാജ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിൽ — അതു നമ്മുടെ പരിഭവത്തിലുള്ളകാലം സുഖപ്രദമായിത്തീർത്തെന്നു കാണുന്നതിൽ — നമ്മുടെ മനസ്സാകുന്ന പക്ഷം ഈ സംഭവങ്ങളിൽനിന്നു പുറത്തുപോയി, അവിടേയ്ക്കു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥങ്ങളിൽ വിതരണം ചെയ്തും വിവിധിച്ചുകൊടുത്തെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, സാഹിത്യം ലോകത്തെ നമ്മുടെ മുമ്പാകെ സൂക്ഷ്മമായി കാണിച്ചുതരിക മാത്രമല്ല, ലോകത്തിലെ ക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നു താടി കൈപ്രാപിക്കുവാനുള്ള ചില നൂറ്റാണ്ടുകൾ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കുന്ന കാരണകൂടിയെന്നു കണ്ടാണു ഒരുപ്രകാരം കാണുന്നത്. "കാമഭവനം ചന്ദ്രം"

വിൽ കാമദേവന്റെ ഉദ്യാനം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത് അവി
തോദ്ദീപിതമായ കല്പനാശക്തിക്കു ഒരു മൂല്യാഭിപ്രായത്തോ
ടനുബന്ധമായി കണക്കാക്കാം.

ഇംഗ്ലീഷിൽ റ്റൈപ്പർസാഹിത്യം ക്ലാസ്സിക്കൽ
യും ഗ്രീക്കിൽ ഇത്തരം വർണ്ണനകൾ അസംഖ്യം
കാണാം.

എന്നാൽ ഇത്തരം ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യപ്രസ്ഥാനമാ
ണെന്നു ആർക്കും അഭിപ്രായമില്ല. സ്വപ്നദർശനം, ലാഘ
വിപദോത്ഥാസപാദനം മുഖലായവയോടു തുല്യമാക്കി
ല്ലിച്ച കാവ്യോപാധങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുവാൻ ചില സങ്കല്പ
തന്ത്രജ്ഞർക്കു കഴിയില്ലെന്നതു് ഈ പ്രസ്ഥാനം താമ്രം
കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം. അവാർ ഉൽകൃഷ്ടസാഹിത്യമാണെ
ന്നറിയാൻ ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഉൽകൃഷ്ടസാഹി
ത്യമെല്ലാം ഭാവനയുടെ സന്താനമാകുന്നു എന്നു ഒരി
ക്കലും വിസ്മയിച്ചുപോകരുതു്.

കവികർമ്മത്തിന്നു് ഭാരവാഹി യോഗ്യനാക്കിത്തീർന്നു
ശക്തികളിൽപ്പെട്ടു ഏതാവും പ്രധാനമായതു ഭാവനയാ
കുന്നു. ഭാവനാശബ്ദത്തിന്നു പല നിവൃദ്ധനങ്ങളുമുള്ളതി
നാൽ പ്രകൃതത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥമെന്തെന്നു
കുറഞ്ഞുപി വിശദമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ക്ലാസം
കാണുന്നതായ ഈ ലോകത്തെ മറവിപ്പിച്ചുപൂർവ്വകരണ
ഭേതിക്കുയോജ്ഞിപ്രയോഗംകൊണ്ടു് സാർവ്വത്രികമായ ഒരു
മാതൃകാലോകമാക്കിയെടുത്തി ന്നതെ അതിൽ പരിച്ഛിദ
കയാണ് കാവ്യത്തിൽ ഭാവനാശക്തിയുടെ മുഖ്യധർമ്മം.
സത്യസന്ദേശമായ പലദോഷം നാം കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അവാ
രുടെ ഒരു മാതൃകയായ ഹെർമിയന്തെ കവി വർണ്ണിക്കു

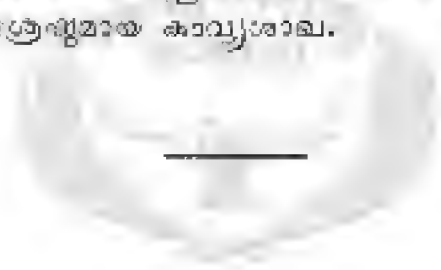
ഗുണം സമാന്തത്തിലധികമുണ്ടെന്നു ആരും സമ്മതിക്കും. ഇതു കൊണ്ടുതന്നെയാണു് അവ അനുരൂപങ്ങളായി സമുല്പാദിക്കുന്നതു്. അതിശയോക്തികളുപമേ, ചില പ്രത്യേക സ്വഭാവങ്ങളും കാര്യകാരണാൽ ഇതിനുവേണ്ടി അംഗീകരിക്കാവുന്നതു്. കാവ്യസങ്കേതങ്ങളില്ലാത്ത സാഹിത്യമില്ല. ഇവ പക്ഷെ കാരണ രാജ്യക്കാർ് കാദോ സമ്പ്രദായത്തിലായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമേ വിശേഷമുള്ളൂ. അതിശയോക്തി കാര്യത്തിൽ അനുരൂപങ്ങളായിരമായ ഒരു അലങ്കാരമെന്നു മാണം. അതിശയോക്തിയ്ക്കുശീലമാക്കുക കാര്യം തന്നെയാണു് എന്നു സംശയമുണ്ടാകാം. കവിതയുടെ പ്രധാനാസ്ഥമേ. ഔദ്യോഗികമായിട്ടും, ബോധത്തിന്റെ ഭാഗം അതിശയോക്തിയാണെന്നും, പാശ്ചാത്യ കവിതയിൽ കൂടിയൊന്നും അതിശയോക്തിയാണെന്നും, പാശ്ചാത്യ കവിതയിൽ, ആ കാര്യം നമുക്കു വെളിച്ചം നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നായി എഴുതുക ഭാഗമാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്? "അപ്പോ! അപ്പോ! ഞാൻ ഒരു പാശ്ചാത്യ കവിത! ഈ കവിതയോളം വലിയതുണ്ടു്! പക്ഷിയോ ഒരു വട്ടമുണ്ടെന്നുണ്ടു്!" എന്നിങ്ങനെ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ അതിശയോക്തി പ്രയോഗിക്കുന്നില്ലേ? അതുകൊണ്ടു് അതിശയോക്തിയെ അപലപിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ചില സ്വാഭാവാദികൾക്കുപോലും അതിശയോക്തിയാണു് കവിതയുടെ മൗലം എന്നു വാസ്തവം കാണാൻ കൊള്ളാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇതിലും കേവലമായ ഒരു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു വിസ്മയിക്കുവാൻ പാടില്ല.

"വണ്ണത്തിൽ കൂടും എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലു്" എന്നാണു് മുമ്പത്തെപ്പട്ടികയിൽ. അതായതു്, സ്വാഭാവാദികൾക്കു്

സജാതീയതയോ ഉള്ള ദിക്കിൽ അതിശയോക്തി പ്രയോഗിക്കാം. ഇല്ലാത്ത ദിക്കിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത് ഹാസ്യജനകമായി കലാശിക്കുമെന്നു സാരം. കഴിഞ്ഞ ജർമ്മൻ രഹാജ്യദശകിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ചക്രവർത്തിയായ ജോർജ്ജ് പഞ്ചമൻ കൈയിൽ ഒരു വാളുമെടുത്ത് തനിയെ പോകുവാനിറങ്ങിയിരുന്ന അനേകായിരം പടയാളികളുടെ തല വെട്ടിപ്പിഴ്ത്തി എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതിലെ അതിശയോക്തി, എന്തെന്നു താരിപ്പോയതുനിമിത്തം ഹാസ്യജനകമായിത്തീരുന്നതും അതെന്തിച്ച് അദ്ദേഹം ബുദ്ധിമുട്ടേറിയതും കൊണ്ടോ നയക്കുറവുപിഴുപ്പുകൊണ്ടോ എന്തുതന്നെ സാധിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞാലും അവിൽ വൈലക്ഷണ്യം തോന്നുകയില്ല. ഇന്നത്തെ ഒരു യുദ്ധം വെള്ളി കുമ്പാൾ പ്രാചീനയുദ്ധരംഗങ്ങൾക്കു കണ്ണടച്ച പകർപ്പാണു് അനുചിതമായിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യുദ്ധസമ്പ്രദായം തീരെ മാറിയിരിക്കുന്നു. സജാതീയമായ അതിശയോക്തിക്കു് ഒരു വിരോധവുമില്ല. പാശ്ചാത്യർ നമ്മുടെ അതിശയോക്തികൾ വിജ്ഞാനങ്ങളായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അതു ചിലിമൊത്തതു്. അതുപോലെതന്നെയാണു് കാര്യസങ്കേതങ്ങളുടെയും കഥ. പ്രയോഗപ്രാചുര്യംകൊണ്ടു് ഒരു ആശയത്തിന്നു പ്രസിദ്ധി സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ കൂടമണ അതൊരു സങ്കേതമായിപ്പറഞ്ഞിപ്പോകാം. നമ്മുടെ ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങളിൽ ഇത്തരം സങ്കേതങ്ങൾ പലതും സ്ഥലം പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയുടെ പ്രസിദ്ധിക്കൊണ്ടല്ലയോ രൂപകാതിശയോക്തിയും മറ്റും സാധിക്കണതു്? എന്നാൽ പ്രസിദ്ധ സങ്കേതങ്ങളെ കളഞ്ഞു അവയുടെ സ്ഥാനത്തു്

അപ്രസിദ്ധാശയങ്ങളെ ചെലുത്തുന്നതുകൊണ്ട് വായനക്കാർക്കു വളരെ ക്ലേശം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതുമാണ്.

ഭാഗ്യവാദത്തിലൊട്ടും അതിശയോക്തിയുടെ സ്വാഭാജനമായൊരു മത കവി സൃഷ്ടിക്കുന്ന മാതൃകാശാങ്കരം വെറും സ്വപ്നസൃഷ്ടിപോലെള്ള ഒന്നല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എങ്ങനാൽ, ഇതിൽ ധർമ്മധർമ്മങ്ങൾ, കാര്യകാരണസംബന്ധം, ലോകാസ്ഥിതിക്കുള്ള നിയമനിയമങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം — ശ്രേഷ്ഠകൃഷ്ണത്തിൽ നാം കാണുന്നതിനേക്കാളധികം — സ്പഷ്ടമായി കവി സമുദയം അറിയപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് ഏതായാലും ശ്രേഷ്ഠമായ കാവ്യശാഖ.

3. வினாக்கள்

[illegible]

ആശ്രയിച്ചിരിക്കാറുണ്ടെന്നു രാജ്യങ്ങളുടേയും വ്യക്തികളുടേയും ചരിത്രങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ, നിമർശകന്മാർ തങ്ങളുടെ കത്ത്വവും ശരിയായി വിദ്യയിരിക്കുന്നു എന്നു വരികിൽ വിജ്ഞാനപ്രകാശവും സ്വതന്ത്രചിന്താശൈലിയും മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ഗണ്യമായവിധം പ്രസരിക്കാനിടയുണ്ടെന്നു സ്ഥൂഷമാണ്.

വിമർശനം വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തുടങ്ങിയ പ്രയത്നജനവുമില്ലെന്നു പറയുന്നത്, നമ്മെക്കാൾ കൂടുതൽ ജ്ഞാനം തരാമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിനോടു തുല്യമായിരിക്കും; അവയോ, മറ്റൊരാളുടെ നമുക്കക്കാൾ കൂടുതൽ അറിവും ലോകപരിചയവുമുണ്ടെന്നു കരുതുന്ന അവനുമുള്ള തീർച്ച ഉപകരിക്കുകയില്ലെന്നുമാറിക്കുന്നതായിത്തീർന്നു. ഇതു രണ്ടും ശരിയല്ല. ഉത്തരജാതിയിലുള്ള വിമർശനം നമ്മുടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ പരിധികളെ വിസ്തരിക്കുകയും, കാര്യങ്ങളുടെ അന്തർമൂലം സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കുന്നതിനുള്ള ശേഷിയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പുതിയ വിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചാണോ അഭിപ്രായം പറയുവാൻ പറ്റിക്കുന്നത്, ആ വിഷയത്തിന്റെ ഏല്പാശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കരുത്തിൽ കഴിയുന്നതു തുടങ്ങിൽ അറിവു സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവനായിരിക്കണമല്ലോ ഉത്തരവിമർശകൻ. ഇപ്രകാരം വിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു സൂക്ഷ്മഗ്രാഹി, തന്റെ പ്രത്യേകവിഷയത്തിൽ സാധാരണയാളെക്കാളധികം അഗാധമായും വിപുലമായും കാര്യങ്ങൾ കാണുവാൻ ശേഷനാണ്. നമ്മുടെ ശ്രമത്തിൽ പെടേണ്ടതും പക്ഷേ പെട്ടിട്ടില്ലാത്തതുമായ അനേകം സംഗതികളെ ആന്ധരം നമുക്കു വിശദമാക്കിത്തരുന്നു. നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ മൂടൽ

മഞ്ഞപോലെ അമൃതമായി ഉദിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് ആയാൾ പലപ്പോഴും സമൃദ്ധമായ സമതൃപ്തിയും ഭക്തിയും നൽകുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് നോക്കിയാൽ കരുണയറിമർക്കു നമുക്കു സാമാന്യ സഹായം കൊള്ളുന്ന മാർഗ്ഗമുണ്ടായിട്ടുണ്ട് വർത്തിക്കുന്നതെന്നു പറയാം. ആയാൾ പുതിയ വഴികളെ നമുക്കു കാണിച്ചു തരുന്നു ; പരിചിതങ്ങളായ വഴികളിൽത്തന്നെ പുതിയ വശങ്ങളിലേയ്ക്കു നമുക്കു ദൃഷ്ടികളെ തിരിച്ചുവിടുന്നു ; കണ്ടിട്ടും, സാരം ഗ്രഹിക്കാതെ നാം വിട്ടുകളഞ്ഞുപോകുന്ന വസ്തുക്കളുടെ പരമാർത്ഥം നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു ; അഭിപ്രായപ്രസ്താവനകളുള്ളവയിൽ നമുക്കു ധാരണയുള്ള മാനദണ്ഡമോക്കിയെടുക്കുവാനു നമ്മെ സഹായിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ശരിയായി വിമർശനം അറിയാതെ ഒന്നിന്റെ ഹൃദയവലംബംകൊണ്ടു നമുക്കു യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടുവാറില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പ്രത്യേകതയിൽ വളരെ ഇരണം കിട്ടുവാൻകൊണ്ടും സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷേ ആയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യതകളിൽ വന്നെത്താവുന്ന സ്വതന്ത്രതയനുഭവിച്ചു ഗുണത്തിനുപകരം ദോഷം പരത്തുവാനും ആയാൾ ശ്രമകരമായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടു ശിഷ്യനായ വിമർശകൻ ഏതുത്തരം മാന്യനാകുന്നുവോ അത്രത്തരം, അഥവാ അതിലുമധികം, നിഷ്ഠനാണ് ഏതുനായ വിമർശകൻ.

വിമർശനത്തിന്റെ ധർമ്മത്തെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽനിന്നുതന്നെ, ശരിയായ വിമർശനങ്ങൾരിക്കേണ്ട മുഖ്യഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ എളുപ്പമാണല്ലോ. പക്ഷപാതരഹിതമാണ് വിമർശനവ്യക്തിയെന്ന് സാരം

യവോദായി നല്കുന്നത്. താൽക്കാലികങ്ങളായ പ്രായോഗികതാത്പര്യങ്ങളിൽനിന്നു മോചനത്തിന്റെ വേർപെടുത്തി, കാര്യങ്ങളെ ശാശ്വതസത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഉള്ളതുപോലെതന്നെ ഏറ്റാമോർച്ചകളോ മാരാശ്ചരിയ്യകളോ തട്ടാത്തവിധം സജീവിച്ച്, അചഞ്ചലമായ ആത്മവർത്താദം ആവിഷ്കരണമായ ദർശനത്തോടുംകൂടി ധ്യാപ്തമാക്കി വിശദീകരിക്കുകയാണ് വിമർശകന്റെ കർത്തവ്യം. ഇതെളുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ദീർഘകാലം എന്തെന്നും വിമർശനവിമർശനം ക്ഷേപം പ്രയോഗത്തിൽ വരുമ്പോൾ എത്രയും കൃത്യമായിട്ടു മാത്രമേ കാണുന്നു ! കഷ്ടതകളും സത്യമായ കാര്യവും വ്യക്തിവിമർശനവും നഗ്നമായി കൂത്താടുന്ന നവലോകങ്ങളിൽ നിഴലുപരിമർശനങ്ങൾ സംഖ്യ കേവലം അഗ്രഹിതമാകാൻ അതു തക്കപ്പോൾ വരില്ലല്ലോ. കൃത്രിമങ്ങളായ ഉപാധികളെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടു മനുഷ്യൻ കഷ്ടതയിലൊന്നിനു തൊട്ടിടുന്നല്ലോ. സ്പർശിക്കുന്ന ശാപഗ്രസ്തമായ മാരവാടകളിൽ വിമർശനം അസത്യതലീമസമാധിനീകരണ സമാജാവികമാണ്. വിമർശകന്റെ കഷ്ടതയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പർവ്വതങ്ങളെ എത്ര ഭംഗപ്രവൃത്തിയും ആയാളുകളും ഭൂമിയിൽ ശ്ലാഘമാകുന്നു ; വിമർശകത്തിലുൾപ്പെട്ടവൻ സംഗതിക്കായിട്ടുള്ള മഹാത്മൻ എത്ര ഉൽകൃഷ്ടകാര്യം ചെയ്യാലും, ആയാൾ അതിന്റെ മേന്മയെ അടിച്ചുതാഴ്ത്തും ; അതിൽ കരിതേയ്യുന്നു ; അപ്പോഴിൽ, (Dann wird kein prahlend) വളരെ അകവലിവാട്ടുകിലെ കൗതരം ആട്ടാടി നാദനംകൊണ്ടു വലത്തിൽ സംഹരിക്കുന്നു. വസ്തുതകളെ ഉള്ളതുപോലെ കാണുന്നതിനു വലിയ പ്രതിബദ്ധത" മി

കാണ" കക്കിടമ്പരം സർവ്വ ജ്യോതിമെന്നത്". കക്കിവി
 ദേഹമാകുന്ന കണ്ണാടിയിൽക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ വിമ
 ല്കൻ പദാവലിയെല്ലാം വികൃതരൂപത്തിൽ മാത്രമേ
 കാണുന്നുള്ളൂ. അതാകട്ടെ സ്വാതന്ത്ര്യമേപ്പറ്റം ചേന്ദ്രാൽ
 പിന്നെ വിമലൻ. തീരെ വ്യക്തിപരിച്ചു ചോദിക്കുന്ന
 കഥയും. ഈ ശാപം ബാധിക്കാതിരിക്കാൻ കരുത
 മസന്യാസിക്കണമിരിക്കണമെന്നു പറയുന്ന സിന്ധുഗ
 തയെ മാതൃകയായി മുൻവിത്തിക്കൊണ്ടുവേണം വിമല
 കൻ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് നിരൂപണം. തുടങ്ങുവാൻ.
 അങ്ങനെ ചെമ്പുതലപക്ഷം ജന്തുമാർ വിമലന്മാരെ
 മറവുള്ളവർ കേൾക്കിക്കൊണ്ടു സ്വീകരിക്കാൻ പാടുള്ള
 നല്ല. കേവലമായ വിചിത്രത ആലോചനയിലല്ലാതെ
 വാസ്തവലോകനത്തിൽ കാര്യമാൻ കരുതുകമാണെന്നു
 പലരും വാദിച്ചേക്കാം. ശരിതന്നെ. അതുകൊണ്ടു ധാരാ
 ചെമ്പുണ്ടെന്നാണ്? വിമലകന്റെ സ്വഭാവത്തിനും
 സിദ്ധിത്തന്നുവെന്നു മാത്രമുള്ള വിശേഷങ്ങളെ നല്ല
 പോലെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും ആതാമുണ്ടെ
 വ്വാഴ്ചയെല്ലാം വേണ്ട മാറ്റങ്ങളാകട്ടെ കൈക്കൊള്ള
 കയോ, അല്ലെങ്കിൽ മീരാ തള്ളുകയോ, ചെമ്പുണ്ടെന്നു
 എന്നു വന്നു കൂടുന്നു.

വിമലകൻ" ഒരു വ്യക്തിയോടു" എന്തെങ്കിലും കാര
 ണത്താൽ വിരോധമുണ്ടായിരിക്കാം; ആ വ്യക്തിയുടെ
 പ്രവൃത്തിയെ നിരൂപണം ചെയ്യുക എന്നതു വൈദി
 ക്യാതന്ത്ര്യം" കൈവശമായിട്ടായിരിക്കാം. ആയതിനാൽ
 കണക്കാക്കുന്നത്. വിദഗ്ദ്ധശുദ്ധി നിമിത്തം വിഷയ
 ത്തിൽനിന്നു തീരെ വിട്ടുമാറി, എതിർപ്പുകളെ നേർക്കു

ചിത്രീകൃത്തുക്കളരി, ആയാളെ പിടിച്ചു മാതി കീറി
 പൊളിച്ചു സരിപ്പിച്ചുകളയുവാൻ വിമർശൻ കാട്ടുന്ന
 സംഭ്രമം നമുക്കു പലപ്പോഴും അനുഭവഭാഗ്യമാണല്ലോ.
 ഇത്തരം വിമർശനത്തിനാണ് "പരമപോക്കി" വിമർശനം
 എന്നു പേർ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

വ്യക്തിവിചക്ഷണപരമായ ഓടിപ്രായപ്രകടനത്തി
 ന്, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വിശേഷിച്ചും, മറ്റൊരു കാരണം
 കൂടി അനുഭവത്തിൽ പെടാറുണ്ടു്. അതിന്റെ ബീജം,
 വിമർശൻ മുൻകൂട്ടി ശരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഓടിപ്രായങ്ങ
 ഉൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിക്കൊണ്ടാണു ആശയഗതിയോ,
 വിമർശൻ വിപരീതരായ ഏതെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയോ
 അല്ലാ ; കേവലം പരോൽക്കണ്ഠാസാധിഷ്ഠിത മാത്രമാണു്.
 ആ ഭൂതം ആകുന്നു, വിമർശനെ സ്വയത്വവ്യതിചാ
 ത്തിനു ചിലപ്പോളെല്ലാം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതെന്നു പ്രത്യക്ഷ
 മാണു്. നമ്മുടെകൂറായ അപരിന്ദ്യതന്മാരുകയടിച്ചി
 ലുള്ള വിചാരസം, തങ്ങളിലൊരാൾ പ്രതിരോധിതെ
 പിടിച്ചു കയ്യിച്ചാൽ ആ പ്രതിരോധിയുടെ മാഹാത്മ്യം
 മുഴുവൻ താനിൽ ലയിച്ചു തന്റെ സ്വന്തമാതിമതിയെ
 ന്നാണത്രേ. ഏകദേശം ഇതുപോലെത്തന്നെ കരസ്ഥാധിപാ
 സം, നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പലവിമർശനദാർശ്യങ്ങളുതാനിതോ
 ണെന്നു്. മറ്റൊരതത്തിന്റെ തല പൊങ്ങുന്നതു കണ്ടാൽ ഓ
 വരുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു കിരകിരപ്പു തുടങ്ങുകയായി! അവ
 രോടു ആയാൾക്കു താത്പര്യമെങ്കിലും ബന്ധവുമുണ്ടായിരിക്ക
 യില്ല ; ആയാൾ അവരുടെ എതിരായിത്തല്ല ; താത്പര്യ
 കിടമതലരത്തിന്നും അവന്റെ തമ്മിൽ അവകാശമില്ല ; എ
 ന്നിരിക്കിലും ആയാൾക്കു വല്ല മെച്ചവും കിട്ടിയേജ്ജ്വലാ
 എന്നു ശരിക്കത്തക്കതായ എന്തെങ്കിലുമൊരു സില

കണ്ടാൽ വിമർശൻ തന്റെ അസൂയാവിഷം മഴുവൻ
 ബ്രഹ്മയുടെ കലരിൽ വെച്ചുകൊടുക്കുമായി. ജനസമുദായങ്ങളിലിരിക്കുന്ന യശസ്വികളായ മേധാവിമാരുടെ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചു ആദ്യമായികൂടി പ്രബലമായ പത്രികയ്ക്കു
 വിമർശനത്തിനു മുമ്പുപോയതായതുകൊണ്ടായി കണ്ടുന്നതിന്റെ പിറകിൽ ഈ “നാഭോജികാസമിതി”യെന്നു കിടക്കുന്നതെന്നു സ്വല്പം ആലോചിച്ച് മേൽ അറിയാം. “ഇന്ദ്രാധര”മിഷന്റെ ഇതുസമുദായമേധാവികളുടെ ഇടയ്ക്കുതന്നെ “ദ്രാവിഡ മതം” എന്നു എന്നു പാഞ്ഞാലും അധികമാകുന്നതല്ല.

ഇതിൽനിന്നു സ പ്രം മൃത്യുസംസ്കൃത മോക്ഷ നരം വിമർശകനാണു്. വിമർശനത്തിന്നു വിഷയമാകുന്ന വ്യക്തിയേക്കാളധികം മഹത്വം കുന്തിക്കുണ്ടെന്നു പോകരുതെന്നു പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനാണു് അവരുടെ പരിഭ്രമം. ഒരുവൻ വല്ലതെ പ്രമത്തിച്ചു് ഒരു ഉൽക്രമ്യമാത്രം സാധിക്കുന്നു. മരണിയല സുരതകളെ മാത്രം ("കപ്പിയിൽ കുമരം കൊത്തിപ്പൊറുക്കുന്നതുപോലെവേ") കുന്തി പൊക്കി പർവ്വതീകരിച്ചുകാണിച്ചു പോകുമെന്നു് തെളിഞ്ഞു. നിന്നൊന്നൊന്നിനാൽ, അതിലധികം ഉൽക്രമ്യമാത്രം മാത്രം താൻ സാധിച്ചതായി കണക്കാക്കി പോകുന്നതെന്നു കൂടുതൽ ബഹുമാനിക്കേണ്ടെന്നാണു് പുരോഹിതന്മാരു വിമർശനം കരുതുന്നതു്. മഞ്ഞക്കുഞ്ചിന്റെ മണ്ണുകുത്തിൽ ചതവിയിരുന്ന കാഴ്ചിച്ചു് മഞ്ഞക്കുഞ്ചെക്കാളധികം മഹത്വമുണ്ടെന്നു നമിക്കുന്ന കാഴ്ചകളാണു് ഇത്തരം വിമർശനമാർ. അത്യുജ്വലിൽ പരക്കുന്ന പരന്നിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പാറിപ്പതങ്ങിപ്പട്ടുന്ന ഒരു ചൊരിയ കടവിപ്പുളി, മുളപ്പിലങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ, പശു

തിന്റെ പുറത്തുനിന്ന് കെട്ടിപ്പിടി മേല്ക്കോട്ടുപറന്നു തിരിച്ചുവന്ന പരുന്തിന്റെ പുറത്തുതന്നെ വീണ്ടും സ്ഥലം വെട്ടിയതിനുശേഷം, “ആഹ്ലാസ” അധികം ഉയരത്തിൽ പാലമുഖം കഴിഞ്ഞത്? എന്തിനോ പരുന്തിനോ?” എന്നും “ചാടിപ്പു കെട്ടിപ്പിടി ഭാവമാണ്” ഇതരം വിമർശനം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്.

വിദ്വേഷപ്രചോദിതമായി വിമർശനത്തിനിറങ്ങുന്നവരിൽ ചിലർ തങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷപാതികളാണെന്നു തോന്നിക്കുവാൻമാണ്ടി പ്രശ്നത്തിൽ വീചക്ഷ്യമോ ക്ലേശമോ ആയ പദാർത്ഥങ്ങളെ മുക്കുകയും പ്രശ്നം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തതും കഴിഞ്ഞുപോയതും പ്രശ്നം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തതും സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിമർശനം ഒരു മാതൃകയെ ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തുവാൻ സോദരസ്വാമി, സൂത്രാർത്ഥമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുവാൻ മകിയില്ലാത്തവനാണ്” എന്നൊരു ഏതാനും ചിലരെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം അവയുടെ അയോഗ്യത തന്നെയാണെന്നും ലോകം ധരിച്ചാൽ നന്നായല്ലോ. മറയ്ക്കാനോ പൊക്കുന്നതുകൊണ്ട് അസൂയാലുക്കൾക്കു മനസ്സമാധാനത്തിനു കുറവൊട്ടുണ്ടാകുന്നതുമാത്രം. അസൂയാലുക്കളുടെ മനസ്സിന്റെ ഗതി ക്ഷേമത്തിൽ മഹാകവി ‘ജ്ഞാനം’ മുഖാന്തരം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

He (Cassio) hath a daily beauty in his life
To which I am ugly

ഇ രാഗോവിന്റെ അസൂയയ്ക്കു പാളിക്കുവിക്കുന്ന ‘കാഷ്യോ’ വന്നുള്ള ഏകദോഷം ഇതാണത്രേ :— “അയാൾക്കു ജീവിതത്തിൽ നാദംതോരും ഒരു മനോഹരമായ കളിയാട്ടമുണ്ട്” : അതുവേണ്ടത്തോളം കാലം അദ്ദേഹം താതെ

കേന്ദ്ര നിവൃത്തായി ഭവിക്കുന്നു." സൂത്രാഭിപ്രായമു ചില തരമെ ഉല്യകായിതത്തിന്" ഇതാണു വാസ്തവത്തിൽ നിമിത്തമായി വർത്തിക്കുന്നത്".

എന്താദ്യദൃഷ്ടിയിലുള്ളതെല്ലാം ദൈവതുപോലെ ആലോചിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുവേണം വിമർശനം അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു നാം വിധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതല്ലാതെ, പാശ്ചാത്യനായൊരു കണ്ണുവെച്ചു വിശ്വസിച്ചാൽ പലപ്പോഴും സംഗതികളുടെ അമാത്മ്യം സമഗ്രമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ നമുക്കു പാശ്ചാത്യജ്ഞാനത്തെ വേണമെന്നു. വിമർശനം സർവ്വമുൻപു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു വെച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഗോണുകളുംമാത്രമേയുള്ളൂ, അതാളിടത്തുനിന്നു കണ്ണിടക്കത്തോടു സമുദായത്തിന്റെതോ താൽപര്യവിശേഷങ്ങൾ മറ്റൊന്നുമില്ലാത്തതു്, ആയതിനോടു പ്രത്യേക വ്യക്തികളോടുള്ള വൈരുദ്ധ്യം വിശേഷമോ വെറും അസൂയയോ വേറെയൊന്നുമില്ലാത്തതു് — ഇങ്ങനെ പല വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും അന്യമുള്ള വിശ്വസത്തിനു വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടാക്കിയെന്നും ഇതിനെയല്ലാം ധാരാളം പഴുതിട്ടുകൊണ്ടുവേണം മറ്റുള്ളവർ പൂർണ്ണമായിക്കൊണ്ടു അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു നാം സമീകരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ സത്യവ്യക്തികാരനും, യജ്ഞം, ഭക്തി, ദൈവഭക്തി, പലപ്പോഴും പരമാർത്ഥവുമായിരിക്കും പലതരമുണ്ടു ജീവിതത്തിൽ നിത്യാനുഭവമാണു്.

തന്റെ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകമെന്തെല്ലാം നേടിയെടുത്തവനായിരിക്കണം വിമർശനം എന്നു മുൻസൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. വായുതന്മാത്രയെല്ലാം വെച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു സത്യമാകുന്നതിൽ, ആകാം എന്തിനെപ്പ

[illegible]

අනුරාධපුරයෙහි සිටි කුමරු සිය සොයුරියකු සමඟ, පුළුල් පරාක්රමයාගේ නියෝගයකට අනුකූලව, ඔහුගේ පුතුවන් සමඟ සිංහලයට පැමිණි බවට තීරණය කළේය. පුළුල් පරාක්රමයා, පුළුල් පරාක්රමයාගේ පුතුවන් සමඟ සිංහලයට පැමිණි බවට තීරණය කළේය. පුළුල් පරාක්රමයා, පුළුල් පරාක්රමයාගේ පුතුවන් සමඟ සිංහලයට පැමිණි බවට තීරණය කළේය. පුළුල් පරාක්රමයා, පුළුල් පරාක්රමයාගේ පුතුවන් සමඟ සිංහලයට පැමිණි බවට තීරණය කළේය.

ദ്വിപുലാ മഃ പുതഥി¹³ എന്നതിന്റെ അന്തർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചു¹⁴ ഇന്തരദേശക്കാലകാല്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം അന്തരം സമ്പാദിക്കുന്നത് വിശേഷിച്ചും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. അങ്ങനെ പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള മാതൃപിതൃ സിന്ധു¹⁵ കരണപദാലം വ്യത്യസ്തമായിട്ടു യാത്രയാനം പോകുന്നതിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ഹിന്ദു ശരിയെക്കുറിച്ചും അങ്ങനെ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായാൽ അതിന്റെ ഭൂതകണ്ഠം ബാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സങ്കലിതബുദ്ധിമുട്ടും പലതും വഴി തെറ്റിക്കുമെന്നറിയിക്കുന്നു¹⁶. അവരുടെ ചിന്താഗോഹത്തിനുള്ള പ്രസ്താവനം മോക്ഷത്തിലെ മാത്ര മാതൃത്വത്തിലെ സംഹിത സംസ്കാരങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നു. വിചാരകൻ മിതമായ സ്വഭാവത്തിൽ, ആത്മയോക്തൃകൃത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളെ ഇന്തരവാദിത്വമുള്ളവരായ വൈവിധ്യമുള്ളവരിൽനിന്നും നിശ്ചയം തുടർച്ചയായ്ക്കുവാൻ അധികം നന്നായി.

വിചാരണയെക്കുറിച്ചാൽ നോന്നിത്തെയല്ലാ പരമം എന്നർത്ഥമല്ലെന്ന പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. നോന്നിയതു പുറത്തേയ്ക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പായി, അതു ശരിയോ എന്തെങ്കിലും പര്യായമായിരിക്കുന്നുണ്ടോ¹⁷. നോന്നുന്നതെല്ലാം ശരിയായിരിക്കാമെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം സംഹിതയ്ക്കും വിശ്വാസമാർത്തകാരണാ തന്റെ തോന്നുകളെക്കുറിച്ചു വിചാരകൻ നിശ്ചയിച്ചു പരിശോധിക്കണം. എന്നിട്ടു മാത്രമേ അവയെ ലോകസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കാമു. തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ശാശ്വതതത്വങ്ങളിലേക്ക് അടിച്ചുറപ്പിക്കുന്നത് സാമീപ്യവർത്തിക്കുകയോ കർത്തവ്യമാകുന്നു. ആയതിനെ അഭിപ്രായങ്ങൾ സത്യത്തിൽ വേർതിരിച്ചു നിൽക്കുന്നതിന്റെ

ബലവും അറയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആന്ധരം പ്രാപ്തിപ്പെടുന്ന നൈപുണ്യവുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആന്ധരം ഖോക്കുളിപ്രായത്തിൽ പൊങ്ങകയോ താഴുകയോ ചെയ്യുന്നത്.

വ്യക്തിയേക്കാൾ കക്ഷിയേക്കാൾ അറയെ ബിപ്പുരു പ്രകൃതകൗതുകശൃംഖലയോടൊത്തുള്ള സദർശ്യതയിലോലും വിമർശകൻ അഭിപ്രായഗതി വക്രമായിത്തീരുന്നതു ചിലപ്പോൾ സമൂഹ അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. അതിനുള്ള കാരണം അറിവിന്റെ മറയോ രേഖാസതയുടെ വലിയൊരു ഭാഗവും. ശ്രോതാക്കളെ ഏതുതരത്തിലെങ്കിലും രാപിപ്പിച്ച ഭൂമിപ്പിക്കണമെന്ന ഏകോദ്ദേശ്യതയോടുകൂടി ഗുണങ്ങളോടോ ദോഷങ്ങളോടോ റിപ്രദിക്കുന്നതിൽ ശ്രമം തീയമെന്ന അതിരേയോടുകൂടി പ്രായോഗിക്കുന്നതിന്റെ ഹരമായിട്ടാണ് അഭിപ്രായപ്രകടനം. ചിലപ്പോഴുള്ളതും കുടിമരമായിപ്പിടിക്കാമെന്നതും. ഈ രീതിയിൽ വിമർശനം നടത്തുന്നവരെ കാണ്മാനാൾ, അങ്ങിനെയുള്ളവർക്കോളം വിദ്വേഷമുണ്ടാകുമെന്ന് കാർമ്മാഭിനയനം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെങ്കിലും കൃത്രിമം പ്രകാശിച്ച ശ്രോതാക്കളെ മുഴുവൻ യൗനകസപ്രകാശനതല്ലാലും ഭൂമിപ്പിക്കണമെന്നതായിരിക്കുന്നത് വിമർശകന്റെ നയം. ഏല്പാനാകുമെങ്കിലും പുകയ്ക്കിപ്പിടയാൻ മേലും ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തി, വിമർശനപരമാവധി വിമർശനപരമാവധി വേണ്ടതില്ല, അവധാനം അവതാളത്തിലാകുകതന്നെ ചെയ്യും. കലയെത്തന്നെ സാമാന്യമായി വായിക്കേണ്ടതാവാകിലും വിമർശനവും സാമ്പ്രദായികതയെന്ന വ്യക്തികളോടൊത്തുള്ളതിനു രണ്ടു പക്കമില്ല. എന്താൽ കലയെക്കൂടിക്കൊണ്ടുവരിക വിമർശനം

തരിലും അനുഭവവിഷയമാകുന്ന രസം ധാർമികമായിരിക്കണം. സത്യത്തിനും ധർമ്മത്തിനും വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ള വിമർശനം ഏതു സാമത്രിയോടുകൂടാതെയാലും നാം വിഷം പോലെ ഉള്ളിക്കൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കാഴ്ചകളുടെ കാരൽ കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നുള്ള വർ ഏല്പാർപ്പാലും വിമർശനമാണെന്നു ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ; നേരിട്ടിറങ്ങി അന്വേഷണം നടത്തി സ്വാർത്ഥവും സ്വതന്ത്രമായി രൂപീകരിക്കണം ; എന്നാൽ മാത്രമേ പലപ്പോഴും സത്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കൂ. പലപ്പോഴും സത്യാവസ്ഥയ്ക്കും നമുക്കും ചേർന്നു ഏകദേശവും ഒരു തിരുസ്തോത്രമായി വന്നു ചാർന്നുവന്നിരിക്കുന്നു. വിമർശൻ അറിഞ്ഞിട്ടും അറിയാതെയും സത്യാവസ്ഥയെ തെറ്റാർത്തിട്ടോ നമുക്കു കാണിച്ചുവരുന്നു. ആയതിന്റെ വിവികല്പനകളും മറ്റാപ്താനുള്ളും വിചാരസംശയങ്ങളെല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ആയതിന്റെ വലയിൽ ഹിന്ദുനവർ അധർമ്മചെയ്യുവാൻ പ്രേരിതരാകുന്നു. അതിനാൽ വഴിപിഴച്ചുള്ള വിമർശനമേന്മ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കണം. അതിലും വിശദമായി, അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള ഏകദേശസന്തതിൽ ഒരു വകക്കേറ്റമുള്ളതിനെ അധികം ആശ്രയിക്കാൻ സൂക്ഷിക്കണം. — അതായത് അജ്ഞാതനാമാർഗ്ഗമെടുക്കു വിമർശനം ! അകലുവാൻ വെളുത്ത അസ്സിയും തീരത്തെയും കൂടിച്ചേർന്നു വെളുത്തും വേരൊളിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള അടിപ്രായ പ്രകടനങ്ങൾ വിമർശകന്മാർ പൂർണ്ണമാണ്. ഇങ്ങനെ കളിത്തമ്പലം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന വിമർശകന്മാരെ, മുൻപുപ്രസ്താവിക്കട്ടെ എന്നുപോലെ, പാടെ നശിപ്പിക്കുക

തന്നെ വേണം, വേറെ വഴിയൊന്നുമില്ല ! ധർമ്മികമായ പ്രവൃത്തിക്കു മുമ്പാകെ വിമർശനത്തിനൊരു അർത്ഥമുണ്ട്.

മിലപ്പോൾ തന്റെ ഭരിതായപേർ ഒളിച്ചൊളിച്ചു കൊണ്ടു വിമർശനം ചെയ്യുവാൻ ഒരുവനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് വിദ്വേഷമായ എഴുത്തുകിലും ഉദ്ദേശ്യമെന്നായിരിക്കാം ; ആയതു സ്വസ്ഥമാക്കുന്നതിൽ മാത്രമേ അർത്ഥം വിമർശനത്തിനു വില കല്പിക്കാവൂ.

അമരവഴികളുടെ കാലമാണിതു്. ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ ഏറ്റവും കറുത്ത പ്രതീതിച്ചു് ഏറ്റവുമധികം വലം നേടുവാനാണ് ഈ ജനസാമാന്യം മോഹിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കാര്യങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ അറിട്ടു പറിച്ചു നിശ്ചയിച്ചു പരിഭോധിച്ചു ഗ്രഹിക്കുവാൻ മോക്കുന്നതിനുപകരം, മറ്റുള്ളവർ നല്കുന്ന സംഗ്രഹങ്ങളെ അവലംബിക്കുവാൻ ജനങ്ങൾക്കധികം വാഗ്ദാന കാണുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ വിജ്ഞാനപ്പുറത്തിലെ ദല്ലാളികളായ വിമർശകന്മാർ പ്രധാന്യവും പ്രാമാണ്യവും വരിക്കാതെ തെളിഞ്ഞു. വ്യക്തികളെപ്പറ്റിയും കൃതികളെപ്പറ്റിയും സംഗതികളെപ്പറ്റിയും മറ്റുള്ളവർ അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു കേൾക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെയും വല്ലതും പറഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്നാണു് അറിയണം ; പക്ഷേ അവയെക്കുറിച്ചു സപരസ്യമായി പറിച്ചു സ.രദിപ്പാതം രൂപീകരിക്കുവാനുള്ള ക്ഷമയോ സൗകര്യമോ സമയമോ ഒട്ടില്ലതാനും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ വിമർശകരെത്തന്നെ കേവലം ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുന്നു. വിമർശകൻ മറ്റൊരാൾ

രത്തിൽ പെരെടുത്തിട്ടുള്ള ഒരോരംകൂടി മായാൽ, പിന്നെ ആയാൾ പറയുന്നതെല്ലാം ദുരവസ്ഥയുമാകും ! — ഇങ്ങനെ സാമാന്യജനങ്ങളെ വിമർശകനാൽ "കുതിരക്കുറുപ്പൻ" ഇക്കാര്യത്തെ വിമർശനം വഴിപിഴച്ചുപോകാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു വിഭാവാനിട്ടും ആവശ്യമാണ്.

വിമർശകൻ എത്ര വലിയ നിലയിലിരിക്കുന്നവനോ, വിചാരിച്ചോ, കീഴ്ത്തിമറന്നോ, വിശ്വസനീയനോ ആയിത്തീർന്നിട്ടു, ആയാളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം അപ്പടിയെ സ്വീകാരയോഗ്യങ്ങളാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. മിക്ക പ്രത്യേകവ്യക്തികളെക്കുറിച്ചും സംഗതികളെക്കുറിച്ചും നിരൂപണം ചെയ്യുന്നവർ ആയാൾക്കു അഭിമതമാവാവുന്നതാണ്. അങ്ങനെയൊക്കെല്ലാം സംഭവിക്കാകയാൽ മുൻറിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വിമർശകനെ ആദ്യംതന്നെ റിഡ്ക്ടയായി പരിചരിക്കുകയും, ആയാൾക്ക് വിമർശനവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ബാധമില്ലാത്ത സകലവശങ്ങളെയും പൂർണ്ണമായി ആരാഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു ശ്രമമല്ലാത്ത ആയാൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും വിധികളെയും മുഴുവൻ വിശ്വസിച്ചുപോകരുത് ! ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഈ തത്വം ഏതൊക്കെ ആവർത്തിച്ചാലും അധികമാകുന്നതല്ല.

6. ആംഗ്ലേയ വിമർശനകല

മറ്റൊല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടെന്നുപോലെത്തന്നെ ഈശ്വരോത്സൃഷ്ടിയിലും സാഹിത്യരചിതയിൽ അവിധം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മാത്രമാണ് വിമർശനകലയെ പെരുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ദ്രാവിഡ, ആര്യ, ഏഷ്യാറ്റിക് വിഭാഗങ്ങളിലും, ഗദ്യം, പദ്യം, ഏഷ്യാറ്റിക് രൂപങ്ങളിലുമായി ഒട്ടേറെ കാവ്യങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചു കണ്ടാൽ പിന്നെ അവ മനുഷ്യാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയൊന്നൊന്നാണ് ആകർഷിക്കുന്നതെന്നും, അവയുടെ ഉൽക്കർഷാപകർമ്മങ്ങൾ എന്തെല്ലാം തരത്തിലുള്ള ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്നും മറ്റും വിചിന്താർത്ഥം സ്വയം വിചിന്തനം ചെയ്യുവാൻ ആരംഭിക്കുകയായി. അതർത്ഥകൂടി വിമർശനം കലയെന്നു തർക്കലാഭ്യപത്തിൽ അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആംഗ്ലേയകാലത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിമർശനകല തഴച്ചു തുടങ്ങാൻ തുടങ്ങിയതു ചന്ദ്ര-ഭാരതവർമ്മാന്റെ ഉത്തരകർമ്മത്തിൽ മാത്രമാണ്. അതിനുശേഷം വിമർശനവേഷിപ്പുക പരമകാലത്തു കറിക്കുന്ന "റോസസ്" — സിന്ധ്യാഭരതമായ കാവ്യകലാശാസ്ത്രം — ചാൾസ് മൂസോയെ പല മറ്റു കവികളുടെയും കൃതികളിൽ തെളിഞ്ഞു കണ്ടാണുണ്ടായതെന്നു ഏകിലും അവയെല്ലാം കാവ്യവിശകലനത്തിലല്ലാ കാവ്യനിർമ്മാണത്തിലാണ് അധികൃതമായിരുന്നതു്. ഷേക്സ്പിയർമറ്റാകവികളുടെ ബാല്യകാലത്തിൽ പ്രദത്തമായ ചന്ദ്ര-ഭാരതവർമ്മാന്റെ

[illegible]

എന്നാൽ ഈ ദീർഘകാലത്തിനിടയ്ക്കുണ്ടായ രണ്ടു
അവലോകനങ്ങൾ സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണ്.

ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങൾ മിസ്റ്റർ ഹാലോ
വർ (അതായത് 1960-ൽ അറബിയിൽനിന്നു ഭാര്യ
പാദമോദര) ഗ്രീക്കിലേയും ചെക്കിയിലേയും സാമ്പത്തിക
ബോളർമാരിലുള്ള "ഇടം" കൃത്യമായി ഇംഗ്ലീഷിൽ കേവലം
മെച്ചംതന്നെയാണെന്നുള്ളതാണ് പറയാം. അറബിയിൽ
കളിപ്പാടിയിരുന്ന വാസന്താസമൂഹം, തൽക്കാലത്തോ
ളുടെ ഹൃദയമെകർത്തിയ മലയാളത്തിലെ ഉപസ്ഥിതി
മുദ്രിതനായ അനന്തപ്രഭാകരനാണ് ഇംഗ്ലീഷിലെ
കവികളേയും വിചാരിക്കുമ്പോഴും ആദ്യകാലത്തു് എങ്ക
പ്പിച്ചിരുന്നതു്. തൽക്കാലമായി, ചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളകാലം
തന്നെ മിസ്റ്റർ ഹാലോ കഴിഞ്ഞുവരുന്നതുള്ള ഒരു
ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ | സാമ്പത്തിക (ഇട
മെ) യായിപ്പിടിക്കുന്നതിലേക്കും കലയും.

* മലയാളഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതിനകത്ത് സമാഹരണ സൗഖ്യകൃഷ്ണൻ നമ്പി. സൗഖ്യകൃഷ്ണൻ നമ്പി. മലയാളഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനപ്രശ്നങ്ങൾ പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രബന്ധം.

! പഴയ സമരങ്ങളും, മണീപ്രവാള “കള്ളപ്പതയ”ങ്ങൾ അഥവാ
 എതിർവാനാൽ ആദ്യമായിത്തന്നെ ഈ “പടയോട്ടം” രണ്ടാളി-
 ന്റെ സംഭാവനയിലായിത്തീർന്നു. ഇവിടെ ഞായറാഴ്ചക്കുശേഷമാണ്.

എന്നാൽ ഗ്രീക്കിലും ലത്തീനിലുമുള്ള കാര്യങ്ങളുടെ മനോഹാസികപത്തിനു മനോഹരങ്ങളായിത്തീരുന്നു. കവികളുടെ ഉപ്ഫോഖലതയല്ല; സംയമനശീലമായിത്തന്നെ അതിന്റെ ഉപാധി. കല്പനാരാജിതങ്ങളുടെ തള്ളിച്ച ഏകതയെന്ന ഉണ്ടായിത്തീരാനും വേണ്ടതില്ല; അതിനെ കടിക്കുന്നതിന്റേ പീടിച്ച വായിക്കുന്നതിൽ പ്രാചീനരചനകവികൾ പ്രാർത്ഥിച്ച പാടവം അഭിനീതമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അമൃതകട കണ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ഒരു അടമയും മരുഭൂമി കാണ്മവാനുമാണ്; എല്ലാം ഒരു മൈക്കലാഞ്ചലോസായിത്തീർന്നു പോകലാണ് തോന്നുക. പ്രകൃതിദൈവങ്ങളുടെ കടമയും മൃഗങ്ങൾ പ്രകടീകരിച്ചുകൊണ്ട് അതിസമൃദ്ധമായി നൽകുന്ന ഒരു ഉദ്യാനം ചില ഉദ്യോദ്യോഗാധികാരികളോടു പരിമിതപരിധികൾക്കുള്ളിലായി നൽകുവാൻ സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടതായും ഏതുപ്രകാരം പ്രാജ്ഞാലിംഗമോ, അതുപ്രകാരമാണ് പ്രാചീനരചന കാര്യങ്ങൾ ഇന്നും പരിശോധിക്കുന്നത്. എല്ലാവിധവും ഒരു കൂട്ടമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, ആ കൂട്ടത്തേ ഉല്പാദിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ത്രാശ്യങ്ങളാണെന്നും, കാര്യകളെല്ലാം അതിലെ കാരാണവും അതിന്റെ വിന്യസനമാണുള്ള അഭിനയമാണ് പ്രാധാന്യത്തോടുകൂടി ഒരു അഭിനീതമാണെന്നുമായിത്തന്നെ അവയുടെ വിശ്വസം. അതേസമയം തന്നെ, വല്ലതെ മനസ്സിലാക്കി മാർക്കറ്റുള്ള ചിത്രാചിത്ര മിന്നലിത്തുപോലെയുള്ള ഒരു സമൃദ്ധവും ഉപനാശിതകളുടെ ആകൃതിയെ മനോഹരമാക്കിക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള, ഈ ഒരു അഭിനയമാണ് മുമ്പും ശതവർഷത്തിലെ ആംഗ്ലോ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂടാതെ പുറമ്പുറമായിട്ടും ആകർഷ

ച്ചതു്. അനിമിത്തം അക്കാലത്തെ ഇംഗ്ലീഷസാഹിത്യത്തിൽ കൈവശ്യമായവയാപ്രവാഹത്തെക്കാളധികം കൃത്രിമപരിഷ്കാരത്തിനും, കല്പനാശക്തിയെക്കാളധികം നിരന്തരസഞ്ചാരത്തിനും, പ്രതിഭയെക്കാളധികം സാങ്കല്പികതയ്ക്കും പ്രാധാന്യം സിദ്ധിക്കുവാനിടമായി. ഇങ്ങനെ, മിഷ്ടന്റെ കാലത്തിനുമേലും ജോൺസന്റെ കാലഘട്ടം ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വിമർശനചർച്ചയും കാര്യകാരണങ്ങളും അപ്രാപ്തമാകുവാൻ പ്രി എറക്കറെ സഹചിന്താമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. *

പ്രസ്തുതാവസ്ഥയിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷസാഹിത്യത്തിനു മോചനം ലഭിച്ചതു മുമ്പാകത്തെവർഷത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ 'വെർഡ്സ്വർത്ഥം' കോളറിയും കത്തുമ്പോഴുണ്ടായ പ്രാസ്ഥസാഹിത്യവിമർശനം ആരംഭിച്ചതോടുകൂടിയാണ്. തീവ്രവിമർശനരീതിയെ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ദാസ്യാപ്തിയെന്നും, അധികാധിപതിയെന്നും തെറ്റിദ്ധാരണകളേയും മറ്റും, അവർ വിമർശനരൂപത്തിലേറ്റതി മുമ്പെ-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു കാര്യാവതരികയിൽ, ഖമതിപൂർവ്വം വിശദീകരിച്ചു. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മവിമർശനകലയുടെ ഗതി ഒരു നൂതനപഥത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു എന്നു പറയാം. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആധുനികവിമർശനസാഹിത്യം അനുകരണീയങ്ങളായ അനവച്യം മാനുഷകളിൽ അലംകൃതമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു് നൂത പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്.

* നൂറു, കോളറിയെ വഴിതെക്കുന്നവനായതോടൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിനോടും കൂടിയായിത്തന്നെ പലരും മുമ്പേതന്നെ അനുകരിച്ചതിന്റെ ഫലമായി മോശമായതീക്കുമായ ദാസവിമർശനത്തെ അദ്ദേഹം സ്തംഭിപ്പിച്ചു.

II

വിമർശനകവ്യപരിണാമത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥകാരന്മാരോട് ശരിയായവിധ നിർണ്ണയിക്കുവാനോ, പ്രത്യേക കവികളുടെ ശക്തിയുള്ള ഗ്രന്ഥമായ അഭിനയനാമം ആരാഞ്ഞറിയാനോ, പ്രത്യേക കവികളുടെ ഭാവവഞ്ച പ്രവർത്തിപ്പിച്ചിരുന്ന മനോഹരികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു വെളിവാക്കുവാനോ പാല്ലാ വിമർശകന്മാർ പ്രാർത്ഥന ഉത്സാഹിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ പ്രഥമോദ്ദേശ്യം കാവ്യങ്ങളേയും കവികളേയും തരം തിരിച്ചുവെക്കാനായിരുന്നു. പ്രതിപാദിതാദിഷ്ടയങ്ങൾ, കാവ്യത്തിന്റെ ബാഹ്യസ്വരൂപം മുതലായവയെ ആണ്ണുമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കാവ്യവർഗ്ഗനിർണ്ണയത്തിലും, വൃത്തം, അധകാരം മുതലായ ധ്വനികൾക്കുള്ള വിശകലനത്തിലുമാണ് അവർ മിക്കവാറും ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നത്. വിമർശനത്തിനു വിഷയീഭവിച്ച കാവ്യം ദൃശ്യമോ, ശ്രവ്യമോ ; ദൃശ്യമാണെങ്കിൽ എന്ത് സാധാരണവിഭാഗത്തിൽ പെടുതാമ് ; ശ്രവ്യമാണെങ്കിൽ മഹാകാവ്യമോ ലഘുകാവ്യമോ — എന്നും മറ്റും വിശ്വദിച്ചുപോയിട്ടു കീഴ്ചപ്പട്ടത്തിന്റെ ശേഷമല്ലാതെ, വിമർശനം ഒരു പദപോലും മുന്നോട്ടു വെക്കുവാൻ മുതിർന്നില്ല. എന്നാൽ വൃത്തശാസ്ത്രാദിസാങ്കേതികഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും കാവ്യത്തിന്റെ സാഹ്യാധൃതിഭേദങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉപകാരം നിരൂപിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കുതന്നെ മിക്കപ്പോൾ കവികളുടെ അഭിരുചി കിട്ടിപ്പോകുന്നതു പോലെമുള്ള അഗാധപരിചയവും ഏർപ്പെടുന്നതാകാണാം. ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളതിൽ അധികാരമുള്ളതെന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന (ദോഷീയ) വൃത്തങ്ങളോ, അതല്ലാ

ഗ്രീക്കിൽനിന്ന് അനുകരിച്ചെടുത്ത (വിദേശീയ) വൃത്തങ്ങളും, എന്താണ് ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കുള്ള അധികം അനുഭവിക്കുന്നത് എന്നുള്ള വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് കേൾക്കാലം കവികളും വിമർശകന്മാരുംകൂടി ഒരു വലിയ വാദകോലാഹലം നടത്തിത്തന്നിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പല ചർച്ചകളും സ്റ്റേജിക്കുവാൻ അവർ സാധിച്ചു എന്നുള്ളതു മേൽപറഞ്ഞ വാസ്തവത്തിന് ഒരു ഉദാഹരണമാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ചില പ്രതിയോഗികളിൽ നിന്നു ക്രൈസ്തവ രചിക്കേണ്ടതായി വന്ന പേട്ടങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തുമാത്രം ഉദ്യോഗം, ദർശനം, സ്വഭാവം, മാർഗ്ഗം എന്നിവയെക്കുറിച്ചും, ക്രൈസ്തവീയവാനും, ക്രൈസ്തവജനങ്ങൾ, ഇതരകുലകളിൽനിന്നു ക്രൈസ്തവയായ വ്യവർത്തിപ്പിക്കുന്ന വിദേശജനങ്ങളും, എന്നിവയെക്കുറിച്ചും മറ്റും പ്രാചീനവിമർശകന്മാരിൽ പലർക്കും ചിന്തിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വ്യക്തിപരമായ സ്വതന്ത്രതയോടോപ്പം വിശുദ്ധതയോടു കൂടിയ ഒരു ചെറിയ ആചാര്യൻ ആകുന്നതു ക്രൈസ്തവത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേകതയാകേണ്ടതിന്നുമാത്രമല്ലാതെ സാമാന്യരായ പൗരജനങ്ങളിൽനിന്നും നാടകമോ, മഹാകാവ്യമോ, എന്താണ് കവിതയെത്തിന്റെ ശരിയായ മാനദണ്ഡം, എന്താണ് ഒരു കവിതയ്ക്ക് "മഹാകവി"യാകേണ്ടതു്, എന്തും ഉൽകൃഷ്ടമായ കാവ്യം നാടകരൂപത്തിലോ, മഹാകാവ്യരൂപത്തിലോ, എന്താകേണ്ടതു് എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റിയുണ്ടായിട്ടു വീണ്ടും വാദപ്രതിവാദം ഒരു കലയ്ക്കു നൽകേണ്ടതായി. ഇത്തരക്കാവ്യം പ്രാസംകൊണ്ടു കൂട്ടിയോ പ്രാസമില്ലാതെയോ; എങ്ങനെയാണു് എഴുതപ്പെടേണ്ടതു് എന്നൊരു "പ്രാസമഴ്ച"യും എന്തൊ

നാറെ സീണ്ടുനിന്നു. കരുണാസമ്പ്രദാനമായ നാടകത്തിൽ ഇടയ്ക്കു ഹാസ്യരസം കലർത്താമോ? ഷേക്സ്പിയർ പ്രഭൃതികൾ ധ്വജത്തെ ചെല്ലിപ്പുള്ളതു ശരിയാമോ? പ്രാചീനവരനാടകകർത്താക്കൾ ചെല്ലിപ്പുള്ളതുപോലെ ഹാസ്യവും കരുണയും തീരെ വേർതിരിച്ചു നിത്തുകയല്ലേ വേണ്ടതു്? എന്നിങ്ങനെയുള്ള രസമച്ഛിന്നം കരുണാലംബം നിലനിന്നു. എല്ലാവരിനും ഉപരിയായി, നാടകത്തിൽ സാമ്പ്രദായികാഭ്യന്തരവും പ്രാചീനപണ്ഡിതാതികളും സിന്ധുരാജങ്ങളും താമിനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ശരിച്ചവന്ന മൂന്നു് “എകഭാവങ്ങളെ”ക്കുറിച്ചുള്ള വാദകാലോചനകൾ സാഹിത്യാനുരീക്ഷം ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു മുഖരിതമായിത്തന്നെയുണ്ടു്. (i) കാരോ നാടകത്തിലും പ്രതിവാദിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രധാന സംഭവം കാനമാത്രമേ ആകുന്നു; മറ്റൊരു അതിപ്രധികാരം കഥകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാടകത്തെ മറ്റൊരു അതിപ്രധികാരം ആക്കിത്തീർക്കുകയെന്നു വേണം. (ii) കഥാസംഭവം ഒന്നോ സമ്പന്നമെല്ലാമെന്നു നാടകത്തെത്തന്നിരിക്കണം. (iii) നേതു് ഒരു ദിവസംകൊണ്ടുതന്നെ നാടകത്തെത്തന്നു് ഉത്തമം; കഥാസംഭവം നാടകത്തെതിന്നു വേണ്ടതായിപ്പോയെന്നു സമയവും, നാടകത്തെ സംഗതത്തിൽ അടിക്കയിച്ചുതീർക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിവരുന്ന സമയവും തമ്മിൽ എത്രക്കൊള്ളമുളളപ്പിക്കാമോ അത്രയും മെച്ചം കൂടി ഉണ്ടെന്നു താൽപര്യം. ഇവയെല്ലാം മൂന്നു് “എകഭാവങ്ങൾ” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ കാനാ സാമാന്യവും ശബ്ദമെടുവിച്ച വിമർശനാർ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപിടിച്ചു വാദിച്ചിരുന്നു. കവികളെ അന്യോന്യം തമ്മെത്തല്ലപ്പെടുത്തുന്നതിലും അവരിൽ ചിലർക്കു് കാര്യവും

പ്രഭവിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ, ആദിപുരുഷത്തിൽ അതു പലപ്പോഴും പിഴച്ചുവഴിയിൽക്കൂടുകയാണ് പോയതു്. ഭിന്നകവിയെങ്കിലും ഗുണദോഷങ്ങളെ മോത്തത്തിൽ തുലനം ചെയ്തു് അധികം ആർ ആർമീയം, ആർമീയം എന്ന് അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു്, ദാഹരണത്തിനും ബഹു മതിയെന്നുവരിച്ചു സ്ഥാനം കല്പിച്ചുകൊടുക്കുവാനാണ് വിമർശനം ഉത്സാഹിച്ചതു്. മാതൃബീജം മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ കിടക്കുന്നിടത്തോളംകാലം പ്രസ്തുത സംഭവത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നുവരികിലും ഇദ്ദേഹമായ "ബഹുമാന ഭിന്നം" വിമർശനകലയുടെ ഒരു മുഖ്യമാഗമമായ "താഴെ തഴുവിയേക്കാ"ത്തിൽ വളരെ താഴ്ന്ന ഒരു പടിയിൽ കിടക്കുന്നതായിട്ടേ കരുതപ്പെടുവാൻ വഴിയുള്ളൂ. അതിനെക്കാൾ എത്രയോ അധികം ഉൽകൃഷ്ടവും ഉപജാഗ്ര പ്രഭുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടാണു് കാവ്യങ്ങൾ അധികം കവികളുടെ പ്രതിഭകൾ രമ്യവരുളു വ്യത്യാസങ്ങളെ പരിശോധിച്ചറിയുവാനുള്ള പരിശ്രമം. ഒരു കവിതയെ മറ്റൊരു കവിതയോട് തമ്മിൽ വെച്ചുകയറ്റി പ്രതിയിടാവാനു് കഴിയില്ലെന്നതു വിമർശനത്തിൽ അനുഭവ്യമാണു്. എന്നാൽ കവികളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾക്കുള്ള താരതമ്യപ്പെടുത്തി, വ്യത്യാസങ്ങൾ വിശദമാക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ഒട്ടും വ്യക്തമല്ലതാനും. താരതമ്യപരവും ശരിയായവിധത്തിൽ നടത്തുന്നതു വിമർശനത്തിന്റെ ജീവനമാകുന്നു.

മേൽ വിവരിച്ച രണ്ടുതരം താരതമ്യപരവും (ശരിയായതും തെറ്റായതും) ഗുണദോഷതത്വത്തിന്റെ ഉത്തരായത്തിൽ ആദ്യേയ വിമർശനസാഹിത്യത്തിൽ വളരെ കയ്യുണ്ടായി.

എന്നാൽ, പിന്നാലെത്തന്നെ വെളിച്ചത്തിൽ അർത്ഥപ്രകാശത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിപ്പോലെയുള്ളതായി പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു. ഇക്കാലത്തെ വിമർശനത്തിൽ പലരും, തങ്ങളുടെ പ്രത്യേകപ്രതിപത്തിയുള്ള ചില കവിതകളെ പൊതുവാൽവേണ്ടി അപമാനം അടിക്കുകവിടാൻ താഴുന്നതിനു മടിച്ചില്ല. കാര്യം കാര്യം നോക്കിപ്പോവാനായി ഇവർക്കും മിഴിച്ചുകൊണ്ടാണ് മേലിൽ പലരും ഇരുന്നിരുന്നത്. അഭാഗ്യകാലത്തായിരുന്ന മുമ്പ-ാംശതവർഷത്തിൽ മിക്ക വിമർശനങ്ങൾ പൊതുവായും ധർമ്മമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഏകദേശം.

അക്കാലത്തെ വിമർശനസമ്പ്രദായം, ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ, കോടതിയിൽ ജഡ്ജിയും മതിയല്ലോ വിധി കല്പിക്കുന്ന രീതിയോട് എങ്കിലും സാമ്യമുള്ളതായിരുന്നു. സാഹിത്യവിമർശനത്തിനു വേണ്ടുന്ന "നിയമ"ങ്ങളെല്ലാം പ്രാക്ടിക്കൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അറിഞ്ഞോട്, ഹോറസ് രേഖയായി പേരു കേട്ടിട്ടുള്ള ഗ്രീക്ക്-ലേത്തീൻപണ്ഡിതന്മാർ പഴയ കാലത്തു പ്രയോഗം ചെയ്തിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി കാര്യം കാര്യങ്ങളെയും കാര്യങ്ങളേയുപോലി വിധിപറയുക മാത്രമാണ് വിമർശനം ആത്യന്തരമായി ധാരണയ്ക്കു്. ഇപ്പോഴായിട്ട് മുമ്പ-ാംശതവർഷത്തിൽ പ്രാമാണ്യം ലഭിച്ചു; തൽഫലമായി വിമർശനകലയ്ക്കു കടമ സജ്ജമാകും സംഭവിച്ചു. കലാവിദ്യയ്ക്കു് അധാരമായി ചില നിയമങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല; വിമർശനത്തിനെ നേർവഴിമുറ നടത്തുവാൻ നിയമങ്ങൾ അത്യാവശ്യംകൂടുന്ന; മെന്റൽനോ

ബോധിതായ കവി നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കാതിരുന്നാൽ ക്ഷാമകേവലനാം ഏല്പപ്പെടുന്നു. തോന്നിയിട്ടെല്ലാം തോന്നുംപോലെ പാതാമെന്ന നില വന്നാൽ, മനുഷ്യ സമുദായത്തിലൊന്നപോലെത്തന്നെ സാഹിത്യലോകത്തിലും വൈഷമ്യമാണ് ഹവം. കേവലം തോന്നിമത്ര പരയക എന്നതു കാര്യമോ വിമർശനമോ ആകുന്നതല്ല. കാര്യങ്ങൾക്കിലൊട്ടും പരങ്ങളുൾക്കൊണ്ടു മനോമുതൽ വിശദീകൃതമായി, വല്ലാതായതനയംകീടവാനയോഗ്യത സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സഹൃദയൻ ഉണ്ടാകുന്ന "തോന്നി"വിനു കാര്യമേ കാര്യത്തിലും വിമർശനത്തിലും ശാലഭമായ വിപര്യയം. അഥവാ, സാഹിത്യകവിതയെത്തിയാലോ, അതിന്റെ രൂപാന്തമായ "വാസ്തവ"യാലോ പ്രേരിതമായിട്ടുള്ള രാജിപ്രായപ്രകടനമാണ് വിമർശകലയിൽ പ്രാമാണികസ്വഭാവമറിഞ്ഞുവെന്നു നാംപര്യം. ആയതു, നിയമങ്ങളെ വിചലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു "ശിക്ഷാ"പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതപരാദിപ്പോകുന്നതു നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടല്ല ; അനുസരിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ ശുഷ്ണങ്ങളോ സങ്കലിതങ്ങളോ ആകുന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ്. പുരണമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം സാധുവെന്നും, നവമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം അവ്യക്തമാനമെന്നു ഗ്രഹണയോടുകൂടി വിമർശകന് പുറപ്പെടുന്നതാണ്. ഒന്നാമത്തെ പ്രമാണം പുരാതനാലങ്കാരലിഖിതാർ കാര്യലോകം തുടങ്ങും കണ്ടുപിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും, രൂപിതത്തിൽ മറ്റൊരും യാതൊരു ഭാഗവും പുതുതായി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും ശരിക്കെന്നതു സാധനമാണ്. കാര്യതലങ്ങളെല്ലാം എഴുന്നണയ്ക്കുമായി

നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും, അവയെ ഇതി
ക്കിടക്കും മേൽപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും, എ
താനും ചില പഴയ കൃതികളിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചു
ത്ത നിരമ്മലരും വിദ്യയോടുകൂടിയവരും ആർക്കും
അതൊന്നും പുഴുതിക്കൂടാ എന്നും മാത്രം "പിതൃനാമം"
എന്നു സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ വെളിച്ചം
കാണുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനോടു തുല്യമാകുന്നു. കാവ്യ
മെന്നതു മമണീയതും പ്രതിപാദകശബ്ദമെന്നതു സാമ
തിക്കുനാപമം, രാമണീയകത്തെ, പഴയ ചില കവി
കൾ അവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാതൃക നാ
ഷ്ടം" എന്നും എന്തും അവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ട്
പാടുകൂട്ടി എന്നു വാദിക്കുന്നതു ശരിയാണോ? വിചാ
രിച്ചു, കാവ്യത്തിന്റെ നാവതികൾ തിരിച്ചു സാമ്യ
ക്കല്ലിട്ടു മുട്ടുമ്പോൾ കെട്ടിയുറപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന
സാമഗ്രികൾ മുഴുവൻ വിമർശനം ചെയ്തിക്കുന്നത്
ഒന്നാകുന്നു. വാസനാകവികളുടെ കൃതികളിൽനിന്നല്ല,
പ്രത്യേകം, ഒന്നാകുന്നു "മുരളീദാസൻകവി"കളുടെ കൃതി
കളിൽനിന്നു മാത്രമാണ് എന്നുള്ളതിനെപ്പോലും വിമ
ർശനത്തിന്റെ വ്യാപ്തി ശബ്ദമാകുമ്പോൾ കാരണം
പോകുന്നതിൽ അതുതരില്ലല്ലോ. സർവ്വപരി, എന്താനും
ചില പ്രത്യേകമാത്രകൾക്കു അനുസരിച്ചുവരുന്നതിലും,
അതുകൂടെ അനൗപമം അനുമാനംകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഒരു
കവിതയുടെ മഹത്വമല്ല. മുഴുവൻ ഇരിക്കുന്നത് എന്നുള്ള
വാദം പൂർവ്വകവികളുടെ ചവിട്ടുകിളികളിൽനിന്നു" കൂടും
നീക്കിപ്പോകുന്നതെന്നു കവിതയെ അംഗീകരിക്കുന്നതിനോടു
തുല്യമായിരിക്കുകയില്ലേ? ഒരു കവിയുടെ കൃതികളെ രൂപീ
കരിക്കുവാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ മഹാദാ

കവിഷക പ്രതിഭാശക്തികളും പ്രേരണകളും മാതൃകകളും ഉപയോഗിച്ചാണ് തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതെന്ന് പാട്ടുള്ളത്. കവിഷക ആശയമാണ്" എന്നുള്ള ഉള്ളിയിനിന്നുവന്നു കള്ളിവരുന്ന ജീവശീലമാണ് ; പുറമേനിന്നു വീശുന്നവെപ്പും ആകാശിപ്പുമാണ്. അതായത് അനുഭവങ്ങളോടൊന്നിച്ച് വിചാരപരീക്ഷയല്ലെന്ന്. ഉപയോഗപരമായ കവിഷക പ്രതിഭാശക്തി, പ്രവേശനവ്യക്തിത്വം വിശദമാക്കി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. പാട്ടിനി ഉള്ളിയിൽനിന്നുവന്നുവന്ന അതായത് അനുഭവങ്ങളോടൊന്നിച്ച് വിചാരപരീക്ഷയല്ലെന്ന്. ഉപയോഗപരമായ കവിഷക പ്രതിഭാശക്തി, പ്രവേശനവ്യക്തിത്വം വിശദമാക്കി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

[illegible]

മുഖ്യ ദിക്കായി. "സാധിത്യരാജിനാദനാതിന്നാത്ത്" നിരന്തരം ടി അനന്തരം മഹാനിമയ പാശ്ചാത്യഭൂതാധിപതിമർശനം ടി" എന്നിങ്ങനെയാണു് ഒരു മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടി ചില വിമർശകന്മാർ മാധികമുള്ളിരുന്നതും ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങൾ തട്ടിച്ചുലിയിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായം (നിരന്തരം) പ്രസ്താവിക്കുകയും ഒരു ഉപകാരമുണ്ടായി; സങ്കല്പിതനിമയസംഭവിച്ചതുകൊണ്ടു് പ്രമാണമുണ്ടാകുന്നതിന്നു് അതൊരു സഹായമായിത്തീർന്നു. തന്നെ സ്ഥാനത്തു് ചർച്ചയ്ക്കുവാൻ അനുബന്ധത്തിൽ വിപുലമായ കാര്യവർദ്ധിച്ചു പ്രതിഷ്ഠയും സിദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ അനന്തരമായിക്കിടന്നിരുന്ന സാധിത്യസാമ്രാജ്യം സമ്പന്നമായിത്തീരുകയും, അതോടുകൂടി, ഭാഗ്യവാദികൾ, അപരലോകവാസിയായും, ഐതര്യവിഭാഗം മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളിന്മേൽ അധിപതിച്ചു കെട്ടിപ്പുട്ടതായ ഭയംകൊണ്ടു് ഒരു വിമർശകപരമ്പരയും യഥാർത്ഥമായോ പാശ്ചാത്യവാദികളിൽ ഉയർന്നുവന്നതായിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെ സാമാന്യസ്വഭാവം സമുദായത്തിൽ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രസ്തുതോപന്യാസം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

III

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പ്രാരംഭകാലം വരെ വിമർശകന്മാർ കരുതിയിരുന്നതു്, ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചോ ഗ്രന്ഥകാരനാക്കുറിച്ചോ അനുകൂലമായോ പ്രതികൂലമായോ ഒരു വിചിന്തനംകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അങ്ങനെയൊന്നും ചെയ്യുവാനില്ലെന്നായിരുന്നു. അപ്രകാരം വിശിഷ്ടിക്കുന്നതിന്നു് വിമർശകൻ പ്രമാണമായി

സംഭവിച്ചത് കനകിൽ പ്രാചീനകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു നമാവിച്ചെടുത്ത നിയമസംഹിത, അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ഉള്ളിൽ സ്വതന്ത്രമായി കേൾക്കുന്ന ഉഷ്ണാദിപുഷ്പം, പുതിയവയ്ക്കായിരുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തേതിന് പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായതും പ്രധാനം സിദ്ധിച്ചു. രണ്ടാമത്തേതിന് അതിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിലാണ് പ്രധാനം ഉണ്ടായത്. പക്ഷേ അത്ഭുതം കേവലത്തിലായെങ്കിൽ, ഇവ രണ്ടും മറ്റൊരു സമ്പ്രദായത്തിന് വഴികൊടുത്തു വിശദം. ആദ്യ സമ്പ്രദായത്തിൽ, വിമർശകൻ മുൻകൂട്ടി അനുകൂലിച്ചു മിഥ്യ നിയമങ്ങളെ ആലോചനാ വിചിന്തനം കവിത "വിസ്മയക" രചിച്ചു ചെയ്യുന്നത്: അതെന്തിനും കവിത "മിഥ്യ" സമയത്തു കവിതയോടൊന്നിച്ച് അത് കൈമാറ്റം ചെയ്ത ആ മനസ്സിൽ വിമർശകൻ കഴിയുമെന്നോടൊപ്പം സ്വതന്ത്രമാകുമ്പോൾ പ്രതികരണം ചെയ്യുന്നത്. അഥവാ വിമർശകൻ കവിതയെ നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സന്ദർശിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രദാനം ചെയ്ത ഉത്തരവിലാണ് ഏതെങ്കിലും.

കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ത്? തന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ തോന്നുന്ന അവസ്ഥയെ പുതുപ്രകാരം? തന്റെ കൃത്യം അതാകട്ടെ മനോമുക്തിയിൽ ഏതെങ്കിലും പ്രതിബിംബിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം? അതിനെ തന്റെ കൈമാറ്റത്തിൽ സാമൂഹികപരമായി ആത്മം ഏതെങ്കിലും നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കണം? — എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരമാണ് വിമർശകൻ ആദ്യംതന്നെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നത്.

രണ്ടാമതായി, കവികളുടെ ആ ഉദ്ദേശ്യം, ആ ധർമ്മം, ആ കൃത്യം, പ്രപഞ്ചസംഭാവത്താൽ എത്രത്തോളം യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു പരിശോധിച്ചറിയാനും നമ്മുടെയും, എന്താനും മിവ പ്രത്യേക കമ്മിഷനായ ങ്ങളാ അധികാരത്താലിപംതന്നെ എല്ലാ കാലത്തും എഴുതപ്പെടണമെന്നില്ല. അതു പോകസംഭാവത്തിനു വിചാരിച്ചാണോ എന്നാണ് പോകേണ്ടതായിട്ടുള്ളത്. കവികളുടെ അറിവ് രാമണീയകളെ അല്ലെങ്കിൽ രസ്യമാനതയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സാർവ്വത്രികങ്ങളും സാർവ്വജനീനങ്ങളുമായ തത്വങ്ങളും—പാശ്ചാത്യസൂക്തങ്ങളിൽ അടങ്ങപ്പെട്ടതിലാണെന്ന പഴയ നിയമങ്ങളെ മാത്രമല്ല, ഇസസമാന്യത്തിന്റെ അനന്തരംഗത്തിൽ വേർതിരിക്കിക്കുന്ന അനന്തരങ്ങളും — ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടോണം മേൽപറഞ്ഞ സംഗതിയെക്കുറിച്ച് പര്യായോചിക്കുവാൻ. കവികളുടെ ഉദ്ദേശത്തിനും ഉദ്ദേശവിഷയമായതാൽപ്പര്യത്തിനും തമ്മിൽ ചേർച്ചയുണ്ടോ? ഉദ്ദേശത്തിനും പ്രപഞ്ചസംഭാവത്തിനും തമ്മിൽ അസംഗതമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെന്തെങ്കിലും വ്യക്തമായതാണായിരിക്കും, സംശയമില്ല.

കാലത്തിന് അസംഖ്യം ഭവങ്ങളുണ്ട്. പ്രതികളുടെ വൈവിധ്യവും കൈമിത്രവും അമരതമാകുന്നു. അവതം കവിതപത്തിന്റെ സത്താണ്? പഴയ കൈപാടുകളിൽനിന്നു നമ്മെ വിട്ടുവീക്കുന്നതു കവിയുടെ ഒരു ധർമ്മമാണ്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അതുവരെ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപെടാത്ത കിടന്നിരുന്ന എന്തെങ്കിലും സംഗതിയെ — പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയോ മനുഷ്യാന്തരംഗത്തിന്റെയോ എന്തെങ്കിലും വശത്തെ—

നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നാൻ കവി ശാങ്കരനായിത്തീർന്നു. മനോധർമ്മമുള്ള ഒരു കവിയെ മാമുൽക്കോട്ടയുടെ അകത്തു പൂട്ടുവാൻ മനോഹരനായ ഏതർക്കക്കാരൻ. വിദേശ സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്തുക, മാമുലിയെ വൈദികൻ ആക്കുക, പഴയതിനെ മുറുകെപ്പിടിക്കുക, പുതിയതിനെത്തല്ലാം വെറുക്കുക, മിഥിലി മിക്കമാക്കിപ്പുള്ളിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി എന്തെങ്കിലും കണ്ടാൽ അതിനെ അപമാനമുണ്ടാക്കുക — മുതലായതൊക്കെ പാണ്ഡിത്യവശേഷത്തിന്റെ ഗോഷ്ഠികളാകുന്നു. രീതി, ശൈലി, പദപദം, വൃത്തം, അലങ്കാരം എന്നിവയെല്ലാവിടത്തും മറയ്ക്കു നിരൂപിതന്നെ! "മരുവാശ്വം എന്നും ഏഴുവെച്ചു", "അവയയക്കാരും പ്രാധാന്യമോയ മരമിവിവ അംശങ്ങളെ വിസ്തരിക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. കടപ്പു തക്കതാൻ ഉടുപ്പിക്കുന്നതും ഉടുപ്പിക്കുന്നതും കുറിച്ചു നിരൂപിക്കുന്നതോടുമിതി അതിന്റെ ഉത്തരീകരണമല്ല. അവയ്ക്കും നിരൂപിതോടെത്തന്നെ". കാര്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ആറു ദയയും, അതിന്റെ രേഖയും രീതിയും, ആത്മാവു ഭാരനാശത്തിനാണെന്നു" കവിതയുടെ മറന്നുപറയുകയും ചെയ്തു.

ഒരു വിമർശകൻ എന്നുമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു തന്നെയീടാവതോഗ്യമായ ഏതെങ്കിലും രണ്ടാമതായി, അതിനെ വഴിപോലെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു മാറ്റമുള്ളതും ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശക്തിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. വ്യക്തികളുടെ ഉദ്ധ്വാനങ്ങളുടെ വിമർശനപരിധിക്കുള്ളിൽനിന്നു തീരെ ബാഹ്യമായിട്ടു കളഭയണമെന്നു പറയുന്നതു ന്യായമല്ല. കടലാന്റെ ഉദ്ധ്വവും അറിവുവും വായനാസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിമർശനത്തിൽ ഗണ്യങ്ങളായ മാന്യവാചനങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം.

ഒരു കാര്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശപരമായതും നിർദ്ദേശപരമായതും പലം വേർതിട്ടാണ് — അല്ലാതെ, മുൻകൂട്ടി അനുമാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ എത്രത്തോളം അനുസരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നോക്കിത്തീർക്കാം. ഓരോ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിധികളിക്കുന്നത് അതിന്റെ ആഭ്യന്തരഗുണഭാവങ്ങളെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടു വേണ്ടതാണ്. വിമർശകൻ ഗ്രന്ഥപരിചയം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം; വിമർശകൻ വായിക്കുന്ന ശീലമുള്ളവനായിരിക്കണം; ഏല്പാം കണ വായിക്കണം; ദശമീന ഗ്രന്ഥമാനായും വായിക്കുവാൻ മടിയുള്ളവനായിരിക്കരുത്. സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഏല്പാം കാലങ്ങളെക്കുറിച്ചും പഠിച്ചിരിക്കണം; ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലത്തേക്കാ, ഒന്നിലധികം പ്രാധാന്യമുള്ള കവിതയോ, കാവ്യത്തേയോ തീരെ അപേക്ഷിക്കാത്ത വിട്ടുകൊടുത്താൽ വിമർശകന്റെ പക്ഷിപ്രായത്തിൽ സ്വന്തം വായനയോടുകൂടി കഴിഞ്ഞുപോകുമല്ലോ. അതുപോലെതന്നെ മറ്റു സാഹിത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സമാന്തരമായ ഒരു അന്വേഷണമെങ്കിലുമില്ലാത്ത വിമർശകൻ മാത്രമേ വേദാന്തമെടുക്കൂ. ഒരു സാഹിത്യം മാത്രം പരിചയമുള്ള വിമർശകന്റെ അവലോകനത്തിന് വിസ്താരം കുറയും. സർവ്വോപരി, വിമർശകൻ, അനുസ്മരണാത്മകൻ, ഗ്രന്ഥങ്ങളേയും, ഗ്രന്ഥകാരന്മാരേയും, സാഹിത്യരേഖകളേയും, ഭിന്നസാഹിത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും പഠിക്കും, കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോയും, താമസമുണ്ടോയും, അവയിലോടൊന്നു മറ്റൊരാളോടൊന്നിടനിന്നു ഏതെപ്പോഴും പ്രകാരത്തിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പഠിക്കേണ്ടിയിട്ടുള്ളതും കലയ്ക്കുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പക്ഷെ, ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ

പോലെയല്ലെങ്കിൽ ഏകദേശണത്താൽ അതിനെ തിരിയ്ക്കണമെന്നു ഭവിയല്ല. സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഒരു കഥയെക്കുറിച്ചു മറ്റൊരു കാലത്തിന്റെ സാമോചികസമാനതയും തടയത്തക്കവണ്ണമുള്ള നിമിത്തമായിട്ടാണ് അധികാരമില്ല. കാര്യം കാര്യത്തിനും ഭവിയുടെ പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ചും. അങ്ങനെയിരിക്കട്ടെ, പൊതുവിൽ എല്ലാകാലത്തെയും ബാധിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരും സാമോചികസമാനതയെപ്പറ്റി കാര്യമാക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, ഭവിയുടെ മുൻപാണെ പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ച് ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ട വിധം കേൾക്കൂ" എന്നു വിപുലവും ബഹുഗ്രാഹ്യവുമായിരിക്കേണ്ടതെന്നു സൂചനയുണ്ട്. പുറത്തുപോയതാൽ, ഒരു കാര്യം എഴുതുകാർക്കിരിക്കേണ്ടതെന്നു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ തീർച്ചയാക്കിക്കൊണ്ടു നിരൂപണത്തിനൊരുക്കപ്പെടുകയു" — ഈ തത്വത്തെക്കുറിച്ചും തത്വവിമർശനശാസ്ത്രം വീണ്ടും വീണ്ടും ഉൾപ്പെടുത്തുകയു". വിമർശകന്റെ ഏകദേശണമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയു" (മോചനഗ്രാഹണ ഫലം) പോലെ മോചനഗ്രാഹണപട്ടികയിരിക്കണം ; അതു "ഇന്ത്യ"യിരിക്കേണ്ടതെന്നു തീർച്ചയും. അതിൽ യാതൊരു കുറ്റം കൂടും വരും നിശ്ചയമായിരിക്കുകയു" ; ഉണ്ടായാൽ അതിനേൽ പതിയുന്ന മോചന വികൃതമായിപ്പരിണമിക്കും. കാര്യത്തിന്റെ ഗുണഭോജനങ്ങളെ യാതൊരു കുറ്റവും കാര്യംകൂടാതെ ഗ്രാഹിക്കുവാൻ ഏകദേശണമല്ല. വിമർശകൻ ഭവിയെക്കുറിച്ചു ക്ഷിതമാകുന്നു. തന്റെ കൃത്യവിവരണത്തിൽ അന്നു കൂലമായ മനോഭാവവും ഉള്ളതായിട്ടും ആകാശത്തെ വിടാതിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങളാകുന്നു. എങ്ങനെയെങ്കിൽ വിമർശനമെന്നതു പോകുന്നതിൽ ഭവിയെക്കുറിച്ചു

ട്ടുള്ളതും മിന്നിപ്പൊട്ടിപ്പോയതും പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമായ പൂർണ്ണ പ്രശസ്ത വിഷയങ്ങളെയും ആരാഞ്ഞിരുന്നു. കീഴ്തിക്കുകയും അവയിൽ ആസക്തി വെള്ളികയും ചെയ്യുന്ന വ്യവസ്ഥയുമാണ്. അത് "ആശയഗ്രഹണത്തിനും ആവേശാദര്യത്തിനും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. സാക്ഷാൽ സർവ്വപ്രതിഭാവിദ്യയുടെ മണ്ണിലായിത്തീർന്നതായും കലനകം പണിതതായും വീണാവിമർശനങ്ങളെയും സമുദ്രം ശുദ്ധിച്ച സൂക്ഷ്മമാർഗ്ഗം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കയറുന്നു" തുമാർദ്ദവിമർശകന്റെ കർമ്മവും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നു വിമർശനപദ്ധതിയെക്കുറിച്ച് പരമതത്ത്വതാത്പര്യത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വന്നുകിട്ടിയ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം എത്ര ഗൗരവപരമായതാണെന്നു വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ആതന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിനായി ഒരു യഥാർത്ഥവിമർശകന്റെ കർമ്മവും സൂതിയും നിന്ദയും വിതരണം ചെയ്യുകയല്ല; കാര്യം മനസ്സിലാക്കുവാനും വിശദീകരിക്കുവാനും പരിശ്രമിക്കുകയുമാണ്; എന്നുവെച്ചു തീരുമവിമർശകന്റെയും വിധികർത്താവിന്റെയും ശബ്ദങ്ങളെ വിമർശകൻ തീരെ കൈവിട്ടുകളഞ്ഞതായി കരുതുവാനും പാടില്ല; പക്ഷേ, വിമർശകൻ എന്നതിനേക്കാളധികം പ്രധാനമായി വിമർശകൻ കണക്കാക്കേണ്ടതു വിമർശനവും വിശദീകരണവുമാകുന്നു.

വിമർശനമെന്നത് ഒരു സമയത്തുതന്നെ ശാസ്ത്രവും കലയുമാകയാൽ രണ്ടിന്റെയും ശബ്ദങ്ങൾ വിമർശനപദ്ധതിയിൽ അന്തർവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിചാരത്തിനും വിചാരത്തിനും അതിൽ അവകാശമുണ്ട്. സംഗതികളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു പരസ്പരബന്ധങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷി

കുറിച്ച്, അനന്തരം കൊണ്ടു നിയമങ്ങളെ കണ്ടു പിടിച്ച് എല്ലാം വിശദമാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, ഭൂമിഭേദം സംസരിച്ച ഗുണഭോജങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പറയുവാനുള്ള സാമന്ത്ര്യവും വിമർശനങ്ങളുമാകുന്നു.

ഇവിടെയാണ് പക്ഷാപന്തരങ്ങളും വഴക്കുകളും പഴയുണ്ടാകുന്നത്. ഇവിടെയാണ് ഭൂമിഭേദം നിമിത്തമുള്ള വിതരണപാഠവും വിമർശനാനുഭൂതികളെത്ത മലിതസമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. അതിനുള്ള ഏകപരിഹാരമാർഗ്ഗം ഏകാധിപത്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ്. മറ്റൊരുവന്റെ നിലയിൽനിന്നുകൊണ്ടും സംഗതികളെ വീക്ഷിക്കുവാനുള്ള ശക്തി നാം പട്ടത്തിലൊണ്ടുവരേണ്ടതാകുന്നു. പുതിയതും പഴയതും തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം ജീവിതത്തിന്റെ ഏല്ലാ ഭാഗത്തും കാണാം; എന്നാൽ അതു കേവലം ഉപരിപ്ലവമായിട്ടുള്ളതാണ്. അന്നന്നത്തെ പരിഷ്കൃതഭൂമിഭേദങ്ങളെ സംസരിച്ച് ചില ആഭരണങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിനു ചുട്ടതലം ചാവു ഉണ്ടായേക്കാമെങ്കിലും സാമൂഹ്യത്തിന്റെയും രാജ്യത്തിന്റെയും ഭോജനീയതയ്ക്കു കാര്യം വരുന്നതല്ല. ഉടലിലും ഉടുപ്പിലും നടപ്പിലും വ്യത്യസ്തം വരാമെങ്കിലും കാവ്യത്തിന്റെ ഉയിരായ അനന്തം ശാശ്വതംതന്നെ. ഇതെന്തിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നറിയുവാൻ ദേശകാലപരിമിതികളെ അതിലൊഴിച്ചു സാഹിത്യപ്രലോകത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠപെടുത്തുകയെന്നുള്ള പ്രാചീനകാവ്യങ്ങളുടെ പഠനം നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു. ആ അറിച്ച് 'ഉത്തമകാവ്യനിർമ്മാണത്തിനും ശ്രീയായ ഗുണഭോജവിഷയപരത്തിനും സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. വിമർശനകലയിൽ പ്രാചീനകാവ്യപഠനത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം ഇതാണ്.

ആംഗ്ലേയവിമർശനചരിത്രത്തിലെ മൂന്നു മുഖ്യദേശ വിരോധങ്ങളെക്കുറിച്ചും, കാരോ രേഖയിലേയും വിമർശന രീതികളെക്കുറിച്ചും, കാരോ കാലത്തു വിമർശനത്തിൽ കാവ്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഭാഗം പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും, എന്തെങ്കിലും ഭാഗം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇതിനെല്ലാം മലയാളത്തിൽ പ്രതിരൂപങ്ങൾ കാണുന്നതാണ്. കൈകളിലൂടെ ചന്ദ്ര ഉള്ളിൽ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആംഗ്ലേയവിമർശനചരിത്രം നിർമ്മിച്ചു പറയുന്നതായാൽ വിശ്വസിക്കാം. പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നാണ് നോക്കുന്നത്.

7. ശാകുന്തളത്തിലെ നായകോന്നമനം

കാവും ശരിയായി ദേശീയ ഗ്രാമീണാത്മകതയെ തെറ്റി
അറിയിക്കുമെന്നും, അവരെക്കൊണ്ടു നായകനെ വെറു
പ്പിക്കുമെന്നും, ദോഷപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു നിരൂപകൻ വാ
രും വക നൽകുന്നവനാണ് ലോകത്തിലെ അതിപ്രശ
സ്തമായ ചില നാടകങ്ങളിലെ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ എന്ന
വസ്തുതം കേവലം താഴെപ്പറയുന്നതായിരിക്കാം. എന്നാൽ
സാധാരണക്കാരുടെ ഹൃദയത്തെ നീക്കം ആകർഷിക്കാത്ത
വരായ, കൊള്ളാത്തതായവരെന്നൊരുപ്തം അവർ തള്ളി
ക്കളയുന്നവരോ ആയ സാമഗ്രികളെ സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളതും
പ്രതിഭാശാലികൾ കണ്ടെത്തുന്ന കൈകാര്യം ചെയ്യ
മ്പോൾ അവരിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഏതെങ്കിലും
മനോഹാരിതയും പ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നുള്ളതിന് ഉത്തമോ
ദാഹരണങ്ങളാകുന്നു പ്രസ്തുതനാടകങ്ങൾ. സ്വന്തം പി
താവിനെ നിഗ്രഹിക്കുകയും മാതാവിനെ പരിഗ്രഹിക്കു
കയും അവയിൽ സന്തതസ്തപാദനം നടത്തുകയും ചെയ
യുന്ന ഉദാഹരണമാണ് എന്ന രാജാവിനെ നായകനാക്കി
ക്കൊണ്ടാണ് പ്രാമീനത്വവനകവിവര്യമായ സോഫോ
ക്ലിസ് തന്റെ നാടകപരമ്പര തീർത്തിട്ടുള്ളത്. രാജാ
കന്താക്കളുടെ എതിർപ്പിനെ വകവെക്കാതെ, നിഷ്പക്ഷ
മായ ഒരു കഥീനാലോചനയെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടു
പോയി, അവിടത്തെ ആ മാതൃകാപതിവുകളിൽ ചാരി
തട്ടല്ലതെന്നി മതിമാരെ അവളെ കൊന്നുകളയുന്ന
ഒരു കാപ്പിരിത്തലവനാണ് ബേക്കസ്റ്റിയർ മനോഹരി

യുടെ എറോയും മെല്ലെ കൂടിയ "കുഞ്ഞല്ലാവ്" എന്ന നാടകത്തിലെ നായകൻ. കാർമ്മികത്വത്തിലും സാഹിത്യരചനയിലും ശാകാഭക്ഷണത്തിലെ നാരുകൾക്കുറവ്, കൃത്രിമമായിട്ടില്ലാത്ത ഒരു അഭിപ്രായമനുസരിച്ച്, അവളുടെ അച്ഛനിലും സമനാളര്യമെന്ന പ്രശ്നമുണ്ടാകാൻ വിധേയമായിരുന്നു. ആഗ്രഹിച്ചതിനാൽ, പിന്നീട് തീരെ വിസ്മയിച്ചു തള്ളിക്കളയുന്ന ഒരു മൃതവികാരമെന്നും കേവലം പുരോഹിതന്റെ നിരൂപകൻ ദുർവ്യാചാരം ചെയ്ത ഫലിപ്പിക്കുവാൻ അവകാശം നൽകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, പ്രസ്തുതനാടകങ്ങൾ വായിക്കുകയോ കാണുകയോ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അവയിലെ നായകന്മാരെക്കുറിച്ച് അത്യന്തം കർക്കശ്യമായ സ്നേഹമുണ്ടാകുമെന്നും, അവർക്കുണ്ടാകുമ്പോൾ വിദേശത്തിലുണ്ടായാ പോലും പോലും തോന്നുന്നതല്ലെന്ന് അനുഭവപ്പെട്ടുമാണെന്നും. ഇതിനുള്ള അടിസ്ഥാന കാരണമെന്തെന്ന് ചർച്ചചെയ്യേണ്ടതാണ്. ലോകീകരായവർക്ക് കവികളുടെ കലാകൗശലം വിശദമാകുന്നത്, ലക്ഷണമെന്നതായ ഉൽകൃഷ്ടസ്വഭാവമുള്ളതിന് നായകൻ അപരിചിതനല്ലെന്നോ എന്നു സാധ്യമെങ്കിലും ശക്തികളാൽ പറ്റിയുള്ളതല്ലെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ സ്വസ്ഥമാക്കത്തക്ക ശക്തിയോടെ ഉത്തമിനിർമ്മാണത്തിന്റേതല്ലെന്നും നാടകകാരന്മാർ കല്പിച്ചു കൂട്ടി പ്രയോഗിക്കുന്ന കാരണങ്ങളെ വിശദീകരിക്കുകയല്ല പഠിക്കേണ്ടതെന്ന് കാര്യമർത്ഥപ്രകാരമായ വിമർശനവ്യവസ്ഥയും.

മേൽപറഞ്ഞ അപമാനപ്പെട്ട ശാകാഭക്ഷണത്തിൽ ആദ്യമായി പരിശോധിക്കേണ്ട സന്ദർഭം നായികാനായകന്മാരുടെ പ്രഥമസമാഗമമാണെന്നും, ആ ഘട്ടത്തിൽ ദുഷ്ടസ്വഭാവമുള്ളവരിൽനിന്നു തടയുന്നതിനായി വിപരീത

ഭിപ്രായവും തോന്നാനിവിട്ടാനും വായകന്റെ ആശയം
 മഹത്വം വികസിപ്പിക്കുവാനും വേണ്ടി നാടകകർത്താവ്
 ഏതൊക്കെ സംഗതികൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നു
 വേർതിരിച്ചു. ആദ്യമനുഭവമാണെന്ന് വിധിച്ചിട്ടുള്ളതും
 ക്ഷൗരകൈരീട്ടും തെളിയിക്കുന്നതുമായ കൃത്യമായ
 വോദനയിലുൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നായകൻ മൃഗാധാരമായ
 വേഷത്തിൽ ഇദ്ദേഹം കണ്യാശ്വമേധാവിത്വം നയിക്കു
 ന്നുണ്ട്. അവിടെ ആശ്വമേധാവിത്വം കൊല്ലുന്നതും
 മഹാജിതൻ വിജയിയുടെ നായകനെ അദ്ദേഹം തൊട്ടതും
 അദ്ദേഹം പിൻവലിക്കുമ്പോൾ, സംഗീതമായ അവതരണ
 അനുഭവത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് സിദ്ധിക്കുകയും
 ചെയ്യുന്നു. പരിപാദനമായ തപോധനത്തെക്കുറിച്ചും
 അവിടത്തെ തപോധനത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള നിഷ്പക്ഷ
 മനോഭാവങ്ങളിൽ മനോഹരമായതായിത്തീർന്ന ഉച്ചിത
 മഹാജിതാവ്, വീരോചിതമായ വിജയത്തിന്റെ വിജ
 യലക്ഷ്യമാണ്. ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്,
 വില്ലും ആയുധങ്ങളും സൂരന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തത്
 ഏതൊരു കരുണയോടെ വേഷത്തിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹം
 തപോധനത്തിലേക്കു കടക്കുന്നുള്ളൂ. പുണ്യശ്രമം കണ്ട്
 ആത്മശുദ്ധി വരുത്തുവാനും, തന്റെ രക്ഷയിൽ തപാസ
 ന്നാർ നിർവ്വഹ്നം സ്വകാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതുകണ്ട്
 ശ്രദ്ധിക്കുകയും വേണം, കർമ്മത്തിനോടു താല്പര്യം ഭക്തിയെ
 പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനും വേണ്ടി അദ്ദേഹം കണ്യാശ്വമേ
 ധാവിത്വം ആതിഥ്യം സിദ്ധിക്കുവാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു.
 പക്ഷേ ആശ്വമേധാവിത്വത്തിലേക്കുവോടേയും ഭാവിഭാഗ്യ
 സൂചകമായ ബാഹ്യസ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാകുന്നു.
 ഇതോടുകൂടി മഹാജിതാവ്.

“ശുണമിതരഥോൻ ചക്രവർത്തി-

സ്ഥിതിചലതം സുതനം ബുധൻലഭിക്കും”

എന്ന ആശംസയും ചേർത്തിണക്കിപ്പോകുമ്പോൾ ഭൂഷ്യന്തൻ ശങ്കരമതാസംഗമമുണ്ടാകുന്നതു ദൈവനിശ്ചയമനുസരിച്ചാണെന്നു് അനുഭവാനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു് നാം കാണുകയും ചെയ്തു. പ്രഥമദർശനത്തിൽനിന്നു് പരസ്സരം അനുഭവബലം അതിർന്നു പുനനീകരണവും, ഭൂഷ്യന്തൻ ധർമ്മവിജയമായി കരുതാൻ സാധനവും ചെയ്തു വരണമെന്നു് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. “അതാണു് കാൽക്കൽ പെരുവനാത്തു മനസ്സു ചെയ്യാനില്ല,” “സത്തുകൾക്കു വിചിക്രിയങ്ങളിൽ ചിത്തവൃത്തിയതുതാൻ പ്രമാണമാം” എന്നൊക്കെ പറയുന്നതെങ്കിലും ശങ്കരമതാസംഗമം വിചലകലായ തന്റെ ദർശനത്തെ നല്ലവണ്ണം മാറ്റമുള്ളതാക്കിയതിനുശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം സ്വമനുഗതനായി കഴിഞ്ഞാണെന്നു് വിട്ടുകൊടുക്കുന്നുള്ളു. അവളുടെ മാതാപിതാക്കളാതെയാണു്, അവൾക്കുളളി യകന്യകത എന്നതോ, അവളുടെ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചു് അച്ഛന്റെ ഇംഗിതം എന്നാണു് എന്നും മാത്രം വിസ്മയിച്ചിരുന്നതിനുശേഷം അദ്ദേഹം തന്റെ ഇച്ഛാശാക്തൃത്വത്തിൽ ഒരു പരമമതിയും മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നില്ല. ശങ്കരമതവും തോഴിമാരും നില്ലാത്തതല്ലെന്നു് അദ്ദേഹം കടന്നു ചെല്ലുന്നതു തന്നെ തക്ക സന്ദർഭത്തിൽ ഛണ്ഡിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമാത്രമാണു്. വിശിഷ്ട, തനിക്കുണ്ടാട്ടുള്ളതുപോലെ ശങ്കരമതവും അന്നോടും ഗാഢമായ അനുഭവമുണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് വേണ്ടുമോളം തെളിവായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെല്ലാറ്റിനും പുറമേ, അദ്ദേഹം തീരെ അനുഭവഗാഢീന

നായി അറിവുള്ള വീഡോവായും പാശ്ചാത്യരായും അധികരിച്ചു കളയാറിയിപ്പാൻ നാടകകൃത്തുവു പ്രത്യേകം താല്പര്യമുള്ളതായും കാണാം. നാമകൻ മരണശിക്ഷയിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു നായികയുടെ വിവാസങ്ങളെ കണ്ടുനോക്കിയിരുന്നതായും, പിന്നെ മരണശിക്ഷയെന്നതു,

“എവനാണു ഭൃഷ്ടീനീതര

തന്നിടം ശാസിച്ചു പൊവേൻവാഴ്”കേ

അവിനയമതിമുശകൂട്ടാം

മുനികന്യാകമാരിവാചാരിപ്പൊടിവൻ ?”

എന്നുള്ള വീടോടനുബന്ധിച്ചു കിഴക്കോട്ടുപോയിരിക്കുന്നതിനാലല്ലോ. അതുപോലെ അവളുടെ മുമ്പിൽവെച്ചുള്ള ആത്മസ്തംഭം അവൾക്കിടയൊന്നുമില്ല. ആശ്രമം വിട്ടപ്പോൾ ഒരു കോട്ടനായുടെ മുമ്പാകെ അവളുടെ അടുത്തുകിടന്ന വീടും വഴിയുണ്ടാകുന്നു. സ്തംഭത്തിൽ ക്രമേണ നാലാമത്തെതും അഞ്ചാമത്തെയുമായ “നിദ്രാക്ഷുഭം” “മരണം” എന്നിവയിലേക്കു നാമകൻ എത്തുമ്പോൾ അൽക്കമികമായി വാടും തട്ടിപ്പോകും അടുത്തുകിടന്ന അരുവീട്ടുതെളുത്തതെളിപ്പിക്കുമ്പോഴോ എന്നു കാണുന്നതു ആശ്രമവാസികളുടെ മനോധർമ്മം — ക്ഷണമനോഹരിയല്ലാത്ത തലത്തിൽ യാഗകർമ്മങ്ങളെ മുക്കുന്ന അർദ്ധസന്യാസിതയായിത്തീർന്നു കിടക്കുന്നതുള്ള അപമാനം — അടുത്തുകിടന്ന ലഭിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമെന്തെന്നു വിനീതയ്ക്കു തുടങ്ങിയപ്പോൾ വചനത്തിൽനിന്നു നമുക്കറിയാവാനും ചൊല്ലാനും :—

"അന്യോ! ഭൂഷണമാർദ്ദവ മഹാഭക്തൻതന്നെ! അദ്ദേഹം ആശ്രമത്തിൽ കടന്നപ്പോഴേയ്ക്കുതന്നെ അങ്ങലൂടെ ഭൂത വാർത്തയെന്നതിനുള്ള ഉപദ്രവമാകെ തീർന്നു." എന്നാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാമതതിന്റെ അവസ്ഥയിൽ മൂന്നിരമാനമാക്കപ്പെട്ട ഭൂഷണനെ സവിസ്തരം പ്രശംസിച്ചിരുന്ന ഭാഗങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷാത്രവിഷ്ണുജ്ഞ അയ്യപ്പാരം സംഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സ്തംഭമാകേകത്തന്നയാക്കും. * ഒരിക്കൽക്കൂടി ആശ്രമത്തിൽ ചെന്നിരിക്കുമ്പോൾ എന്താണു സ്തംഭം എന്നു രാജാവു വിമുഖതയോടു ചോദിക്കുമ്പോൾ, വരിയെല്ലിന്റെ ആഭിമുഖം കരം പിടിക്കുമ്പോഴെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കടന്നുചെല്ലാമെന്നു വിമുഖകൻ ഉപദേശിക്കുന്നതിനെ എത്ര അവയോടൊരുക്കിച്ചിരുന്നു" അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളയുന്നതു്!

നാട്ടാതിന്റെനല്ലപഥം കിട്ടുമതും അതിപ്പതം

അങ്ങയ്ക്കുമേകുന്നതപാൽക്കുഴലും വനവാസികൾ.

ഇതിന്നു അനുവദി രത്നങ്ങളോളധികം വിവചിപ്പിച്ചതായി രാജാവു കണ്ടുകൊണ്ടു. ഇങ്ങനെ ഭൂഷണമഹാരാജാവിന്റെ അനുരാഗാധിക്യപ്രസംഗത്തെയുടൻ കൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു് ആശ്രമത്തിലും പ്രകൃതിയിലുമുള്ള മഹത്വത്തെയും കവി വേണ്ടുവോളം വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആത്മാവിന്റെ അടിത്തട്ടിൽനിന്നു് എന്തൊക്കെപറഞ്ഞിരുന്നില്ല നന്ദാർ, കൈന്യതാവിരഹിതമായ

* രണ്ടാമം, 14, 15, 16 ശ്ലോകങ്ങളും അടുത്തുള്ള ഗദ്യഭാഗങ്ങളും കാണുക.

ജീവിതത്തെ ദൃഷ്ടാന്തമാക്കിയിരുന്നതാണ് മുക്താശ്വതിയുടെ ജീവിതം. കാലിദാസമുഷ്ടിയിൽ, അനന്താശിങ്കരകോശ ത്തുകാലയന്നനാണെങ്കിലും, അതേസമയംതന്നെ ചിര പാശിൽവെച്ചു വീരണമാകുന്നു. നായകന്റെ സഹോദരത്തിലുള്ള ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽ കന്ന മോഹിനിയാശ്രയിച്ചുകൊണ്ടാകാൻ കവി കരികൾ. അനുരാഗിപ്പോന്നിപ്പോന്ന ഭാഗം പരമഭോക്താവിനെതിരെയെന്നാകാൻ മറ്റൊരു ഭാഗം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതാണ് ശ്രമം തുടങ്ങുകയായി. കവിതയുടെ ഈ നായകിത്തേയും നായകസ്തുതിയുടെ ജീവൻകൊണ്ടുവരുന്ന പരമോം. തൽഫലമായി നായകന്റെ പശ്ചാത്താപത്തിൽ നായകൻ ഒരു വിടനാണെന്ന പ്രശ്നം അനുഭവകർമ്മാഭിനയിക്കേണ്ടതാണെന്നിരിക്കെ മാത്രമല്ല, അന്ത്യംകൊണ്ട ഒരു ഉത്തമചക്രവർത്തിയും നിഷ്പ്രഭനാകാതിരിക്കാൻ വേണ്ടതാണെന്നും പ്രസ്താവമായി ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

[illegible]

[illegible]

ത്തുവാൻ. എന്നുമാത്രമല്ല യുഗ്മനിദേശാൻസാരം ഉക്തം തന്നെ അദ്ദേഹം നാടകപാകത്തിലേയ്ക്കുതിരിച്ച് ദേവ ദൈവകളായ അസുരപ്രമാണികളെ കട്ടാകെ അനാത്മ സേന രോഷിച്ചാടിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്തിൽ സ്ഥിരപെട്ടിട്ടുള്ള രാജദ്രാമത്തിന്റെ കീഴിൽ എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു.

“സുരസുന്ദരിമാണിങ്ങരശേഷി-

ചെറുതവണ്ണങ്ങളെടുത്തുവാനവചാർ

നിരൂപിച്ചെഴുന്ന ഗാനതായ്നിൻ

ചരിതം കല്പലതാശ്രമഗ്രന്ഥത്തിൽ”

ഇപ്രകാരമല്ലാം അകത്തു പുറത്തുമാകുന്നതിന് ദൃഷ്ടാന്തം സർവ്വഥാ അഹംഭാവത്തിനുകീടുന്നതോടുകൂടി പ്രഥമാങ്കത്തിലെ മഹാമിഥാഭമെ അനുഗ്രഹം പരിണത ഫലമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ, മാതൃകാമൂലത്തിലെ നായകൻ, നാടകത്തിന്റെ പൂർ്വ്വാർത്തിൽ ഒരു റിക്തനായും, ഉത്തരാർത്തിൽ ഒരു ധൂർജനായും, അധഃപതിച്ചുപോകാതിരിപ്പാൻചേണ്ടി മർദ്ദസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം കവി പല പൊക്കിക്കെങ്കളും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സാരം. മൂലകഥയിൽ ദൃഷ്ടാന്തമെന്തെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ, കുളിദാസകൃതിയിൽ നായകൻ അതൊരപകർച്ചയും നാശമാണില്ല. അതിൽപോലും, ദുർബ്ബലങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം നായകസ്വഭാവമേതെ കവി പല തുണികളും കൊടുത്തു താങ്ങിനിർത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെ. നായകൻ ബഹുപരിഗ്രഹനാണെന്നിലും അദ്ദേഹത്തിന് നായികയോടു തോന്നുന്ന പ്രേമമെന്നാണ് സർവ്വാപരി പരി

പാവനമായിട്ടുള്ളതെന്നും, അവർ തമ്മിലാണ് ശരിയായ
 ആത്മീയ ലയമുണ്ടാകുന്നതെന്നും, അവരുടെ പരസ്പര
 സംതോരം കേവലം ദൈവനിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ള കനാ
 ഞാനും നാടകത്തിൽ സുവ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനേ
 ഗാന്ധനായിട്ടുപോലും നായകൻ മദ്യോപദ്രവിയിൽ
 നിന്നും ധർമ്മപഥത്തിൽനിന്നും ഓങ്ങപോലും വ്യതി
 ചരിക്കുന്നില്ല. കലിൽ അങ്ങനെ ചെങ്കുത്തായതെങ്കിൽ
 അന്നേ അദ്ദേഹമല്ല, ദുർബ്ബാധാചിന്റെ ശക്തിയെറിയ
 ശാപമാണു അതിനാണു വേദിപര്യവേഷണമു് എന്നു
 വിളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ക്ലിഷ്സായ പ്രേമത്തിനെ
 നവോപാതമെന്നു അറക്കുവാനീയമെന്നു മനുജാസംയമ
 ത്തിന്നും അദ്ദേഹം ഓർത്തോടുകുന്നു. വംശത്തിന്റെ
 ദൈവശിഷ്ട്യത്തിന്റെ വ്യക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിന്നോ
 അപകടം വരുത്താവെന്നും അദ്ദേഹം ഓർത്താനും ചെ
 യ്ക്കുന്നില്ലെന്നും, അതേമറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം
 രചന രണ്ടിന്നും മഹാ കൂട്ടുകയറാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നുമുള്ള
 ബോധം അനുവാചകന്മാരിലുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹ
 ത്തെ ഒരു ഉത്തമ നായകനാക്കി ഉയർത്തിക്കാണിക്കുവാൻ
 കവി ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം നാടകത്തിൽ നേടുവീടും
 വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നതാണു്, ആയതു നാടകത്തിന്റെ
 യഥാർത്ഥ കൈവശ്യമായി വർത്തിക്കുന്നതാണു് വിശ്വസ്ത
 പരസ്യചൊണ്ടു ആർക്കും സുവ്യക്തമാകുന്നതാണു്.

8. “ട്രാജഡി”കളിലെ വിഷാദവും വിശ്വാസവും

ഇപ്പോഴേക്കും കുളിക്കുന്ന കുട്ടികൾ
 ഉച്ചകളെക്കണ്ടാക്കുക കൂടിയാൽ
 ഇപ്പോഴൊന്നി നമ്മളെ ഹിംസചെയ്ത
 ഇപ്പോഴൊക്കത്തീവല്ലാത്തീട്ടുണ്ട് !

ദൈവത്തിന്റെ മഹാകൃപയുടെ ഭാഗത്ത് പ്രസിദ്ധമായ
 “ലിയർ” എന്ന “ട്രാജഡി”യിലെ (ദുരന്തനാടകത്തിലെ)
 ഒരു പ്രധാനകഥാപാത്രം, പെട്ടെന്നു ബലശാസനയോടെ
 തന്റെ തന്റെ മറ്റാ ബന്ധുക്കളുടെ ഭാരണമർദ്ദനങ്ങ
 ളോട്, അനർഹമായ ദാരിദ്ര്യവുമായിത്തീർന്നു ഉൽക്ക
 കൊടിയിലെത്തുമ്പോൾ ചെയ്യുന്ന ഒരു വിചാരിതമാണു
 മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. തീരെ അകാശമായി യാ
 തൊരു കാര്യവും ഈ ലോകത്തിലുണ്ടാകുന്നതല്ലെങ്കിലും,
 യഥാർത്ഥജീവിതത്തിലെവന്നപോലെത്തന്നെ ദുഃഖാത്മകക്ര
 തികളിലും പലപ്പോഴും ആ കാര്യകാരണബന്ധം വ്യക്തി
 കളുടെ കഷ്ടാനുഭവത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി കാണുവാൻ സാ
 ധ്യമാണെന്നു സാധിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ട്രാജഡിക
 ലിൽ വിവരിച്ച കാണുന്ന ദുഃഖാനുഭൂതി അനർഹമായി
 ട്രാജ നമുക്കു തോന്നുന്നതെന്നു സാമാന്യേന പറയാം.
 “കാതതിനൊരു ശിക്ഷയാണു” അനുഭവിക്കുന്നതെങ്കിൽ
 അതു നമ്മുടെ പർവ്വതോലത്തെ തുച്ഛിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന
 ല്ലാതെ ട്രാജഡിയിലെപ്പോലെ കരുണയോനകങ്ങൾക്കു
 അവകാശം നൽകുന്നതല്ലല്ലോ. അങ്ങനെ അഭിമുഖീകൃത

വിധത്തിലുള്ള നീന്തുവാരങ്ങളും തുർജ്ജതകാലിലെ
 ഈശ്വരൻ ആശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി കാര്യകാരണ
 ബന്ധത്തെ സ്തർശ്ശിക്കുന്ന പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും വ്യക്തി
 കളുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെയി
 വെന്നാണു് "ഇത ലോകത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ ചേ
 രിയിട്ടുള്ള വിചാരപരക്കും. "വിമർശനം" എന്ന നാടക
 ത്തിലെ കഥ വരുന്നതായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് ക്രിസ്തുമതോ
 ഭയത്തിനു വളരെ മുമ്പാണെന്നുള്ളതിന്നു സാക്ഷ്യത്തിൽ
 സ്തർശ്ശമാകുന്നു. ഏതെങ്കിലുമൊരു ഉത്തമജനത്തിൽ
 ഉറച്ച വിശ്വാസമുള്ള (ജോൺ, ഹാരിയെസ്, ധർമ്മ
 പുത്രൻ തുടങ്ങിയവരെപ്പോലെയുള്ള) കഥാപാത്രങ്ങളുള്ള
 ഒക്കോണു് മേൽപ്പറഞ്ഞപ്രകാരം വിശ്വേച്ഛ ചെയ്തിക്കൊ
 മോ എന്നു സംഭവമുണ്ടു്. എന്നാൽ മതവിശ്വാസം
 ശിഥിലമായിത്തീർന്നതായും, ലോകം ആകസ്മികമായി
 അറിയുന്നതും അജ്ഞാതമായവയിലുള്ളതായ ശക്തിക
 ല്ലാതെ സേപ്താവിലാസിതരും മാനുഷമായിത്തീരുന്നതും
 ഒരായുസ്സോടെ, വിശ്വകൈകൾ നാലു കൈകളായി
 ഭാവം ചിത്രശാലകളുടെ ചിത്രം പരിച്ഛിന്നമായിത്തീർന്നതു
 പോലെ, അമൃതമായ ഈശ്വരന്റെ മനുഷ്യരോ പല
 വിധത്തിൽ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതെന്നും
 ഒരേവണ്ണത്തിൽ കണ്ണിപ്പെടുന്നു. "റിഡിംഗ്" കൂറോണെന്നും
 മാനം പ്രാണമെന്തെന്നോടുകൂടെ വ്യക്തികൾ വിചാരപ
 രമിക്കുന്നു! പഴയ "ദാരുണി"കളിലെ "ഹാനം" പല
 പേരും ഈ "ക്രൂരി"കളോടു കൂടിയായിത്തന്നെ എന്നും
 കാണാം.

പ്രകൃതി മുഴുവൻ ഒരേവിധത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ
 അല്ലെങ്കിൽ ആയ മൂർത്തികളാൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു എന്നും, അവി

മനുഷ്യരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ തലമുടിക്ക് അനുഭൂതമാകാതെ പ്രതികരണമോ കഷ്ടി വീടിച്ചു ചെലവിട്ടിരുന്നു എന്നും, മനുഷ്യപ്രയത്നം സഹജമാകാ നിഷ്പന്നമാകാ ആയി പരിണമിക്കുന്നതു മിക്കവാറും അവയെ ആശ്രയിച്ചാണെന്നും പ്രാചീനയവനന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിഭാഗം സമുദയത്തിരുന്നു. സാധാരണജനങ്ങൾക്കെതിർത്തു ജ്ഞിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ സ്വാധീനശക്തിയോടുകൂടി ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിൽ സമീപി ചെയ്തുന്ന ഒരു കാലിക മനുഷ്യരെത്തന്നെ, സുസ്സഷ്ടകാരണങ്ങളാൽ, കഠിനത അങ്ങളുടെ അവനോരത്തിക്കൊണ്ട് ആദർശമാകുവാൻ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണോ ആ വക മുതുകൾ എന്നു കൂടി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ! എന്തെന്നാൽ അത് മനുഷ്യലോകത്തിൽനിന്നു സ്വല്പം ഉന്നത ഒരു ലോകത്തിലാണു വസിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും, മനുഷ്യലോകത്തോടു "ഉടമ്മിക്കൊണ്ട്", മനുഷ്യക്കൂട്ടത്തുപോലെയുള്ള സകല വിധ രാഗദ്വേഷാദികളാലും, വിവിധ, പലതരംകൊണ്ടു സമീപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കത്തക്കവിധം, എത്ര ചെറുവകയ്ക്കുള്ളിലും ഏർപ്പെട്ടവൻ സന്നദ്ധനായിട്ടാണു പെരുമാറിക്കിരുന്നതു" എന്ന കാരണത്താൽ, പ്രാചീന വീര പുരുഷന്മാർപോലും അവരുടെ മർദ്ദവത്തിനു തല കുളിക്കൊണ്ടുതന്നെ വാങ്ങിച്ചിരുന്നു. അങ്ങുതങ്ങളിൽ ഉൽകൃഷ്ട ഗുണഗുണങ്ങളുടെ വിളംബരങ്ങളായി, മഹത്വം നിറഞ്ഞു വിളങ്ങിയിരുന്ന വാതകമാർദ്ദവവും ഭയങ്കരതയുടെ ഇടയ്ക്കുവാൻ കഴിയാത്ത അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന പ്രകാരങ്ങളെ സാമീപ്യമാർത്തം സമീപ്യം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലെങ്കൽ സ്വഭാവമാർദ്ദവമുണ്ടാകിലും ആകല്ലാതെ ഉദാരതയായി, ഉത്തമഗുണസമ്പ

കാഴ്ചയ്ക്കുമാറ്റം പ്രചണ്ഡമായ വികാരപ്രവാഹത്തിനാ
ണ് അധികം പ്രാധാന്യം കാണുന്നത് എന്നുള്ളതു ശരി
തന്നെ. നായകന്മാർ പീഠാഭിമാനമാർക്കുണ്ടാകിലും, കേ
വലം ബോധാധീനന്മാരാണെന്നത്. ഉന്നതപദവി
യിൽ, മാന്യനകം പേരും അവലംബമായി വർത്തിക്കുന്ന
നായകന്റെ സ്വാഭാവികപ്രവൃത്തികൾ, താൻ മാ
ത്രമല്ല, തന്നോടു പാറിയിരിക്കുന്ന മറ്റുള്ളവരുടെയും വ്യക്തി
കളും, ബന്ധുശത്രുക്കളെയും, അകപ്പെട്ട് അടി തെറി
അകലമുള്ള അടങ്ങൽപോകുന്നു.

ഗാംഭീര്യം നികത്തരുതെന്ന് വീരയോദ്ധാവായ കഥാപാത്രം,
തന്റെ നേതൃത്വത്തെ മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കുകയല്ല രാജ്യ
ത്തിനടിയിലായി വരുന്ന ശത്രുക്കളെക്കുറിച്ചും തോറ്റിപ്പോ
പെടുന്നവരുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായി സർവ്വജനങ്ങൾ
യേറുന്നവർക്കിടക്കും വിമിത്തം ബഹുമാന
ങ്ങളോടുകൂടിക്കൊണ്ടുവരുന്ന മാറ്റം നിരീക്ഷിക്കുന്ന
തോടു "മുക്" വർദ്ധിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ട്, സഹോദരിമാരിലൂടെ
പുതിയ ഒരു ഡെസ്മോണ (Desdemona)യ്ക്ക് അർപ്പ
നവും, അതോടൊപ്പംതന്നെ ആശ്ചര്യോന്മുഖമായ
അത്യാദരവും തോന്നി, ഭ്രമമെന്ന ആശങ്കയോടുകൂടിയായി,
അതോഗാധീനമായി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാർത്ഥ
മാകാതെ ഇരിമുക്കു വരുന്ന പതനത്തിൽ കാഴ്ചയ്ക്കു
ത്തിപ്പേരുകയും, പ്രേമത്തിന്റെ ശക്തി സമീപ പ്രതി
ബന്ധങ്ങളെയും കാണാതെ കളഞ്ഞുപോയ തട്ടിക്കള
ത്തെ അപരം ദമ്പത്യസംഗമത്തിലേക്കു തള്ളുകയും ചെയ
ക്കുന്നു. എന്നാൽ ചിരപ്രാർത്ഥനയായ ഒരു അറോഹ്യം
എപ്പോൾ കൈവന്നുവോ, അപ്പോൾത്തന്നെ അവയുടെ
ശരിഭ്രമയും ആരംഭിക്കുന്നു. അതാണു മറ്റൊരു ശുദ്ധമായ

[illegible]

വിശേഷമായിരിക്കുന്ന ഇതിലേ നാതിക, താതൊരു വിധത്തിലും തന്റെ പലതുകനായ പ്രിയതമനോടു് അപരം ചെല്ലാത്തവളാണ്. അടുത്തതിനു് അരികുമോ അറിവിതമോ ആരു താതൊരു കാര്യവും ത്രിവിധ കരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും താൻ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് അവർക്കു പൂർണ്ണമൊഴുത്തു്. അതിനാൽ ഇഷ്ടാകമ്പനായ പ്രാണനാഥൻ വെട്ടുന്ന ഭാവം മാറി, കണ്ണുതട്ടി, വല്ല കഴിച്ച് പരശ്വാധാരത്തിൽ ഭർത്താക്കുകയും, ഉദ്ദേശം അക്കുവാൻ വെട്ടുന്ന പ്രവൃത്തിക്കുകയും, അവസാനം ഒത്തുകിടത്തുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലൊല്ലാം ഏതാണിതിലൊരാളെ കാണുകതോ" ഉറപ്പിക്കുവാൻപോലും കഴിയാതെ അവർ കഴിഞ്ഞു ! ദുഷ്ടനായത് നിഷ്ണാസിക്കുകയാകുന്ന ശക്തജ്ഞ സാഹസികവാൻ താതൊരു മേനകയുണ്ടു് ; നമുനാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഭേദത്തിങ്കലും അഭേദമന്തരം സിദ്ധിക്കുന്നു ; ശ്രീരാമനാൽ പരിത്യക്തനായ സീതയ്ക്കുകേട്ടു, ആത്മസമരൻ ഉദ്ദേശമറിയാൻ കഴിയുന്നതിനാൽ സമാധാനമുണ്ടു് എന്നു് വാല്മീകി അന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു :—

"അന്നു നൃപതപം പലം വീര, അമ്മാർ ഭീരണങ്ങളെ
യച്ഛേത വചനീയം സ്വദേവധാരണമന്ദിതം

മറ്റു ഹി പരിഹർത്തവ്യം തപം ഹി മേ പലമാ ഗതീദ

* * * *

പരമോ മേന്മയെ ധർമ്മസ്ത നല്ലാൻ കിട്തിറങ്ങത്തോ

* * * *

അന്നു തു നാശശോഭാമി സാദരീയം നരകമി

അപരാധമാ പരാദമെന്നു തരകഥ വെളുത്തു 11

ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യകാരണങ്ങളാൽ സീതയുടെ മനസ്സിന് സ്വസ്ഥതയിലും ആശ്വാസമുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഡെസ് ഡിമോണസ്റ്റേഷൻ എന്തിനായിട്ടാണ് കഥയ്ക്കു തന്നെ ബലികഴിക്കണമെന്നത് ആ സാധ്യതയ്ക്ക് യാതൊരുതരം പിടിയും കിട്ടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയൊരു അത്ര അപമാനകരമായ ഒരു കാര്യം ചെയ്യേണ്ടതാണ് ഡെസ് ഡിമോണാ. അതിനും ശോകത്തിനും അരിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഏതൊ കാരണമെങ്കിലും പ്രിയപ്പെട്ടവർക്കും ഏതാണെങ്കിലും വരുമ്പോൾ അതിൽ അരിയും മാതൃകയ്ക്കും അവരുടെ വ്യക്തിത്വമെന്നും ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നിട്ടും അവർക്കു പ്രാണനാശമില്ലെന്നു വിശ്വസം. അതുകൊണ്ടാണ് അവർക്കു പരിലസിക്കുന്നത് !

തന്റെ അപമാനകരമായതാണെന്നു വിളിച്ചു പറയുന്ന ഡെസ് ഡിമോണയുടെ ആ ഏതോദ്യോഗങ്ങളായ പ്രതിജ്ഞാവാക്യങ്ങളും, ഉള്ളി മൂന്നുള്ള കരുണപ്രഭാവങ്ങളും പ്രാണപ്രദമായതാകട്ടെയുള്ള പാദങ്ങളും മാത്രമല്ലാതെ വെറും "പിന്നോക്ക"ങ്ങളായിട്ടാണ്, അവയെ വിശ്വസിക്കുവാൻ മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പുള്ള കഥയ്ക്കായിരിക്കണമെന്നു്. മനോഹരതയ്ക്കിടയിൽ അവിശ്വാസപ്പാഴ്ച്ചുള്ളി ജൂടും കൂടി, അതിന്റെ കൈയ്ക്കുള്ള പാദം മാത്രം കളഞ്ഞാൽ പിന്നെയുണ്ടോ അതിൽ സത്യം പ്രതിഫലിക്കുന്നു ! കൂടാതെ, ദൈവമുൻപിലേക്കുവന്നതിന്റെ പരമകാര്യകാരണവണ്ണം, അന്ത്യോന്ത്യപരമായതാകത്തക്ക യാതൊന്നുംകൂടാതെ അന്ത്യ പേരും, തങ്ങളെ കഴിയിലിറക്കിയ പേരും ചതിക്കുന്നതെന്ന സമാധാനാർത്ഥം ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടെ അഭിനയിക്കുന്നു. അവയെപ്പോലെ ഇതു

മദ്യാഭോജനം പരമശ്രദ്ധയും തങ്ങളുടെ ശത്രുവരുത്തിൽ നിന്നുള്ളകരുല്ലാസമായ കോപം ലോകത്തിൽ വേറെയില്ലെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം (പ്രാമേഹം) ഹിമിത്തും, അവസാന ഹിമിത്തുവരുന്ന അവർ ഇരുവരും അയാൾമാർക്കുവന്ന അങ്ങ തങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങളെല്ലാം തുറന്നു പറഞ്ഞു പരിഹാരം കരുതാത്തതും! അതിനാൽ അവൻ അവരുടെ കഴുത്തിരിട്ട കടുക്കിവെ വീണ്ടും വീണ്ടും മുമ്പോട്ടു നോക്കി സൈമന്റും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇതുതന്നെയാണ് "ലിതർ" ഭാരവിലിറുപ്പും സംഭവിക്കുന്നത്. "പുനാഗോ"വിന്റെ സ്ഥാനമുള്ള അതിൽ ഒരു "എഡ്"മണ്ട"ണ്ടു. ഏറ്റവും പ്രഭുവിന്റെ കണ്ഡപുത്രനായ ആന്റണി അന്റെ പിതാവിന്റെ ഏകയത്തിൽ പിതൃസ്വത്തുനവകാശിയായ അന്റെ ഭേദമനുഷ്ടിച്ച തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ടെന്ന വിഷയം ചാമ്പിടക്കുറി അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പല ക്രൂരകർമ്മങ്ങളും ചെയ്തിരുന്നു. ഭയപ്പെട്ട അന്റെ പെരുമാറ്റം കരുതാത്തതായിത്തീർന്ന ഒരു ഏഴുണ്ടാണ് ആ ദുരന്തമായ പീതുവഞ്ചനപരിപാടിയിൽ പ്രായോഗിക്കുന്ന പ്രഥമോപകരണം. ബെക്സ്റ്റർ മഹാകവിയുടെ പല നാടകങ്ങളിലും "മുമ്മെന്റുകർ" ബലനാശക പ്രത്യേകാഭൂതങ്ങളായി വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജിമ്മി പ്രകൃതികളും അസംപ്രദേശകാരികളുമായ ഇത്തരമുള്ളവരായെ മഴിയിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ദുഷ്ടനായ ഉപയോഗിക്കുന്ന എണ്ണം പറഞ്ഞ ഒരു കരുതായിട്ടാണ് "മുമ്മെന്റുകർ"കളെ മഹാകവി വീക്ഷിക്കുന്നതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എഡ്"മണ്ടിനാൽ അങ്ങനെ വഞ്ചിതനാകുന്ന ഏറ്റവും പ്രഭു അന്നോടായി എറാഡുമധികം ബുദ്ധി

മുഖ്യ ശുഭപാത്രമായ മൂത്തപ്പുത്രനെ ബഹിഷ്കരിക്കുകയും, വേട്ടയാടുകയും ചെയ്യുന്നിൻ ഭാരതം, മറ്റൊരു നാളെ ലഭ്യതെന്തിനാണെന്നുള്ള വശംപദനായി "നാടും വീടും" വെടിഞ്ഞു കെട്ടിയിൽ അലഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ലിജൻ മഹാ രാജാവിനെ ശ്രദ്ധയോടെ പൊന്തിയെടുത്തിന്റെ വലയം ഹിറ്റ്, ബലപരമായ ശത്രുവിനോടു അതിക്രൂരമായ റിഡം മർദ്ദിക്കുന്നതിന്, കണ്ണു രണ്ടും ചൂർണപ്പെട്ടു പെരുവഴിയിൽ നൃപ്പിക്കപ്പെട്ടവനായി, കൈകൾക്കിടയിൽ പല തുളയുണ്ടായിട്ട്, കട്ടയിൽ കാൻ വിണ്ണുതന്നെ തള്ളിക്കളഞ്ഞ ഒരു ചുറ്റുപുത്രന്റെ ശരീരത്തിൽത്തന്നെ ഒരു നോമ്പിനായി പുറത്തിറങ്ങുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യുപ്പാടുകൾക്കെല്ലാം കാരണമാകുന്നു" പെരുമ ചരിത്ര നായ ഒരു ഇളയപ്പുത്രനിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. റുപ്പു നായ ഇളയപ്പുത്രനിൽ വിശ്വാസം : ശിഷ്ടനായ മൂത്ത പുത്രനിൽ ശരവിശ്വാസം—ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യുപ്പാടുകളുടെ ഭൂലം. ലിജൻ മഹാരാജാവും ഇപ്രകാരം തന്നെ തന്റെ റുപ്പുപുത്രികളിൽ വിശ്വാസമുറപ്പിച്ചു : ശിഷ്ടപുത്രിയെ ബഹിഷ്കരിച്ചു ! കട്ടയിൽ വല്ലതെ കയ്യു മനുഭവിച്ചു" ഇറക്കുമതയെന്ന ശരണീകരിക്കുന്നു ! റുപ്പുയെ ഹിതത്തായ കല്ലുപന്തയുടെ വരുന്നതുള്ള വിശ്വചിത്ര വിട്ടു, കോട്ടാഭിമാനത്തോടെ താമിവും, പിതൃവശത്താക്കി താമിവും മറ്റും തെന്തിനാണെന്നും എങ്ങനെ വർദ്ധിക്കുമെന്നും, അവ പറ്റിക്കെല്ലാം നാലുപുത്രന്മാരെ കാരണമാകാമെന്നും അറിയുമെന്നും ശ്രദ്ധിച്ചു പലി കേണ്ട ഒരു നാടകങ്ങളാണ് "മെല്ലെ"യും "ലിജനും" വിശ്വാസാഹിന്യത്തിലെ അമ്പുൽക്കുളിപ്പനായ ഒരു കൃതികളാണ്" ഇവയെന്നും മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

എന്നാൽ ഇവയിലെ ക്രമാഗതിയുടെ പരിണാമം കൂടി ഒന്നു പരിശോധിച്ചു സാരക്കണ്ടുതാകുന്നു. ക്ഷയവിരസീതങ്ങളാകയും, അർദ്ധലയമായ തന്മാരിലോരണകളുടേയും പിന്നാലെ വരുന്ന പീഡാനുഭവങ്ങൾക്കും ഭർമ്മങ്ങളുടെയും ദേഹം അവസാനത്തിൽ സത്യം മുഴുവൻ തെളിയിക്കയും; പാപികളാണെന്നും നിർദ്ദോഷികളാണെന്നും പ്രസ്താവമാവുകയും ചെയ്യുന്നു! "സത്യം ജയിക്കും, ധർമ്മം ജയിക്കും" എന്ന പ്രകൃതിനിയമത്തിനു യാതൊരു വ്യതിചലനവും ഒരു കാലത്തുണ്ടാകുന്നതല്ല; വരേണ പ്രകൃതിക്കു" വ്യക്തികളുടെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് കടുത്തൊരു അനുഭവം ഇല്ല. സൂര്യകാലടി ഭട്ടതിരി ഈ സ്വകളെ തീർത്ത് ഹോമിച്ചതുചൊല്ലെ അത്ര നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായിട്ടാണ് പ്രകൃതി മനുഷ്യവ്യക്തികളെ അതിന്റെ അടിയിൽ ആഗ്രസിച്ചെടുത്തു! പുഷ്പവും, സൽക്കർമ്മം ചെയ്യുന്നവർ സകലപ്പെട്ടു മരിച്ചതിനു ശേഷവും സൽക്കർമ്മം വിജയാലിംഗിതമായി ജീവിക്കുന്നു എന്ന തത്വം ഉൽപ്പാദനസാഹിത്യത്തിൽ വിടുന്നല്ലാം നമുക്ക് അനുമാനിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. ഇതുതന്നെയല്ലേ, സൈരാത്രിയവർത്തിൽ തീരെ മുങ്ങിത്താഴ്ന്ന പോകാത്ത മനുഷ്യരെ ക്ലേശസഹിഷ്ണുക്കളാക്കി നില്പനില്ക്കുന്നത്?

മഹാരാജനായ മെല്ലോ, മാരികാരണമായ ഫെസ് വിജാണാ, ഉത്തരാഹ്വയനായ ധൃത്യർ പ്രഭു, ഉദാര മനുഷ്യനായ ലീയർ മഹാരാജാവ്, എന്നിവരെല്ലാം ആകാശികമായ ജീവനാടും വർണ്ണപാലം നടക്കുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ മരണമല്ല, മരുവക യജ്ഞമാണെന്നു പോലും നമുക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അസാമാന്യ മഹത്വം

വെറുക്കു കിട്ടുന്നതല്ല. അതു ജീവിതത്തിൽ അങ്ങനെയോ
യില്ലോയോയെന്നതിലും കാര്യമേകത്തിൽ പ്രശ്നം
മായിത്തീരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചു നന്നായിട്ടുള്ളതാണ്
വെളിച്ചം. ഈ കൃതികളിലെ ഒരു പ്രശ്നം വിശദമാക്കു
ന്നതിൽ സഹായകമാണ്. വെളിച്ചം മങ്ങിപ്പോയോ ;
പക്ഷേ മരിക്കാൻ തീരെ കൈയെപ്പോകുന്നില്ല. "ഇതാശോ",
എഡ്മണ്ട്" എന്നിവർ കവിതകളിലായിരിക്കാമെ
ങ്കിലും അവരുടെ പ്രതിഭാപരങ്ങളായും നമ്മുടെ ചുരു
ക്കുള്ള സമൂഹത്തിൽ കാണാവുന്നതാകുകയാണ്. അവരെ
സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതെന്നായ ചാരവും നാം അറിയാതെ
തന്നെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിക്കുന്നു എന്നത് ഷേക്
സ്പിയർ ഭാഷയിലുള്ള ഒരു വിചിത്രമാണെന്നാണ് :—

ഭാഷികളെത്തന്നെ ചിത്രങ്ങളായിട്ടാ
പാതിച്ചുതുളയ്ക്കാൻ തീർത്തതിലൂടെ ഭൂതം
അതിർക്കുന്നതിനനുസരണമായിത്തന്നെ
ജീവിതമാണെന്നുള്ളതു ചിത്രമായിട്ടാ
അവരെല്ലാവരെയും ചിത്രങ്ങളായിട്ടാ
അവർക്കുതീർത്തതായിട്ടുള്ളതും അത്
മുഖമേ പാതാർക്കിയാസമിട്ടുള്ളതായതും
അവനും ചെറുതും നാലും പ്രധാനമായിത്തന്നെ

പ്രശ്നത്തിന്റെ വികാശം എന്നല്ലാതെ അതിന്റെ ഈ
പിഴച്ച പോക്കിനു മറ്റൊരു ഉപപത്തിയും പറയാൻ
വില്ല. സത്യമാണോ സത്യമാണോ എന്നു ചെല്ലിയിട്ടുമാണ്
ആരും പൊതുവേ ചിന്തിക്കുന്നത് വിശദമാണ്
അവർ നമ്മുടെ ഭൂമിയിലായിട്ടുള്ളതും നമ്മുടെ
അവയുടെ വിശാലതയെപ്പറ്റി ബുദ്ധി ചെലുത്തി
ചുറ്റിത്തന്നു നോക്കുമ്പോൾ കൈയെ ചെലുത്തി
തെവർ "കവി മേരി ഇല്ലെങ്കിൽ ചെലുത്തിക്കൊള്ളുക"

തന്നെ ചെയ്യും. സത്യം ഓളിപ്പെടുവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന ദീർഘമായ കാലവിളംബത്തിനിടയ്ക്ക് പശ്ചാത്താപവും ആശങ്കയും പരാമത്യയും മറവെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ! ഇങ്ങനെയുള്ള "കോജഡി"കൾ ജീവിതത്തിൽ പരാമത്യാലോചനയിൽ സൂക്ഷിച്ച് പെരുമാറണമെന്നു വേണം. കൈതയെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവിതത്തിലെ കൂട്ടാവാൻ കൂടാതി "അവിശ്വാസം" ഉപദേശിച്ചതു ! എന്തായാലും "ആലോചിച്ചാലോചിച്ചു" തല കൂട്ട പിരിപ്പിച്ചു ; ഹാംബർഗ് (Hamburg) വെച്ചപ്പോൾ വേണ്ടതു വേണ്ട നോക്കുന്നവയായ ഒരു നോക്കും വേർതിരിയും വരുത്തിത്തന്നു മറ്റൊരു. ഈ വക പരീക്ഷയെല്ലാം പ്രാബല്യമായ കോജഡിയിൽനിന്നു നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതുമാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ആശങ്കയെല്ലാം സ്റ്റർഗ്ഗിഷെന്നതു "കോജഡി"കൾ തന്നെയാണ്. "കോജഡി"കൾ പ്രായേണ അതിന്റെ ബലിർ ഭാഗത്തിൽ മാത്രമേ തട്ടുന്നുള്ളൂ. "കോജഡി"കൾ തന്നെയാണ് "പശ്ചാത്താപം".

9. മണിപ്രവാളവും ആത്മദ്രാവിഡസങ്കരവും *

കാലമാകുന്ന കടലിലേ നിറമാലകൾ കരളവെച്ചു
പിൻവാങ്ങിപ്പോകുന്നവരേ കാണുകയാണെന്നു കലയകളേ
യും കല്പകളേയും പെരുക്കിയതേതു പാടിപ്പാറപിക്കുന്നത്”
രസാവഹവും ചിലപ്പോൾ പ്രകാശനപ്രവൃത്തകർമ്മം
പാശേ ബോധ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാണല്ലോ.
ഇത്രയും നിഷ്പ്രഭവമായവിധത്തിൽ ഉദ്ദേശ്യജനകമായി
ട്ടുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥാത്മകവും പരാഭിഭവത്തിനും കല
ഹിതത്തിനും കാരണമായിപ്പുറപ്പെടുന്നതിന്നു കാരണവാനും,
എവിടെയെന്നുണ്ടോ’ ഈ അപകടമല്ലാത്തതാണെന്നു
കരുതുന്ന സ്വപ്നം ചിന്തിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രീയ
ഗവേഷണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശംപോലെതന്നെ, ചരിത്രപര
മായ ചർച്ചക്കേരളം ഉദ്ദേശം സമ്പ്രദായംതന്നെ മാത്രമായി
കിടക്കുന്നു സ്ഥിതിക്കു്, അതിൽ സ്വാഭാവികമായ പ്രയോജ
നമുണ്ടാകുന്നത് “പാൽപ്പുറം”-യിൽ ഉണ്ണു വേക്കു
ന്നതിനോടു തുല്യമായിരിക്കുമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പഴയ
കാലങ്ങളിലെ സ്ഥിതിഗതികളേയും, സമാപനങ്ങളേയും,
സമുദായങ്ങളേയും വ്യക്തികളേയുംകുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യു
ന്നവരേ അവരുടെ ഇന്നത്തെ പരിണതരൂപങ്ങളെക്കു
റിച്ച് നമുക്കുള്ള തുല്യനിവൃത്താവങ്ങൾ സമുദയ കേരള
സമ്പ്രദായത്തോടുതന്നെ ഉദിച്ചുവന്നതായി വിശദീകരി

* 1949-51-ലെ “വേങ്ങുപണയൻ” സ്റ്റാലൈൻവാദത്തിന്റെ
സംഗ്രഹം.

അതിരിക്കുവാൻ നാം പ്രത്യേകിച്ചും മണ്ഡൂകമതത്തെ താൽപര്യം.

കേരളത്തിലെ പണ്ടത്തെ സമുദായസങ്കരത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു മുഖവുരയായി ഈയും പറയേണ്ടിവന്നതു്, ഇന്നത്തെ സാമൂഹിക സ്ഥിതിഗതികളെ ഇങ്ങിൽ ചെല്ലുകയുണ്ടു് എന്നത്തെ കുറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി ചൊല്ലേണ്ടുന്ന അനന്തസ്സാരത്തുവച്ചു ഇതു ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു വഴി കുറയ്ക്കേണ്ടിയില്ലാൻ മേണ്ടി മാത്രമാണു്.

എന്ന മാത്രമല്ല, ഹൈന്ദവമതവും മിഠ്യതത്ത്വവും പിതൃമതമായ മേടിപ്രായശ്ചിത്തം തീരെ വിപരീതമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമാണു് ഈ പ്രാശംഗത്തിൽ ഏതാപിക്കുവാനുണ്ടാകുന്നതു് എന്നുമാണു് ഇങ്ങനെ ഒരു മുഖവുര, തെളക്കം, ആശങ്കമണ്ണുതന്നെ നൽകുവാനായി വന്നിട്ടുള്ളതിൽ അതുതെറ്റുവാതില്ലല്ലോ.

* * * *

പേർകത്തിൽ കൊണ്ടു പ്രകടനത്തും കാരണാദികൾ ത്തിലുള്ള ഒരു സാഹിത്യഭാഷ കേരളത്തിൽമാത്രം ആശുസ്തകരമായവിധം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ട പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം അധികപേരുകൾ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ ഭാഷയിൽ അത്യുൽക്കൃഷ്ടങ്ങളായ അ സംഖ്യം കാവ്യങ്ങൾ അടുത്തകാലംവരെ ആവിർഭവിച്ചുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, കേരളത്തിൽ വിഭവകാലം മലയാളാധിപത്യത്തിലെ ശുഭദശയായി അനേകം സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾ കണക്കാക്കു പ്പും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ അനാചാരങ്ങളെപ്പറ്റാലെന്നു ഒരു

പ്രകൃതികളും ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള മേൽപറഞ്ഞ കഥാപാരിണാമത്തിന്റെ വിശ്വസ്തമായ ചർച്ചകളോടു കോളത്തിലെ ആത്മദ്രാവിഡസമുദായസങ്കല്പത്തെക്കുറിച്ചു വിലക്കുറിയ ചില സംഗതികളെ യുക്തിപൂർവ്വം തെളിയിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് പ്രകൃതത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു മേൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മണിപ്രവാളഭാഷയാണെന്നു് എന്താണു് ഉറപ്പിക്കാവുന്നതാണല്ലോ.

മണിപ്രവാളം എന്ന പദം മലയാളികൾക്കു മാത്രമല്ല മറക്കേക്കോയ്ക്കും ഏറക്കൂറു പരിചിതമാണെന്നായിരിക്കാം. ദേവഭാഷയും ദേശഭാഷയും കൂടിയുള്ള അറിയപ്പെടുന്നതല്ലാം മണിപ്രവാളമെന്നു വ്യക്തം ശിശിലമായ ഭാഷയിൽ പറയാറുണ്ടു്. ദേവഭാഷാംശത്തിന്നു് ആധിക്യവും കഠിനവുമുള്ളപ്പോഴാണു് അല്പം ഹാസ്യാസത്തിൽ മണിപ്രവാളം എന്ന സാമാന്യന പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞതിൽ മണിപ്രവാളശബ്ദം ശരിയായി ഉപയോഗിക്കുന്നതു് കേരളവിശിഷ്ടാചാര്യത്തിൽ മാത്രമാണു്. ഇതിനെ വിശകലനം ചെയ്തു കൂലംകുറുമായി പഠിക്കുമ്പോഴാണു് കേരളത്തിലെ സംസ്കാരമിശ്രണത്തിന്റെ ചില മർമ്മങ്ങളെല്ലാം ചെളിയാകുന്നതു്. അതിനുള്ള പ്രാമാണികഗ്രന്ഥമാണു് "പീലാനിലകം." കൊല്ലം ആറാംശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതായി വിശ്വസിച്ചുവരുന്ന ഈ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥത്തിൽ, സംസ്കൃതരീതിയിൽ സൂത്രവും വൃത്തവിധമായും, സംസ്കൃതഭാഷയിൽ, മണിപ്രവാളഭാഷയായ്ക്കുറിച്ചു സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു മനുസ്സികത്തിൽ പഠിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

“ഭാഷാസംസ്കൃതഭാരതം മണിപ്രവാളം” എന്ന പ്രമാണ്യഗ്രന്ഥത്തിൽ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ നിർവ്വചനം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ “ഭാഷ” എന്നതു മലയാള ഭാഷയെയാണ്. എന്നാൽ “സംസ്കൃതം” എന്നതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തമായ സംസ്കൃതപദത്തെ മാത്രമാണ് വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. വിഭക്തി ഭാഷയായാൽ പദം മുഴുവനും ഏതു വാചിക സമസ്തപദമാവാം. വേണ്ടതില്ലാ ഭാഷയായിത്തന്നെ കണക്കാക്കപ്പെടും. മണിപ്രവാള ഔദ്യോഗികത്തിൽ ഉണ്ടായ പാഠത്തിലിരിക്കുന്നു: — “അപ്യ വഹാരസ്യ വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതഭാരതം വിഷ്ണുഃ വിഭക്തിഭാരതം ഭാഷാസംസ്കൃതം മണിപ്രവാളം പ്രാപ്തം ഭാഷാപ്രതിഭാസഭാരതം.” ഇതാണ് മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷണം. ഒരു ഭാഷയിലേയ്ക്കു മറ്റൊരു ഭാഷയിലെ പദങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചു ഔദ്യോഗികമാക്കിയാൽ അത് പ്രയുക്തിഭാരതമാകും. എടുത്തു സ്വകാര്യമായി പ്രയുക്തങ്ങളെ മറ്റൊരുകൾ ചോർച്ചയാണെന്നു ചോദിക്കുകയും പ്രായേണ നടപ്പുള്ള സമ്പ്രദായം. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽത്തന്നെ; ഗ്രീക്കു, ലാത്തീൻ, ഫ്രഞ്ചു എന്നിവയോടൊക്കെ ഭാഷകളിൽനിന്നും പദങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുപോട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇവയിൽ പ്രയുക്തങ്ങളെ ഒരിക്കലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. മറ്റൊല്ലാ ഭാഷകളുടെ കാര്യത്തിലും സാമാന്യേന ഇതുതന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. ഒരു ഭാഷയുടെ പ്രയുക്തമാകുകയുണ്ടാവുന്നതെത്ര അതിലെ പ്രയുക്തമാകരുതു മറ്റൊരു ഭാഷയിൽനിന്നു മറഞ്ഞതെന്നു ഉൾപ്പെടുത്തുകയെന്നു പ്രയോഗിക്കുന്ന പരിഷ്കാരപ്രയത്നം പാടില്ലാത്തതെന്തെന്നു ചോദിക്കാം. മലയാളത്തിലും, ഇതു

മണിപ്രവാളമെന്ന കാണ്യകോണിൽ മാത്രമേ പ്രവാണത്തിൽ വരികയുണ്ടായുള്ളൂ.

മഹാഭാരതഭാഷയിലെ വിഭക്തഗുണങ്ങളെ സംഭാഷണത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു പ്രഥമശ്രവണത്തിൽ ബീഭത്സരായ സ്വാസ്ഥ്യമോതിഭജനാനം എന്നതാണെന്നുള്ളതിൽ, ഇല്ലാത്ത പ്രസിദ്ധമഹാകാവ്യമായ 'പദ്മിനിസാഗണ്ഡി'യിലെ ആദ്യനാടകമെ ഇങ്ങനെ ഭേദപ്പെട്ടത്തിയല്ലെന്നാകുന്നു എല്ലാം ഒരു ലക്ഷ്യമാകുന്നില്ല എന്നു നോക്കുക :—

—Of hominis first disobedience, as the fruit
Of the forbidden tree, whence mortal gustus
Introducatur mortem into the world.....
.....till one greater man
Restore nos, and regain our blissful seat,
Canta, Heavenly Muse!

എന്നാൽ ഇങ്ങനെയൊരു ഉപമാസൂത്ര കേരളത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടമണിപ്രവാളത്തേക്കാളും ബാധിച്ചിട്ടില്ല. നേരേ മറിച്ച്, "മധുരമധുരഭാഷാസംസ്കൃതാസ്തോന്യസംഭാഷണസംഭാഷണ"യായ മലയാളത്തിലെ മണിപ്രവാളകാവ്യമാലയാകട്ടെ, വാദശാസ്ത്രത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് പ്രയോജിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ കവികളും ശാസ്ത്രകർത്താക്കളും എത്ര വിജ്ഞാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നോക്കുക :—

• വിദ്യാലാസസൂത്രത്തിലെ "മോഹ"ശബ്ദത്തിനും ഒരു വിവിഷ്ണുവർണ്ണം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പൂതമിയിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. "മോഹസ്സനാഹസ്സഹൃദോവഞ്ചനവിഷയഃ" (മോഹമെന്നതൊപ്പാൽ സാഹസ്യമെന്നതിന്റെ അടിമത്തമെവിടെയെന്നുള്ള ചോദ്യ എന്നാണർത്ഥം). "അഹം

പോയി?" "സഃ റുന്ത" എന്നൊരൊ പദത്തെക്കുറിച്ച് മണിപ്രവാളമാവുകയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ മണിപ്രവാളത്തിന് കാവ്യത്തിൽക്കൂടുതൽ പ്രസക്തിയുള്ളു. അതു മെമ്പിനാർ ഇമ്പ്രതിപാദകശബ്ദമായിരിക്കണമെന്നു സാരം.

ഭാഷയും സംസ്കൃതവും രണ്ടിൽ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന കാവ്യത്തിൽ സാമാന്യരായിലധികം വിജ്ഞിതമെന്നു തന്നെ ലീലാതിലകവൃത്തിയിൽനിന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട് :—

"അതു ഭാഷാപദനി പ്രസിദ്ധം സുകമാദാക്ഷരം സംസ്കൃതം. ഭാഷാ ച പ്രായശഃ പാമനാഖപ്രസിദ്ധം. ഫലം വിധരമാദോദായകോസ്സംശ്ലേഷണഭവേൻ. അത് സംസ്കൃതപ്രതിപാദനാർത്ഥേന മണിപ്രവാളമിതി സംജ്ഞാ. മണിപ്രവാളമോർമ്മി സമാനസ്യത്ര പ്രോതമോസ്തദ്യജാതീയവർണ്ണനയാ ക്ഷിപ്രമിവാഭാസി. ദ്രവ്യപ്രവാളത്തിലെ സംസ്കൃതം ഭാഷപോലെതന്നെ പ്രസിദ്ധവും സുകമാദുമാർത്തികമെന്നും. ഭാഷാപദവും പ്രാണേണ പാമനാക്ഷതൂർതി സുപരിചിതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാലെ മേല്പറഞ്ഞ മോച്യജ്ഞാകരുള്ളു. അങ്ങനെ മോഹനമുള്ള സൗഷ്ഠ്യം കാണിക്കുന്നതിനാണു മണിപ്രവാളമെന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നത്". മണിപ്രവാളം പവിഴവും പരിയാത്ര ചരകിയിൽ ഇടകലർന്നു കൊണ്ടാൽ രണ്ടിനും കരളോരി നിറമകകൊണ്ടു വേർതിരിച്ചറിവാൻ കഴിയാത്തവിധം കറുപ്പായിത്തന്നെ തോന്നുന്നു).

ഇപ്രകാരം ഒരു തിന്നകാമ്പുകുളിയിലെ പാമ്പോടൊക്കുന്ന പെട്ടെന്നറിയാത്തവിധം അവ ഒരു പ്രാവിധം അലായിരിക്കണമെന്നു മണിപ്രവാള ലക്ഷണപ്രസ്താവ

ത്തിൽ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുംപോരാ - ഉത്തമ മണിപ്രവാളത്തിൽ ഭാഷാഭരണത്തിനു സംസ്കൃതഭാഷയെന്ന പദമുപേക്ഷ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉത്തമമാത്രമല്ല ഉത്തമമെന്നായിട്ടുള്ള സ്തോകങ്ങളിൽ ആകെ അപേക്ഷാ ആരോ മറ്റു ഒരു സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കൂടുന്നുണ്ട് :—

അടർച്ചില്ലിക്കാടി സന്ദീപൻ കൈമാലപേരേന്തിയാ കൈ-
 ഭ്രമംകൊണ്ടു പൂക്കുപൂവെത്തകൾക്കുണ്ടാ കലാനാ
 സമന്ത കൈനല്ലൊരുപ്രകർമ്മംകൊണ്ടിനാളൊന്നുപോ
 കണെക്കുറങ്ങിക്കരയുമെന്താ വന്നു പൂമാലപോയോ !

അഥവാ,

ജനമന്തോ പൊരുത്തുകൾ പിഴയെ അച്ചിട്ടിറേക്കും—

വാരമെല്ലാം

നടന്നുപോകുന്ന ഭാരമധികമുള്ളതും മറ്റു നൂറു കലാപി
 പിന്നെയുംകൊള്ളുന്നവരും ഇതിനിവിധമെന്നൊരു കലയെന്നൊ
 കണ്ണികളാണു കലയെല്ലാ ഭൂമിയെക്കൂടി ഭാഗ്യം യാത്രപടിക്കും.

അഥവാ,

എന്താ ! പൊണ്ണാ ! പിറയോ ! പൊണ്ണപൊക്കു കൈകൾ

കീനിയപോലെ തടിച്ചി-

മെന്തൊക്കെ കൈകളിലുണ്ടാകും കളയാലെന്നു തുറിക്കൊണ്ട്

എന്നൊക്കെയൊക്കുമെന്നിങ്ങനെ കലിയും മലയാവരെയും-

മഹാപാപ കൈത്തോലാലും മണിയറയിൽ വെളിച്ചത്തും-

ദീനാകുലാദി.

പൂവിടുന്നില്ലതിന്നുചില അളവുകൾക്കു കൈത്തോലാലും-

ആവശ്യകളാലും അതി പിഴിവാൻ പൊഴുത്തു കൈത്തോ-

ലാൽ വാച്ചിനിന വീണൊക്കെയൊക്കും പൂ മഹാപാപനീക

കാലക്കൊക്കെയൊക്കും കൈത്തോലാലും വെളിച്ചമില്ലാത്ത-

നിൽക്കുന്നെല്ലാണിരിക്കുന്നവരായിട്ടുള്ളതൊക്കും പൊരുത്തം

കളയാലെന്നിരിക്കുംകൈത്തോലാലും പിഴയൊക്കും-

മഹത്തോലം ;

ധമ്മിയോടൊത്തു കെട്ടിയ പിരിവെവനമയ്യോ! അഭാനും ചിരിച്ചു-
 ഉമ്മറ്റാർവേണി ചൊല്ലാമതു മനസി നൊരാജ്ഞനകെല്ലാവില്ലാ മേ.
 കയ്യത്തിൽ വാട്ടുകൊണ്ടൊക്കീതഗീതിവരോ റാമഭട്ടനാ.

സാമയീകാൽ

പൊയ്യല്ലെത്തർക്കിക്കിന്തങ്ങരപെരുമുദയോരെന്നു മൊഷ്.

മൊന്ന ശ്ലോകം

കയ്യൽ കാൽ വരാനെത്തിൽക്കുവുമെന്തെ വീര്യമിത

പുഴിക്കുപ്പിപ്പനെന്ന.

കയ്യം കൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതെന്നതു പൊരാജ്ഞനകെല്ലാവില്ലാ മേ.
 ഒറ്റകൊള്ളമടിക്കുന്നതെങ്കിൽ നീ നല്ല കൊണ്ടു തരിക്കുന്നതായമൊ
 തുല്ലയ്ക്കു മേ മിന്നുന്നിനിളംപെട്ടമാലയെന്നുയരവാതൊ

* * *

അഥവാ ചില പഴയ മുദ്രകളെക്കുറിച്ചു കാണുക :—

മുകുളജ്വലമലനിക്കുകൊണ്ടിട്ടകല കാൽ പകലയ

കരോദയമരം

സകലേന്ദ്രിയമോഹനായ കാമൻ പുകിപ്പോ

ചങ്ങിങ്ങിയിട്ടിറങ്ങുന്നതാന

* * *

അവിർല്ലീലം കളിമണിതു മെഴിളകും ദുഷ്ടിമാരെഗമിട്ടി

ശോഭി ! കാഞ്ചാട്ടു പോൽക്കുറ്റാനിങ്ങിട വാപാങ്ങോടുക

താവകീനം

എവങ്കൽ പ്രേമശാമകരകരവി തെറ്റുതൊന്നു പൂമുറങ്ങരെന്നും

പാപൻ കൈക്കൊള്ളുന്നിതുവെഴി കളിക്കുന്നതും

ധന്യദീപേ!

ഇങ്ങനെ ഭാഷാപ്രധാനമായ ഉത്തമമണിപ്രവാള
 ത്തിൽനിന്നു എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളും അന്യോഭാമായ അർത്ഥ-
 യത്നത്തോടുകൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ മലയാ-
 ലത്തിൽ അപരംഖ്യതങ്ങ്. പിന്നെ ഭാഷാസമം എന്ന
 മദ്ധ്യതലത്തിലും, ഭാഷാസ്വന്തം എന്ന അലതലത്തിലും
 വേറെയുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം ഉദാഹരണങ്ങളും സുലഭങ്ങളും

ലാണ്. മീധാനിലകത്തിൽതന്നെ പല ശ്ലോകങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിലേയ്ക്കു പിപഠിപ്പുകളുടെ ശ്രദ്ധയെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഭാഷാസമം.

അന്യദ്രാവിഡ മഹാവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയടുത്തു വന്നിടത്തു മനഃ മന്ദം തെളിവു വിലാസമെങ്കിലും അപരിപൂർണ്ണ കാര്യം അന്യദ്രാവിഡ കാര്യങ്ങൾക്കു മുമ്പായി കാണിക്കാൻ പറ്റാത്തതുകൊണ്ടു സാക്ഷാദർത്ഥം തന്നെ വരുത്തേണ്ടതായി വന്നു.

ഭാഷാസ്തവം.

"നീവാമേ നിവസന്മീധം ചാതുരേ വേദാർച്ചനാമം
 മേഘാഴം നീ ഭൂമമനീതം മുതാനാമിതേണാ
 ഐന്ദ്രിയാണു നിരപകീർണ്ണാർണ്ണം തേജോമ
 കേശന്തി വർത്തേസി വിഭവവ്യാകുലാ വല്ലഭാമേ.

ഇതുകൊണ്ടുമാകിലും ഒരു ശ്ലോകത്തിലെ പൂർവ്വാർത്ഥം ഉത്തരാർത്ഥം മുഴുവൻ സംസ്കൃതമാകാൻ ഭാഷയ്ക്കു സ്തവതോന്നുണ്ടെന്നുകൊണ്ടു് അതിന്നു് ഉത്തരമാകുന്നതല്ലെന്നും ഏതതു പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം : —

വിദ്യാമത മിഥിലാക്ഷിക വിഃ നല്ലകേര പാദാഞ്ചനം
 തോഴുത സന്യാസി നിഗന്ധരേ
 മേഘഗാത്രവചിക മന്ദാകുലം സംഭവാനസം
 നമസ്തോഭവമം ബലവത.

അതുപോലെതന്നെ ആദ്യത്തെ മൂന്നുപാദം ഭാഷാപ്രധാനമാകുമ്പോൾ ഭാഷാഭരിതല്ലാത്ത പാദം മുഴുവനും സംസ്കൃതമാകുന്ന പക്ഷം ഭാഷയ്ക്കു സ്തവതോന്നുണ്ടെന്നു്.

അന്യദ്രാവിഡീകളുടെയടുത്തു മുമ്പു കിന്നന്ന
 മിന്നലൊടു തെളിമംഗലമേഖല
 തമ്പരനി കയറാതിങ്ങവന്നവിളമെന്തി സന്ദർശനമിതന്നു.
 ആമലൈപ്പുസാരം.

ഇല്ല വളരെ അത്ഭുതമായ ഒരു സിദ്ധാന്തം കണ്ടു തുടങ്ങി. നല്ല ഭാഷാപദങ്ങൾ ഏകാക്ഷരസാക്ഷരതയിൽ വന്നാൽ അവയുടെ തമി മനസ്സിൽ അധികം നീണ്ടു നില്ക്കുന്നതാണല്ലോ. സമ്യക് പാഠസം ക്രമീകരിച്ച് വിളമ്പുന്നതുപോലെ നല്ല മലയാളപദങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഏകാം അക്ഷരസാക്ഷരത" ഇതാണത്രേ.

ഇതുവരെ പാഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെക്കാളൊക്കെ അഞ്ചു സ്തംഭങ്ങളുള്ളതും ലോകത്തിൽ ഇന്നുവരെ മറ്റൊരു ഭാഷയിലും കാണിയിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഒരു വിഭജനം കൂടി മണിപ്രവാളമെഴുതിച്ച് ഇവിടെ നൂറുകണക്കായിട്ടുണ്ട്. അതാണു സംസ്കൃതീകൃതഭാഷ. മലയാളപദങ്ങളെ സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേർത്തു പയോഗിക്കുവാൻ വിരോധമില്ലെന്നും, ഒരു കാലത്തു കാവ്യത്തിൽ അങ്ങനെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നും കേട്ടാൽ ആകാശം അതുവരെ അനോരാവിരിയുകയും ഏകാം വായിച്ചുപോകുന്ന കഴുത്തിൽ, മണിപ്രവാളമേളമെഴുതുകയും വിമിത്തം, ശബ്ദം സംസ്കൃതമോ, മലയാളമോ, എന്നു വേർതിരിയ്ക്കുള്ള പ്രതീതി അനുവാചകന്റെ മനസ്സിൽ ഉണർന്നു. മലയാളപ്രത്യയത്തോടു സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേർത്തു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളുടെ ക്രമലക്ഷ്യവും ശ്രദ്ധാവിഷയമാകുമോ എന്നുവന്നു സംശയമാകുന്നു. നാമങ്ങളെ മാത്രമല്ല, ക്രിയകളെപ്പോലും ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ ഏകാംകളിൽ മലയാളപദങ്ങളെ സംസ്കൃതവരികെട്ടു തെക്കായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് ഏതുതരം മുഴുവൻ നില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു നോക്കുക.

உள்ளுறுதியினைப்போக, அதுமே அங்கியுள்ளவர்களுடைய-

பொருளும், இயற்கையும்—

[illegible]

വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം, മാനവസമ്പത്ത്, പദ്ധതി
 ഭരണവികാസം, വികസനം, സാമ്പത്തികം, വികസനം,
 മാനവസമ്പത്ത്, വികസനം, വികസനം, വികസനം,
 വികസനം, വികസനം, വികസനം, വികസനം,

ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ഹോസ്പിറ്റലുകളിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അത് വേർതിരിക്കാം. മേന്മയുള്ളവയെ സംബന്ധിച്ചവയോ ശിക്ഷിക്കണമെന്നും. എന്നാൽ ഹോസ്പിറ്റലിൽ കണ്ടു കണ്ടെങ്കിലും കമ്പി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതെങ്കിലും നാണക്കം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിന് ഉത്തരം കൊടുക്കണമെന്നും ഉദ്യോഗസ്ഥർ കോണറുമ്മന് :-

[illegible]

നീക്കമുള്ള.....ശേഷി വാ വേണ്ടി.....

ഇതിന്റെ ദ്വിപുരുഷരൂപത്തെക്കുറിച്ചു കേരളത്തിൽ 'കൊട്ടു നെന്തൊരുമി'യെപ്പറ്റി 'എന്നു കേൾക്കുന്നതിൽ പരിശ്ചാസിച്ചിരിക്കുന്നത്'.

മലയാളത്തിലെ വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടാകാൻ വിഭക്തിപ്പോരത്തം കാരണമെന്നു പ്രസ്താവങ്ങൾ ചെയ്തപക്ഷേ അതിന്നു മുമ്പി

പ്രവൃത്തികൾക്കും മകിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനു ധാരാളം തെളിവുകളുണ്ട് : —

മക്കൾ വഴലിപ്പിടിച്ചുവെക്കുമ്പോൾ, കൈകൾ നോക്കിക്കൊണ്ട്
 ഇത്തരം മാർഗ്ഗം പാടണം, വഴികളിൽ മെൽ പാതിക്കോണം
 മണ്ണുമാണുക്കൾക്കുതന്നെ പകരംകൊമ്പിപാമ്പാക്കിത്തോലോ
 കൈയോ പോവാൻ മുമ്പിലെ നീ കണ്ടിട്ടുണ്ട് അമ്പിടക്കേ

എന്ന ഭക്തോക്തം പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

പ്രാപ്തിപ്രശ്നമുപയോഗിക്കുക എന്നതിലും അനാദാരമായിപ്പോലും
 ജാതുകാദികൾ പറയുന്നവയുടെ വിനയമധ്യവർത്തികളായ
 മൃതശരീരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൈയെഴുത്തുകാരന്മാർ, മനോര
 സിംഹാശ്രമം പോലെയായിട്ടുള്ളതും തോ പ്രകാശിതം.

അതിനുംപുറമേ വിദാർബ്ബത്തിൽ ഉദ്യമങ്ങളിൽ സംസ്കൃത
 വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയും മലയാളവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെയും ഇഷ്ടപോ
 ലെ പ്രയോഗിക്കുവാനും വിദാർബ്ബത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവ
 തുടർച്ചയായും തോന്നിപ്പോകുന്നതായിരിക്കണമെന്നു മാത്ര
 മേ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നുള്ളൂ. മലയാളവിദഗ്ദ്ധരിൽനിന്നും
 സൂചിപ്പിക്കുന്നതോ സമാനതയോപോലെ സ്വീകരിക്കാം.
 എന്നാൽ ഫലം.

“പാലം നീക്കം കൂടിക്കൂടിക്കൂടി, പൂവ് മണവും കൂടിക്കൂടിക്കൂടി,
 മയ്യൊഴി മാറ്റി പേർക്കു കണ്ടുകൊണ്ട്, മണ്ണു മണ്ണിൽ പേർക്കു കണ്ടുകൊണ്ട്”
 പഴയതിരിക്കണമെന്നു വിർണ്ണയമുണ്ടായിരുന്നു.

വല്ലഭന്റെയും പാലംകണ്ടുകൂടിക്കൂടി, മണ്ണു മണ്ണിൽ
 മാറ്റിക്കണ്ടുകൂടി, പേർക്കു കണ്ടുകൂടി, മണ്ണു മണ്ണിൽ
 പേർക്കു കണ്ടുകൂടി, പേർക്കു കണ്ടുകൂടി, പേർക്കു കണ്ടുകൂടി,
 പേർക്കു കണ്ടുകൂടി, പേർക്കു കണ്ടുകൂടി, പേർക്കു കണ്ടുകൂടി.

അപോരോപാധിതങ്ങളായ പദങ്ങൾ തോന്നുക.

ഇങ്ങനെ മലയാളവും സംസ്കൃതവും തമ്മിലുള്ള
 സംഭാഷണത്തിൽ ആദ്യകാലത്തെപ്പോലെ, മലയാളഭാഷയ്ക്കും

നിയമങ്ങൾ പലപ്പോഴും സംസ്കൃതഭാഷാനിയമങ്ങൾക്കു
 മാറ്റത്തിനോടുകൂടുകയായിരുന്നു പതിവ്. എന്നാൽ കാവ്യ
 ക്രമത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പിടിച്ചിയിട്ടുണ്ടെന്നു
 പ്രമാണിപ്പെട്ട മലയാളം തന്റെ സ്വതന്ത്രത വിശദമായി
 സ്ഥാപിച്ചു. മണിപ്രവാളത്തിലെ സംസ്കൃതഭാഷയെ
 ആയുസസ്തോത്രപ്രതിബിംബമായും, മലയാളഭാഷയെ ദ്രാ
 വിഡസംസ്കൃതപ്രതിബിംബമായും ഗണിക്കുന്ന പക്ഷം,
 ആയുർദ്രാവിധിസംസ്കൃതഭാഷയെക്കുറിച്ചു ചരിത്രമാണ് മ
 ണിപ്രവാളചരിത്രത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നതെന്ന്
 അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിൽ അസാധാരണമാണെന്നു കാണുന്നി
 ല്ല. അഥവാ, കേരളത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള ആയുർദ്രാവിധിയെ
 മായങ്ങളുടെ പരസ്പരസങ്കരമാണ് മണിപ്രവാളപരിണാ
 മത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നതെന്ന് പറയുന്നതായാലും
 അതിൽ വലിയ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രകൃ
 തത്തിൽ ആയുസമുദായം എന്നതുകൊണ്ടു വിവക്ഷിച്ചി
 ട്ടുള്ള കേരളബ്രാഹ്മണസമുദായമാണ്. നമ്പൂരിരിമാർ
 വാസ്തവത്തിൽ ഉത്തരേന്ത്യയിൽനിന്നു വന്ന ആയുർവ്വ
 തരണയുദ്ധോ പണ്ഡിതന്മാരെന്ന പ്രസ്താവം ഉവിടെ വാദ
 വിഷയമാക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയൊ
 രർക്കനാലും തരക്കേടില്ലാത്ത നമ്പൂരിരി സമുദായം കേരള
 ത്തിൽ ആയുസസ്തോത്രത്തിന്റെ പ്രതിബിംബം വെച്ചിട്ടി
 ട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വസ്യമായ സംഗതിയെ അടിസ്ഥാന
 മാക്കിക്കൊണ്ടാണ്, നമ്പൂരിരിസമുദായത്തെ ആയുസമു
 ദായം എന്നു ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. അങ്ങനെ കേരള
 ത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണാബ്രാഹ്മണബന്ധമാക്കട്ടെ,
 മണിപ്രവാളത്തെപ്പോലെതന്നെ, മഹാജാതില്ലാത്ത ചില
 പ്രത്യേകതകളോടുകൂടിയ ഒന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ എന്തുതന്നെയോ യിക്ഷോജിപ്പെട്ടു, കേരളത്തിൽ ആദ്യസമുദായം ദ്രാവിഡ സമുദായത്തെ (ജാതദ്രാവിഡ, ആര്യസംസ്കാരം ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തെ) ആക്രമിക്കുകയോ കീഴ്പ്പെട്ടതുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ആദ്യംതന്നെ വ്യക്തമായി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആര്യസംസ്കാരം ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ മേൽ തന്റെ സ്വാധീനശക്തി ഉപയോഗിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതിലൊട്ടും കുറവല്ലാത്തതാവിധം ദ്രാവിഡസംസ്കാരം തന്റെ സ്വാധീനശക്തിയെ ആദ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ മേലും കൈവെച്ചിട്ടുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിൽ ആര്യദ്രാവിഡസമുദായങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഇതര പ്രദേശങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതുപോലെ സമുദായികത്വമോ വർഗ്ഗമോ നടന്നിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. നേരത്തെയുള്ള ഇവിടെ ബ്രാഹ്മണസമുദായവും ബ്രാഹ്മണേതരസമുദായവും തമ്മിൽ മണിപ്രവാളംപോലെയൊണ് 'പയാഗം' നടന്നിട്ടുള്ളത്. കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചേകുന്നതാകട്ടെ, ബ്രാഹ്മണാബ്രാഹ്മണമണ്ഡലം പൂർണ്ണമായിരുന്നതായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഇവിടുത്തെ പരക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. കേരളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാർ ബ്രാഹ്മണേതരന്മാരുടെ സഹിഷ്ണുതയെക്കുറിച്ചുള്ള സാമ്പ്രദായിക വിദ്വേഷത്തോടുകൂടി, മറ്റു സമുദായങ്ങളുടെ വിദ്വാദ്യസത്തിനു ബാധയുണ്ടാകാതെ കേരളബ്രാഹ്മണേതരന്മാരുമാണല്ലോ പരക്കെ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നത്. ഈ വിശ്വാസം പരമാവധിമാണെന്നാണ് മണിപ്രവാള ചർച്ചകളുടെ മറുപറ്റിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 11-ആമത് 13-ആമത് ശതവർഷങ്ങളിൽ പ്രാബല്യം വെച്ചിട്ടിരുന്ന നോർമൻ-ഇംഗ്ലീഷ് സംസ്കാരം അവിടെത്തെ

ദൈവികമായ ആത്മോത്സാഹം സമ്പന്നനായും, അതുപോലെ മറ്റു പല പ്രദേശങ്ങളിൽ പല കാലങ്ങളിൽ കേറിക്കിരുന്ന വിദേശീയസംസ്കാരങ്ങൾ തങ്ങളുടേതായ സംസ്കാരങ്ങളേയും അടിച്ചമർത്തിപ്പോയപ്പോൾ, കേരളത്തിൽ ആത്മസംസ്കാരം ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തെ അധികരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് കേൾപ്പം പറയുവാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. വാസ്തവമാണോകിൽപ്പോൽ ആത്മദ്രാവിഡസംസ്കാരങ്ങൾ ഇവിടെ കൈകാര്യം ചെയ്തും, തോറ്റുപോയതോടുകൂടിയിരുന്നതാണു് ഒരു കരുതുന്നതു് കഴിയില്ലെന്നു്. പ്രശാന്തമായ ഭീതിയിൽ സ്വീകാര്യങ്ങളായിത്തീർന്നിരുന്നവയെക്കൂടി അവ പരസ്പരം വിവിചര്യം ചെയ്തതാണെന്നുതന്നെ സാരം. ഈ പരിപാടിയിൽ എന്തു് എന്തിനാവാണു് അധികം വാദിക്കപ്പെട്ടതു് എന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടുള്ള നിലയിലാണു് ആത്മസംസ്കാരവും ദ്രാവിഡസംസ്കാരവും തമ്മിലുള്ള സങ്കരം കേരളത്തിൽ നടന്നിട്ടുള്ളതെന്നു കൂടി തോന്നുന്നുണ്ടു്. അവസാനത്തിനാകട്ടെ, ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തെ ജനാഭിമുഖ്യം ചെയ്തും.

ഒരു കേരളബ്രാഹ്മണനെക്കുറിച്ചു സാമൂഹ്യര വിവരം സിദ്ധമാകുന്ന "വീരഭക്തികാവ്യം"കാരണമെന്ന, ഉത്തമമായ മണിപ്രവാളത്തിൽ മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതങ്ങളോടു ധികം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു സാരഗർഭമായി കരുതേണ്ടതാകുന്നു. ദ്രാവിഡസമുദായസംസ്കാരങ്ങളിലെന്ന പോലെ ദ്രാവിഡമാഷ്ട്രത്തിലും ഏതോ വർണ്ണമതാദി പ്രത്യേകാമണിയകമുണ്ടെന്നു രസികശിരോമണിയിലുള്ള ആത്മസംസ്കാരോത്താപാർക്കു സമർത്ഥമായിരുന്നു. തന്നെപ്പോലെ വിജയനഗരകവികളായ മഹാകവിമാർ സാധാരണ

ഒന്നു തോന്നാറുള്ള മാതിരി ഒരു അവാജത്തെല്ലാം നേരം മറിച്ചു വലിച്ചു ആടാറാണു, കോളത്തിലെ ദ്രാവിഡവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേരളീയരായ സത്യഗോപിനാഥനായ്ക്കു് എന്നുള്ളതിന്നു ധാരാളം ലക്ഷ്യം കാണുന്നുണ്ടു്. ഏതൊരുമല്ല, ദ്രാവിഡഭാഗത്തിന്നു ഹസ്യാവലംബം നല്കി ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതും അവർ ഉറക്ക ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

നല്ല കലാകളത്തിൽ, അത്യന്താത്മ്യവും ലക്ഷണപൂർണ്ണവുമായി സംഗമമുള്ളവന്നു കാവ്യകൃതികൾ വിട്ടിരിക്കുന്നതിന്നു ശക്തിയുള്ളവരായിരുന്നു കലാകൃത്യാർക്കുണ്ടെന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു വാസ്തവമാണു്. ശുദ്ധമലയാളകാവ്യങ്ങളിൽവെച്ചു് ഇന്നും അറുപതിയോളം സമൃദ്ധസമീകരണ "കൃഷ്ണഗാഥ"യെന്നു, മണിപ്രവാളം ഉച്ചാസനമായിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു നമ്പൂരിരികവി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് ഏല്പാവയും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. നമ്പൂരിരികാരുടെ മുതിർന്ന മണിപ്രവാള പ്രൗഢങ്ങളിൽ എത്ര അലംകൃതം ഭാഗങ്ങളാണു് അവരുടെ ശുദ്ധമലയാളസാധിതരായ പ്രയത്നങ്ങൾ വരുന്നതു്! അവയിൽത്തന്നെ അവരുടെ അഗാധമായ സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യത്തിന്നും മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാണു്. സംസ്കൃതംകൊണ്ടു് കൈകൊണ്ടു് ചെയ്യുന്നതിന്നു കേരളീയപ്രാർത്ഥനകൾക്കായിരുന്ന പ്രാഗത്ഭ്യത്തെ ഉകെച്ചുസ്മരാനുഭവമുണ്ടാക്കുന്ന ശുദ്ധസംസ്കൃതകാവ്യസാഹിത്യം ധാരാളമുണ്ടു്. എന്നിട്ടും, അവർ ഭാഷാസംസ്കൃതംകൊണ്ടു് ജന്മത്തിൽ ഭാഗം പിരിച്ചു ഭവകുറിപ്പു നിശ്ചിതമാണല്ലോ എന്നുള്ളതു്. പ്രത്യേക, അവയെ കർമ്മനിരവ്യാപനകൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിലാണു് അവർ അധികം കൈതുകം

പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. ഇതു അർത്ഥവത്തായ ഒരു സംഗതിയാണെന്ന് സ്വയം ആത്മോപദേശം അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

മണിപ്രവാളത്തെ സ്തംഭമായിട്ടു നില്ക്കുന്നുവെന്നോ
തട്ടുകി അടിപ്രാരം പറയേണമെന്നുള്ളവർ സിദ്ധാന്തി
ക്കുന്നത്, ബ്രാഹ്മണന്മാരിൽ (അതായത് ഭ്രാവിഡ
സംസ്കാരന്മാരുടെ അരികിൽ) ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രം വളർത്തു
വാനും, അവരുടെ ഇടയിൽ ആയുർവ്വേദം പ്രചരിപ്പി
ക്കുവാനും വേണ്ടി ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിഷേധ
മായിരുന്ന കേരളബ്രാഹ്മണസമുദായം അടിവൃദ്ധിപ്പെട്ട
ത്തിന് ഒരു പ്രസ്ഥാനവിരുദ്ധമാണ് മണിപ്രവാളമെന്നാ
കുന്നു. ഭ്രാവിഡഭാഷാകടംബത്തിലേയ്ക്ക് അനുകാവാപുരസ്സ
രും കടന്നുചെന്നു സ്വപ്നാനുവിശ്വകൊണ്ടു് സ്വപ്നോ
സ്തമിത പ്രചരിപ്പിക്കുകയാണ് ആയുർവ്വേദ കേരളത്തിൽ
ചെയ്തത്. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രം ഭ്രാവിഡകടംബങ്ങ
ളിൽ ചെയ്തതും എന്താണിതുതന്നെയാണല്ലോ. രണ്ടു സമു
ദായങ്ങളുടേയും സാമൂഹിക പരിപൂർണ്ണമാക്കുവാൻ സഹാ
യിരുന്ന മഹാനാദ സംഗതിയുള്ളതും കേരളത്തിലെ ഒരു
പ്രത്യേകതയാണ്. കേരളബ്രാഹ്മണകടംബങ്ങളിലേ
യ്ക്കുതന്നെപ്പോലും സ്വപ്നാനുവിശ്വകൊണ്ടു് വിവാഹം കഴിക്കു
ന്നതെന്നും, തന്റെ പുത്രിമാരെല്ലാം ഇതരസമുദായ
സ്ത്രീകളുമായി "സംബന്ധമാ" ആചരിക്കുകയെന്ന പാഴ്ത്തു
പ്പിനമുള്ള നിഷ്പ്രഭം, എന്തു് ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി എ
പ്പോഴെന്നുപറ്റുന്നതാവും വേണ്ടില്ല, ഫലത്തിൽ ആയു
ർവ്വേദശാസ്ത്രം അവിവാഹ്യമാക്കിക്കൊടുക്കുകയാണ്
ചെയ്തത്. ഇതെല്ലാംകൂടി ചുരുക്കുകൊണ്ടു്, കേരള
ത്തിൽ ബ്രാഹ്മണ സമുദായം ബ്രാഹ്മണന്മാരുടേയ്ക്കു
മഹാനാദമാകാത്തവിധത്തിൽ അറയുക.

അടുത്തു് ഇണക്കിപ്പെടുമാറാഞ്ഞതായെന്നു. ഇതിൽ വെച്ചു ബ്രാഹ്മണസംസാരായത്തിന്നുണ്ടായിപ്പുള്ള മെച്ചം മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനംകൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളതെല്ലാത്തൊടു സമാനമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ചിലർ സിദ്ധാന്തിക്കുമായിരിക്കാം, അതു വലിയ ഒരു മെച്ചമൊന്നുമല്ലെന്നു്. സ്വതന്ത്രമായിരുന്ന ദ്രാവിഡവർഗ്ഗത്തെപ്പോലെ ദ്രാവിഡഭാഷയും, സ്വതന്ത്രം വികാശം, ശുദ്ധമായ ഒരു സമ്പ്രദായത്തിൽ, പ്രമാണമായ ചുരുക്കെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു്, എവിടെനിന്നാ ഇവിടെ ചാടിവീണു് സ്വതന്ത്രമുദയും സ്വതന്ത്രവും നശിപ്പിച്ചു്, ഏല്ലാം 'മിശ്ര'മാക്കുകയാണു് ആയ്ക്കോണ്ടാസമുദായങ്ങൾ ചെയ്തതു് എന്നു പറയുന്നതായാൽ, അതു് പിത്രതന്നെ ഭേദഭാഷാസ്തോത്രാതകമായിരുന്നതും, കൂടുതൽ തെളിവു കിട്ടുന്നതുവരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുമെന്നാണു് ആ വാദത്തിനുള്ള മറുപടി. ആയ്ക്കുസമ്പരത്തിനുമപ്പു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ശുദ്ധഭാഷാസമുദായങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോൾ നമുക്കുള്ള വിശദമായ അറിവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമേ വാദമുഖങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സിദ്ധത്തിയുള്ളൂ എന്നും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓരോന്നുകാകുന്നു.

കേവലസംസ്കൃതത്തിലും കേവലഭാഷയിലും ഇതൃഷ്ടാകാദൃവിശ്വാസത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന നമ്മുതിരിമാർ എന്തിനുവേണ്ടിയാണു് മണിപ്രവാളത്തിൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്? ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗം ഭാസ്യമെന്നപക്ഷം ആ വഴിക്കു ഭാഷാപ്രണയികൾക്കു സംസ്കൃതാപ്തൽപത്തി സ്പഷ്ടമായിത്തീരുകയാണു് അവർ

ഭരിതായി കണ്ടിരിക്കണം. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ മാത്രമല്ല, സംസ്കൃതവ്യാകരണവിനയങ്ങളും അനുവാചകന്മാർക്ക് അല്ലാത്തതായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ മണിപ്രവാളം സഹായമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അവർ അറിയാതെതന്നെ സംസ്കൃത വ്യുൽപന്നവാചമായിത്തീരുന്നു. അതീതമായും സരസമായും ഉള്ള രീതിയിൽ അവർക്ക് സംസ്കൃതസാഹിത്യസാധാരണം സാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു. ആശ്വതിവിധം ദ്രാവിഡസമുദായത്തിൽ പ്രമേണ സംക്രമിക്കുന്നു. മണിനും നല്ല സാജ്ജ്യവുമുണ്ടാകുന്നു. അപ്പോൾ, വാനുകൂട്ടനാൽക്കന്മാരെ പരിശോധിക്കുക. ബ്രാഹ്മണർ മാതൃസമുദായക്കാരുടെ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ അനുകൂലിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും സംഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് എന്നതാണ് കേരളത്തിൽ രഥാത്ഥമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ബ്രാഹ്മണർ ബ്രാഹ്മണന്മാരുടെ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ തടഞ്ഞിരുന്നു എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പഴയതാഴെത്താഴെ പല കെട്ടുകഥകളും അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങളുമുള്ളത് ഇവിടെ സ്മരിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. വേദാഭ്യാസജ്ഞപാഠിയാണ് വിവരങ്ങൾക്ക്, അതു് അതിനു പ്രത്യേകാധികാരമുള്ളവരോട് വിധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ എന്നു സമ്മതിക്കണം. പക്ഷേ വേദമോഴിച്ചുള്ള മറ്റു വിദ്യകളുടെ-വിശേഷിച്ചു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ-പഠനവിഷയത്തിൽ ആശ്വതി ദ്രാവിഡവാർക്ക് ആദ്യകാലമായി ഹസ്യാവലംബം നൽകുമെന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിലേക്ക് ഒരു ചെങ്കുത്തായ മണിപ്രവാളം. ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിലെ സംസ്കാരവിഹീനനായ വ്യക്തികൾ ഇതരസമുദായങ്ങളുടെ സംസ്കാരീകരണത്തെക്കുറിച്ച് അസൂയയും വികാരധാരയും പ്രാശ്നിച്ചിരുന്നതി

ഒല്ലത്തു പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ തത്വസമിതി പണ്ടു
 തെക്കേക്കരയിലെ തമ്പുരാട്ടിത്തമ്പുരാന്റെമേൽപ്പാളത്തു
 തമ്പുരാന്റെയും കുറുപ്പാന്റെയും ആഭിജാത്യംകൊണ്ടു മുറുപ്പി
 ന്നിട്ടിട്ടു തെളിയുന്ന ഏതു സമുദായംഗങ്ങളെക്കും ഏതു
 കാലത്തും പിറവിക്കേയും കാണുന്ന കൈവെട്ടിയതല്ലാത്ത,
 കേരളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിന്നു പ്രത്യേകമായ
 താക്കോൽ പ്രാദികുലവും ഇതരസമുദായാഭിമുഖീകൃതര
 റിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെയാണിതിന്നു കാണുന്നില്ല. തുഞ്ചത്തു രാമാനുജ
 നെഴുത്തച്ഛൻ പഴം തിരിച്ചുകൊടുത്തും വേദം പലപ്ര
 കാശത്തിലും അപകർഷണമുണ്ടാവാൻ ശ്രമിച്ചതായി പ
 ഴയ ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ഒരു
 പക്ഷേ അത്തരംകാരിൽ പെട്ടവരായിരിക്കാം. എന്നാൽ
 എഴുത്തച്ഛന്റെയും മറ്റും ബ്രാഹ്മണർ തേജോവധം ചെയ്തു
 വാൻ ഇരട്ടനാലകയുണ്ടായെന്നുള്ള ആ കഥകൾക്കു
 തന്നെ അടിസ്ഥാനം മതിയെന്നു എന്നു സംശയിച്ചവ്യമാ
 കുന്നു. എഴുത്തച്ഛനെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ച ഗുരു
 ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണു്. എഴുത്തച്ഛൻ ബ്രാഹ്മണരെക്കുറി
 ച്ചുണ്ടായിരുന്നവിദ്യാഭ്യാസപ്രാദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 ചുറ്റിക്കൂട്ടിൽ ധാരാളം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതുണ്ടു്. മേല്പു
 തൂർക്കുളത്തിൽ മുതലായ അനേകം പ്രസിദ്ധ സംസ്കൃതവി
 ദ്യാലയങ്ങളേയും, പ്രാദേശങ്ങളായ പല ബ്രാഹ്മണകുടും
 ബങ്ങളിലേയും, രാജകുലങ്ങളിലേയും മാനം ഗുണനാഥ
 സ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ ബ്രാഹ്മണതത്വസമുദായക്കാ
 രാണു്. ബ്രാഹ്മണർ സ്വയമേവ ഇതരസമുദായംഗ
 ളെല്ല സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുകയും അവരിൽനിന്നു സ്വയ
 മേവ സംസ്കൃതം പഠിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സമീകിഷു്,
 എഴുത്തച്ഛനാണു താനുള്ളവരുടെ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസ

ത്തിന് വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു എന്നു പറയുന്നതു് നോക്കുകയിട്ട്, മറ്റു സമുദായങ്ങളുമായി അടുത്തിണങ്ങാതെ സിദ്ധത്തിയില്ലാത്തതായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഘടനയോടുകൂടിയ കേരളബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിൽ ഇതരസമുദായങ്ങളുമായി എങ്കിലും വന്നതും അവയുടെ സംസ്കാരോദ്ഗതിയിൽ താൽപര്യം ജനിച്ചതും കേവലം സമാഭാവികമായിട്ടല്ലായ്ക കരുതേണ്ടതു്.

മണിപ്രവാളരൂപത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവഗുണവിശേഷവും മേൽപറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തത്തിന് മറുഭൂതകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു്. സാഹിത്യത്തിലെ ഏതാനും മീല പ്രത്യേക പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മാത്രമേ മണിപ്രവാളരൂപത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. മാലകാവ്യങ്ങൾക്കുള്ളപ്പോലെയുള്ള മഹാകാവ്യങ്ങളും, ശാകുന്തളാദികളുള്ളപ്പോലെയുള്ള നാടകങ്ങളും മണിപ്രവാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ഇതുവരെ കണ്ടു തന്നിട്ടില്ല. പ്രബന്ധങ്ങൾ, സന്ദേശങ്ങൾ, കുറുപ്പോക്കങ്ങൾ, ലാലുകാവ്യങ്ങൾ—ഇത്രയൊന്നാൽ മണിപ്രവാള സാഹിത്യ സമുച്ചയം ഏതാണ്ടു മുഴുവനായെന്നു പറയാം. അവയിലെ വിഷയങ്ങളാകട്ടെ, ഭൗതിക പ്രസിദ്ധ പുരാണാതിഥാപങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും ജീവിതത്തിൽനിന്നും സമകാലികരചകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുകയാൽ, അവ വാചകനാമം രസിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളൊരധികാരത്തെക്കുറവു, എന്നിങ്ങനെയുള്ളതാണതിൽ മാത്രമേ കാണപ്പെടുന്നുള്ളൂ. “ഉണ്ണുനീലി” പ്രകൃതിസന്ദർശനത്തിൽ പൂർവ്വകാലം മുഴുവൻ സമരവർണ്ണനകളെക്കൊണ്ടും,

ഉത്തരഭാഗം ഏകാദശികസന്ദേശമാണല്ലോ മോളി
 എന്നു്. “വൈദികതന്ത്രം” മുതൽ “ചന്ദ്രോത്സവം”
 വരെയുള്ള ലഘുകാവ്യങ്ങളിൽ താൽക്കാലികസമുദായ
 ത്തിന്റെ ഒരു വശം നിഴലിച്ചു കാണുന്നു. കറുത്തോടുക
 തളിയിലധികവും, ശോലത്തിലെ പല ഭേദങ്ങളിലെ
 ദേവന്മാരെക്കുറിച്ചു ഭക്തിരസം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന മട്ടിൽ
 നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട നല്ലോരുണ്ടല്ലോ, അല്ലെങ്കിൽ വാസ്തവ
 ലോകത്തിലും സങ്കല്പലോകത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്ന നാനാ
 സാഹിത്യമാക്കുകയറിപ്പട്ട ഏകാദശികയുടെ ഉള്ളുവന്ന രീതി
 യിലെഴുതപ്പെട്ട ചാക്രവർത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ളതെന്നു എന്നു
 കാണാം. സാഹിത്യമാർ മിക്കവാറും പ്രാചീനഗ്രന്ഥസമുദായ
 ത്തിൽപ്പെട്ട അംഗങ്ങളായിട്ടാണു കാണുന്നത് എന്നതും
 അത്ഭുതവത്തായ ഒരു സംഗതിയല്ലേ? ഈ വിഷയവും സാ
 മൂഹികമായി മോശമെന്തോ പ്രാചീനമുള്ളതാകുന്നു.
 പ്രബന്ധങ്ങളിൽ മിക്കവാറും രാജാക്കന്മാർ, ഭാഗ്യം, ഭാഗ
 വനം എന്നിവയ്ക്കു് കഥകളോ ഉപകഥകളോ
 ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയും, ബാഹ്യമുള്ളവ ഭേദമാവിട്ടുള്ള
 ഒത്ത ലോകമിരിക്കുന്നവയും, ഏകാദശികയെ ലക്ഷണ
 പരിപൂർണ്ണമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നവയുമാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള
 വിഷയങ്ങളാണല്ലോ സാമാന്യജനങ്ങളെ രസിപ്പി
 ക്കുവാൻ അധികം പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളവ. പ്രതിപദന
 സമ്പ്രദായവും ആ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു പറ്റിയുള്ളതെന്നുമാ
 ണു്. ചാക്രവർത്തിയെക്കുറിച്ചു പ്രധാനോദ്ദേശ്യം പൊതുജന
 വിദ്യാഭ്യാസമാണെന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമാണല്ലോ. പാ
 മരമാക്കപ്പെടാലും വിനോദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അഭ്യസ്തവി
 ദ്യാരംഗിതർക്കുവാൻ ചാക്രവർത്തിനു കഴിയുണ്ടു്.

ഭാഷാവ്യത്പത്തി, സാമീകൃതപരിചയം, പുരാണാതി
 ഹാസജ്ഞാനം, ലോകജ്ഞാനം എന്നിവയെല്ലാം ഭാര
 തമയുള്ള സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് അനന്തരാലേറെ സമ്പാ
 ദിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന ആ ചാക്യാർകളെക്കുറി
 സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നുമാണ് പ്രബന്ധങ്ങളിൽ കഥാ
 കഥനവും വർണ്ണനകളും ചെയ്യുകാണുന്നത്. ആ സമ്പ്ര
 ദായംതന്നെയാണ് കണ്ഡൻ നമ്പ്യാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 തുളുവുകളിൽ സ്വീകരിച്ചതും. പ്രബന്ധങ്ങളിൽ
 "ഗദ്യം" എന്ന പേരത്തു ചേർത്തുകാണുന്ന കഥകളും,
 കണ്ഡൻ നമ്പ്യാരുടെ തുളുവുകളും, ചാക്യാർകളുടേതുപി
 താരതമ്യപരനുംചെയ്യുമ്പോൾ അവ മൂന്നും ഏകോദാ
 സരോദരങ്ങളാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നു മാത്ര
 മല്ല പ്രബന്ധങ്ങളിൽ "ഗദ്യം" എന്നു പറഞ്ഞു കേണ
 ന്നതു മിക്കതും തുളുവുകളുപോലെതന്നെ ദ്രാവിഡ
 വൃത്തങ്ങളുടെ വക്രഭേദങ്ങളാകുന്നു. തുറക്കുമെരിച്ച
 മണിപ്രവാളകവികൾക്കു തക്കതായ ബഹുമാനക്കാര്യ
 മുള്ളായിരുന്നതായി തൊറിയെറിയരുത്. ദ്രാവിഡവൃ
 ത്തങ്ങളെല്ലാം വെറും ഗദ്യരേഖാകൾ മാത്രമെ സംസ്കൃ
 തപണ്ഡിതന്മാർ കരുതിയിരുന്നുള്ളു എന്നും അവർക്ക്
 അവയെക്കുറിച്ച് അത്രയ്ക്കു "അവജ്ഞാഭാവമുണ്ടായിരുന്ന
 തെന്നുംതാമ്രം ചിലർ അബദ്ധമായി അഭിപ്രായം പര
 ക്കുകണ്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് തൊറിയെറിയെക്കരുത്"
 എഴുതുകപറയുന്നത്. വൃത്തങ്ങളുടെ കാഴ്ചത്തിലും ആദ്യ
 ദ്രാവിഡമേളനംകൊണ്ടുള്ള കൗശലപരതയെ മണിപ്രവാള
 ചമ്പുക്കൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

മണിപ്രവാളപ്രബന്ധകൾക്കുള്ളായ കേരളബ്രാഹ്മ
 ണർക്കു ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളോടൊപ്പം

അണിയിക്കുന്നത് ആകർഷകവും ആശാസ്യവുമായി
 ള്ളാണ് നോണിയെത്തന്നെ കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദേശ
 ഷിപ്പ്; പാമരന്മാരെ രസിപ്പിക്കുവാനുള്ള യഥാർത്ഥ
 രത്നനുകൾ ഭൂമിപരവും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലാണ്
 അവർ ലഭിക്കുന്നതു്. ഏതെങ്കിലും ഭാഷാപ്രബന്ധ
 ത്തിൽ ഡോക്ടറോടോ, നാറ്റോടോ, പട്ടാഭിഷേകന്മാ
 രോടൊത്തെയും തമ്മിൽ നാരാജവസ്ഥയും തിങ്ങിക്കൂ
 ളുന്ന മഹാസമയങ്ങളോ ഉൾപ്പെടുന്ന ഭാഗങ്ങൾ കണ്ടാൽ
 മനസ്സിലാക്കി പോകുക. അപ്പോളിനും കണ്ടുവന്ന
 സ്ത്രീകളെ തുല്യവകൾ അവയ്ക്കുതന്നെയും കടപ്പെട്ടുണ്ടാ
 കിട്ടേണ്ടതാണ്. ഒന്നിനും മൂലകവുമായിട്ടുള്ള ചാക്ര
 രംഭാഷയുമാണ്. ജനസംമാന്യത്തിന് സോവധമായ
 വിധത്തിൽ അറിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനുദ്ദേശിക്കപ്പെ
 ടിട്ടുള്ളവമാണെന്ന പക്ഷേ സമയമായിട്ടുള്ള ചാക്ര
 യുക്തിനോക്കായവരെയും, തുള്ളിപ്പോട്ട മറയായതും,
 ഉത്ര പ്രത്യയമായി സമ്യം ചാലിക്കുന്ന മണിപ്രാമു
 ഹ്യബന്ധങ്ങളുടേയും ഉദ്ദേശ്യം അതുതന്നെയായിരുന്നി
 കേണമെന്നുമാനിക്കുന്നതിൽ എന്തു ശക്തിഭംഗമാണു
 ള്ളതു് ?

പ്രബന്ധങ്ങളിലെ ദ്രാവിഡവൃത്തഭാഗങ്ങളിൽ ഈ
 രത്നലങ്കാളത്തിനാണ് അധികം പ്രാധാന്യം (ആദ്യകാ
 ലങ്ങളിൽ തീർച്ചയായും) കൊടുത്തുവന്നിരുന്നതെന്നിലും,
 ഹാമിടേയും ക്രമേണ മണിപ്രവാളത്തിന് പ്രാധാന്യം
 പ്രകാശവും ലഭിച്ചു. വൃത്തവ്യത്യാസങ്ങളാണും കണ്ട
 കാരാകേത മണിപ്രാമുഹ്യം കാവ്യങ്ങളിലെല്ലാം കടന്നു
 കേറി. മീമാംസികനറിവുപരിപ്രകാരം കേവലം

“പാട്ടാ”യ കാമചരിതത്തിൽപ്പോലും ആണകളു മണിപ്പ്രവാളപുരാത കാണാത്തത്. കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ആരംഭംവട്ടത്തിൽ മണിപ്പ്രവാളത്തിന് സ്വാഗതമരുളിപ്പുള്ളതു കാണാതെകിൽ ആധുനികമലയാളത്തിന്റെ പിതാവായി കല്പിച്ചുവരുന്ന ഇഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ നോക്കിയാൽ മതി. ഏഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണത്തിലും ഭാരതത്തിലും എളുപ്പംതന്നെ കാണാമെന്നു മണിപ്പ്രവാളഭാഷണം തിരഞ്ഞെടുത്തുവരായി കാണാത്തതെന്നറിയാവാനുപലക്ഷം ആയുർജ്ജം തോന്നാമതിരിടം.

നോക്കുക :—

- 1 തൃമു നെന്താ! ദൈവനാ! രാജാക്കൾ! ബുദ്ധിയേ
ദൈവംഗതിക്കുസ്തുതാശ്രയിച്ചിട്ടനി
- 2 കിമവി ന്നാ! ചുമരി കരണിയം വേദിയാൽ
- 3 ഉദകന്ധി നടുവിൽ ജലവും തുളിപ്പാളിമകു
ഉള്ളംവീടത്തു പവനമന്തനാ
- 4 അഖിലഭരമയിപിടി മണ്ണുത്തമൻ പാളയാ
അസ്തമൻ സ്വസ്തിരപ്പുത്തമാന്താസമേ!
- 5 താമരള നിടിവാപ്പായിൽ വിരവിഞ്ഞാഴ ചെണ്ട
അപ്പുമാരാപവാ വത്തളമുണ്ട അൻ.

ഇവയെല്ലാം രാമായണത്തിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരമായ ഭാഗങ്ങളെ സമമതിപ്പിച്ചുള്ള “സുന്ദരകാണ്ഡ”ത്തിൽനിന്നു മാത്രം എടുത്തിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഏഴുത്തച്ഛൻ മണിപ്പ്രവാളകാവ്യങ്ങൾ സുപരിചിതങ്ങളാക്കിത്തന്നു എന്നതു് നിശ്ചിതമാകുന്നു. രാമായണത്തിലെ ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഉദാഹരണമെന്നും ശാക്തീ മഹദ്ഭക്ത :—

മൂലം.

നമെ സമഗ്ര പാലണകാലത്തുവേല !
 ദൈവ്യ ദാരുണമേലാവിട്ടുമാ

എഴുത്തച്ഛൻ.

നിന്മവു തവമനസിപുനരൊത്തും നന്മനി
 നിന്നൊക്കെകിടൊത്ത നൂറു നൂറായിനും
 മരണിമരകലപതികളായി മെളിഞ്ഞുളളത
 ഭാവണയാക്കെത്തിയെത്തിരിപ്പിലും
 നിന്മതമതു മേ ചെറുവിടല്ലെ പോരാ പിന്നെ
 നീയെന്നു ചൊല്ലുന്നിതെന്നൊട്ടു ചല്ലെ!

മണിപ്രവാളചമ്പു.

എന്നൊക്കെതിക്കുകൊക്കെക്കൊ മിട്ടിപ്പൊകുറ്റം-
 മെടന്നൊക്കെ? പെരുക്കൊക്കെവ ഒന്നെഴുത്തുമാക്കാ!
 ഇന്നും വളർന്നു കിടന്നൊക്കെക്കൊ പോന്ന
 വന്നൊക്കെക്കൊ ചെറുവിടല്ലെ കളിക്കൊപൊക്കാ!

എഴുത്തച്ഛൻ ഭാവത്തെ സ്വതന്ത്രതയ്ക്കി എന്നു സാധാരണമായി പറഞ്ഞുവരുന്ന വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയൊക്കെയും മേൽക്കൊള്ളുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ ആയുസ്സുതോതസംസ്കാരങ്ങളോട്, മണിപ്രവാളകാവ്യകൾക്കു കൂടിയ ആയുസ്സുതോതസംസ്കാരപ്രതിനിധി കഥിക്കുവാൻ വിധേയനായ സംസ്കാരങ്ങളോടുണ്ടായിരുന്നതുപോലാണെന്ന അതു ബഹുമാനവും മൈത്രികാവധുമാണുണ്ടായിരുന്നതു എന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതിന്റെ കൃതികൾ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്.

കിളിപ്പാട്ടിനെപ്പോലെത്തന്നെ, അഥവാ അതിലു മധികം, മണിപ്രവാളാധീനമായിട്ടുള്ള ഒരു സ്വരൂപമാണ് കോളത്തിലെ ദ്രശ്യകലാമകടമായ കഥകളിയിലെ സാഹിത്യത്തിൽ അടുത്ത കാലം വരെ നിലനിൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. വാസ്തവഭാവമധികിച്ചാൽ ഇന്നു

ചോലകളെങ്കും ചെലകളെങ്കികൾക്കും കൊണ്ടാടിവരുന്ന കഥ കളി പ്രാഥമികത്തെ ആത്മദ്രാവിഡസങ്കാരത്തിന്റെ കരു ഉത്തമോദാഹരണമായി കണക്കാക്കേണ്ടതോന്നാണു്. അഭിനയം, വേഷവിധാനക്രമം, കഥാവിഷയം, ആശയഗതി എന്നിവയെല്ലാം തൽക്കാലത്തെല്ലു നീക്കിവെച്ചുപോകാണു്, ഭാഷയെ മാത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്ന തായാതിപോലും ഭേൽപാണെ സംഗതി ഒരുമിത്തുകാണാവുന്നതാണു്. പ്രസിദ്ധതാങ്ങളായ ആദ്യകാലകഥകളികളിലെ ഭാഷ മിക്കവാറും മണിപ്രവാളംതന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിൽ സംസ്കൃതാംശത്തിന് പ്രാധാന്യം കുറവായിരിക്കുമായിപ്പോയി. ഭാഷാസമൃദ്ധി അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷാസുന്ദരമാണു് ഭൂരിഭാഗം ; ഭാഷാപ്രധാനമായ ഉത്തമ മണിപ്രവാളം മുല്ലമോയെ അതിൽ കാണാറുള്ളു. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ശുഭഭാഗം വൈശാരികരായിത്തുടങ്ങി എന്നു സ്പഷ്ടം.

താഴെ ചേർന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക :—

അന്ധവിവിതമിമണ്ണ പാഞ്ചഡന്മാർ നടക്കെ
നല്ലവിധവയിൽ വെച്ചും ഭൂരികാണുരാലീ
അവിവളപനനാൽ ചോലകാലമോത്തനാ-
ളാമതെ മെങ്ങീടിപ്പൊഴുപമാരാമുദമോ.

* * *

വാമേ സഖി ഭൂതേ വധനാ ബത വാമേവനമനേ ചലനാ കിമു
വാമേ ചലനേദേവാനോ അതീ വാമേവനമനേ വാതി വാമു ചലി
വാസുചിത്രപഞ്ചമ്യനി നന്ദനം

* * *

എവം പർണ്ണ മനികാരാഴ് മാമുനിനൻ
അവരജഗാമ നൃപനാളി സമന്തനോദം

സോവ്യറ്റ് ചരപലതികളുടെമുന്നിലായി.
രണ്ടുപുറം സഖ്യം പൂർണ്ണമായി.

* * *

എന്ന പക്ഷത്തു നിൽക്കാനുൾക്കേണ്ടിയില്ലാത്ത
തന്നെ സാഹിത്യത്തിന്റെ മുമ്പാകെ
തന്നെ സാഹിത്യം എഴുതേണ്ടതാണ്. ഇതിൽ
തന്നെ മറിച്ച് എഴുതേണ്ടതാണ്.

മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ലക്ഷണമിട്ടുപോകാം. ക്രമേണ ശി
ഥിലമാകിയിട്ടുവരികയും, രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും പര
സ്പരം തിരഞ്ഞെടുത്തു കൂട്ടിച്ചേർന്നു വിഷയത്തിൽ
സാഹിത്യം, സാഹിത്യം, സാഹിത്യം എന്നു തുടങ്ങി
എന്ന പ്രാധാന്യമാണ് ആദ്യകാലത്തു കേൾപ്പിച്ചിരുന്നത് !
ഇങ്ങനെയൊരു വിഷയത്തിൽ മാത്രമേ കൂട്ടിച്ചേർക്കൂ എന്നു
നിബന്ധന കണ്ടു കേൾക്കുക കാര്യത്തിലെന്നപോലെ
രണ്ടു സമുദായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും വിഷ്ണുവിട്ടുവെക്കി
കൊടുത്തിടാൻ ഫലമായിട്ടായിരിക്കണം ആദ്യകാല
സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ സാഹിത്യകാര്യം
കുറിച്ചു പ്രത്യേകതയുള്ള 'കൊള്ളിച്ചേർക്കും' തള്ളിച്ചേർക്കും
ഇങ്ങനെയുള്ളതായി കാണുന്നത്. എന്നാൽ
ക്രമേണ തദ്വിഷയകമായ വിഷയങ്ങളിലേക്കു കേൾപ്പിച്ചു
കേൾക്കുകയും, അതോടുകൂടി പ്രസ്തുത സമുദായത്തിന്റെ
വ്യക്തിത്വം വർദ്ധിക്കുകയും, മണിപ്രവാളത്തിന്റെ അനാദി
ചരിത്രത്തിലെന്നപോലെതന്നെ, ആദ്യകാലസാഹിത്യം
കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കേവലം അറിയാ
താക്കിയ സാഹിത്യം മാത്രം ആധാരമായിത്തീരുകയും
ചെയ്തു എന്നു വിലയിരുത്തേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഈ അവ
സ്ഥാവസ്ഥയിൽ ആദ്യ (സാഹിത്യ) ഭാഗത്തിനു കേൾക്കുക

കൂടിയിരിക്കയും, ദ്രാവിഡ (മലയാളി) ഭാഗം കൂടാതെ അടിമപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു ഭാഷാഭേദമറിവും സമുദായത്തർക്കവും ഏതൊക്കെ ഒരു പോലെ ശരിയായിരിക്കും. അതിനേക്കു പരിവർത്തനം അവരിന്നാദ്യമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ആയുർദ്രാവിധിവിഭാഗങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടതും ദ്രാവിഡാരംഭം സമാന്തരവും പ്രഖ്യാപിച്ചു സ്വതന്ത്രം സമാപിച്ചു നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ മണിപ്രവാളഭാഗത്തിൽക്കൂടി കടന്നുവന്നിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലം അന്യരുകൾക്കുണ്ടാകാത്ത ഭാഷയിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഇന്നത്തെ മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കു കണക്കാമതിലും, ഭാഷയുടെ ഘടന അല്ലെങ്കിൽ സംവിധാനം, എന്നു പറയുന്നത് 'മലയാളം ദ്രാവിഡഭാഷ' ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങളെ കേരളവ്രാതത്തിൽ എറാവുകമെടുത്തിട്ടുള്ളതു മലയാളവും, എറാവം താഴെപ്പുറത്തിട്ടുള്ളതു തമിഴുമാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ആയുർദ്രാവിധി (ആഷണാബ്രാഹ്മണ) സമുദായങ്ങൾ പരസ്പരം എറാവുമധികം ദ്രാവിഡമതായിട്ടുള്ളതും കേരളത്തിലുള്ളതും. അതിന്റെ പ്രതിച്ഛായയാണ് മണിപ്രവാളത്തിൽ ദർശിക്കാൻ കിട്ടുന്നത്. എന്നാൽ മലയാളസംസ്കാരം ദ്രാവിഡാസമീപരത്തിനോടാണ് പടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നും നിർദ്ദിയാമാകുന്നു. ആ സംസ്കാരം നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള കല്ലും മരവും സംസ്കൃതം നൽകിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, കമ്മായവും ആണികളും എന്നോടൊക്കിന്നു ഭാഗങ്ങളെ കൂട്ടിയിടുന്നതിന്നു വേണ്ടതു മുഴുവനും നൽകിട്ടുള്ളതു ദ്രാവിഡമാണെന്നും വിസ്തരിച്ചുപോകുന്നു. അതുപോലെ, കേരളസംസ്കാരം ആയുർവ്വേദാലമെടുത്തിൽ

എളുപ്പമെന്ന വിചേരനമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആനന്ദമായി നോക്കുമ്പോൾ ഇന്നും ദ്രാവിഡസംസ്കാരമെന്നതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഇതു കേരളസമുദായത്തെക്കുറിച്ചും പറയാവുന്ന ഒരു വാസ്തവമാകുന്നു. ദീർഘകാലത്തെ ആയുസ്സമുദായസ്ഥാപനംകൊണ്ട് കേരളസമുദായത്തിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ പ്രധാനവും പ്രബലവുമായ ഭാഗം ഉപോദാരം ദ്രാവിഡമെന്നതായിട്ടാണ് ഇന്നും സമ്യക്സിക്കുന്നത്.

അനേക ഗതവാക്യങ്ങളായി വടക്കുവന്ന ആയുർദ്രാവിഡസമുദായസങ്കരത്തിന്റെ ഏലമായി ഒരു രണ്ടു സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ ഏകീഭാവം ഉത്തമമണിപ്രവാളത്തിൽ വിഴലിച്ചുകാണുന്നു. പിന്നീട് അവരുടെ സംയോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യാസകേൾ കാലക്രമേണ ശിഥിലീഭവിച്ചതുകുടിക്കുതും മണിപ്രവാളത്തിന്റെ അപചയമാനമതിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണാം. ആദ്യം ബന്ധമായിത്തുടങ്ങിയതു പിന്നീട് സംബന്ധമായിത്തീർന്നു, ക്രമേണ അസംബന്ധമായി അധഃപതിച്ചു എന്നു മറ്റൊരേ സംസ്കൃതത്തിലെ മുദുപരങ്ങൾ, നന്ദിപീഠാഭ്യുക്തരും, ഭൂമുഖിപിണ്ണ അന്ധാരംശങ്ങൾ, താനിരുപോലെ മലയാളപദങ്ങളോടു തുടിച്ചുവെക്കു നിൽക്കുന്നവർകളും മാത്രം ആശയമുള്ളതോടുകൂടിയും അസുഭഗവും വ്യമാസ്സമുദായം ഒരു രീതിയിലേക്കാണ് കൊല്ലം കവചം ശതകത്തിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും മണിപ്രവാളം അഭിപ്രതിപ്പെട്ടത്. അതു സുഖമല്ലെന്നു സമാന്യേന കർഷിച്ചായം ഉയർന്നവനിൽ ആയുർജ്ജിതല്ലോ. മേൽത് സംസ്കൃതപദ

ങ്ങളെ മലയാളത്തിലേക്കു മാറ്റണമെന്നതിൽ മലയാളവും കരണമുമാകട്ടെല്ലാമനുസരിക്കണമെന്നുള്ള നിബന്ധനയുണ്ടു്. അതു വരുത്തുകിൽ സംസ്കൃതകാവ്യവും മലയാളകാവ്യവും വേർതിരിഞ്ഞു നശിച്ചുപോകുന്ന നിവാരണമുള്ളതല്ല എന്നുമായി ; അങ്ങനെ ഭാഷയുടെ ഒരു ശുദ്ധി കലാശ്ലാസമാക്കിപ്പോയി. കിളിപ്പാട്ടുകൾ, തുള്ളലുകൾ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാമന്മാർ, വെണ്മണി, രാമോജി, രാമകുമാര, നടുവേല, കടവു, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, തമ്പുരാ, മുതലായവരുടെ കൃതികൾ എന്നിവയിൽകൂടി ക്രമേണ മലയാളം ഇന്നത്തെ നിലയിലേക്കു കടന്നു സ്വന്തം സ്ഥാപിച്ചു. മണിപ്രവാളവർണ്ണനായ സംസ്കൃതാദി കന്യാനപദങ്ങൾ മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു എന്ന വ്യക്തം സമ്മേളനം വാദിച്ചവനായതാകട്ടെ സംസ്കൃതവും മലയാളവും വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടു പഴയ മണിപ്രവാളം അന്നു ഗതമാകയും ചെയ്തു. "നായർഗുഹേഷൻ", "നമ്പൂതിരിഗുഹേഷൻ", സമാജീവവിവാഹപ്രാബുദ്ധനും മുതലായവരുടെ പലമായി അനേകകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള സമുദായപരിവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിരൂപകം മേൽവിവരിച്ച ഭാഷാപരിവർത്തനത്തിൽ കാണുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അങ്ങനെയൊരു സമുദായപരിവർത്തനത്തിൽനിന്നു വിചലിക്കുന്നു.

ആദ്യം വെറും നോമ്പാക്കിയവന്റെ മാത്രമാണു് സംസ്കൃതവും മലയാളവും കൂട്ടിച്ചേർത്തു മണിപ്രവാളഭാഷ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതെന്നും പിന്നീടു് ഖുളുപ്പമാകയാൽ ആ ഭാഷയിൽ കന്യാനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയപ്പോഴു് പ്രാപിച്ചു എന്നും ഒരു സിദ്ധാന്തം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങ

റെക്കർട്ടിൽ അഞ്ചുനൂറ്റാണ്ടുകളുള്ളത്. ഒരുപക്ഷെ വെറും വിനോദത്തിനു്, (ഒരു 'വായത്തിനു' ഒരു 'നമോശ്ശേ') വേണ്ടി മാത്രമായിരിക്കാം ആദ്യസമുദായം ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ദ്രാവിഡസമുദായവുമായുള്ള ബന്ധത്തിനിറക്കിപ്പറപ്പുണ്ടു്. എന്നാൽ പിന്നീടു് ആ ബന്ധം ഒരു ശിഥിലമൊ അപ്രധാനമൊ ആയിട്ടല്ലാ പഠിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ഫലംകൊണ്ടു് ധർമ്മവിചാരിക്കുന്നു. മണിപ്രവാളം കാര്യോചിതമായ ഭാഷയാണെന്നും, അതു ഹൃദയവത്തോടു് കൂടിയുള്ള ശാസ്ത്രീയ പ്രതിപാദനത്തിനു തോഴ്യമാണെന്നും തിരിച്ചുകാക്കി മറുപ്തം മേൽപ്പറഞ്ഞ സമുദായ ബന്ധത്തെയും ജീവിതത്തിൽ കാര്യമായിത്തന്നെ കണക്കാക്കി. എന്നാൽ കേവലം വിനോദത്തിനായി ആരംഭിച്ചു എന്നു പറയുന്ന ആ ബന്ധത്തിന്റെ പ്രാശസ്തവം അറിയാത്തവരുള്ളവർ, പ്രതിബിംബത്തിൽനിന്നു ബിംബത്തിന്റെ ഏകദേശരൂപത്തെക്കുറിച്ചുണ്ടാകാം എന്നു ന്യായമുണ്ടായിട്ടു, ഭാഷന്റെ അനേകങ്ങളോടുകൂടി വായിച്ചതിനുശേഷം "മണ്ണുനീലി" പ്രത്യേകവശങ്ങളേയും, രാജാജനം, കൈകൾ, കോലൂർനാഥോദനം, ബാണജം, കാരാമനം, രാജത്താവലിയം, കേരളാഗം, പാലിജാതാപാദനം, നാരായണിയം, കൊടിവിരലം മുതലായ പ്രബന്ധങ്ങളേയും, അങ്ങിങ്ങായി ചിന്നിച്ചിതരിക്കുകുന്ന മണിപ്രവാളമുക്തകൾക്കുള്ളേയും ഒരു വായിച്ചുപോകുകയാണു് വേണ്ടതു്. അപ്പോൾ മാത്രമേ ശരിയായി മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും അതു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആദ്യദ്രാവിഡസമുദായസങ്കല്പത്തിന്റെയും ഉൽഭവം സ്പഷ്ടമാവുകയുള്ളു.

10. സംസ്കാരവിജയം

ഇന്നത്തെ ലോകഗതിയിൽ കണ്ടുവരുന്ന മിക്ക ജൈവകുടുംബങ്ങളിലേയും കാരണം ശരിയായ മൃതദേഹസംസ്കാരത്തിന്റെ വിമുക്തനാണെന്നു സല്ലം ആരോപിച്ചാൽ ആർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. ഇതു പ്രഥമശ്രവണത്തിൽ കേൾ ആത്മീയതയോടെ പലർക്കും തോന്നിയേക്കാം. എന്നെന്നാൽ സംസ്കാരവിജയത്തിൽ ഇന്നത്തെ ലോകം പരാമകാടിയെ പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുണ്ടു പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുവരുന്നത്. പക്ഷെ സംസ്കാരം എന്ന പദത്തിന് നമ്മൾ കല്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥവും, വാസ്തവത്തിൽ കല്പിക്കേണ്ടതായ അർത്ഥവും തമ്മിൽ വളരെ ഭേദമുണ്ട്. അതാണു മേല്പറഞ്ഞ ഭൂമിയിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ന് ആദ്യമേ ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സംസ്കാരകാര്യത്തിൽ പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾ വളരെ പടിമേലേതാണു നില്ക്കുന്നതെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം അടുത്തകാലംവരെ ലോകമെങ്ങും സ്വീകരിച്ചുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ കാൽനൂറ്റാണ്ടിനിടയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള രണ്ടു ഭയനകരമായ ഭാഷങ്ങൾ, ആ വിശ്വാസത്തിനു കാര്യമായിട്ടുള്ള വരുത്തലുകളെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നൽഫലമായി, രാജ്യാഭിപ്രായങ്ങളെ അപ്രകാരമൊന്നാണെന്നു ആരുകൾ ഇന്നു സർവ്വതും ചോദ്യംചെയ്യുന്നത് തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കച്ചവടവും കൈകൊണ്ടിടുകയും ധാരാളം

പുഴിപ്പെട്ട ധനം പെരുക്കുന്നതാണോ ഭൂതയസ്സിന്റെ ലക്ഷണം? അങ്ങോ ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവോ? ഒരു രാജ്യത്തിലെ ധനവും ജനവും വളരെ വർദ്ധിച്ചു എന്നുതന്നെയാകുക. ധനം മുട്ടവൻ എന്നാൽ ചിലരുടെ കൈയിൽ മാത്രമായി ഈടും കൂടിയും, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തിനും കഷ്ടതകൾക്കും യാതൊരു പ്രയോജനിയുമില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ അതെങ്ങനെയാണ് രാജ്യാഭിവൃദ്ധിയുടെ ലക്ഷണമായി കരുതപ്പെടുക? സമാനരൂപം, സ്വാതന്ത്ര്യം, ഏകനാമരേഖയും ഇന്നു നാൾക്കു മാറ്റാറില്ലെന്നുള്ളതല്ല. അതിനെക്കുറിച്ചും കർച്ചയായ ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിലെ ഔഷതികമെങ്കിലും അോന്നിയതു പാടിയാൽ അോന്നിയതാവാം ചെറു വാങ്ങളെ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു രാജ്യം പരിഷ്കരിക്കുവാൻ പരമ കാര്യമെ പ്രാപിച്ചു എന്നു പറയാനാവാം? ജനങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായാൽ മാത്രമായില്ല, അവർ ആയത് എളുപ്പകാരത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നു എന്നുണ്ടാണു്; അതാണു് അധികം പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സംഗതി. ഇപ്പോഴോടെ വേണ്ടതുണ്ടാകുകയുണ്ടാവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നുള്ള കാരണങ്ങൾണ്ടു്. അതായതെന്നിരിക്കിലും വെച്ചുകുട്ടി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നടന്നാൽ അതു പരിഷ്കരിക്കുവാനാകുമോ? മതസ്ഥപരങ്ങളുടെ എണ്ണം കൂടാനായിത്തീർന്നു വരികയും ഇതുതന്നെ പാടിയാണെന്നാണ്. ചെറുതും സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സംഖ്യാവർദ്ധനയും കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നും മാത്രം ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു് സംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു സിദ്ധാന്തവും സ്ഥാപിക്കാവുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയാണ്.

വാസ്കരാജാലോചിച്ഛാൽ, കരുവടം, കരകുമാരൻ
 ഞാൻ, ധനം, ജനസംഖ്യ, സപാതന്ത്ര്യം, മതസ്ഥാപന
 ഞാൻ എന്നു വേണ്ട. സകല വിധത്തിലുള്ള പൊതുകാ
 ഭിപ്പുലിപ്പുകൾ അങ്ങനെയും, ശരിയായ പ്രാപ്തസ്ഥാന
 തേജസ്സുള്ള നാളുകൾ പ്രയാണത്തിനു സഹായമാകുന്നു,
 നാളുകൾ പരമാർത്ഥമായിക്കൂട്ടി ഉപകരണമാകുന്നു, സം
 ശയമില്ല ; എന്നാൽ ഇതുതന്നെയോ പ്രാപ്തസ്ഥാനം,
 ഇതുതന്നെയോ പാതാദേശം, എന്നു ഭൂമിക്കുനുള്ള വലിയ
 ആപത്തിനു കാരണമാകുന്നു. മൃഗ്യമാചിട്ടുള്ളതൊക്കെ
 അതും, അതിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമേതൊ അതും കാമീയ സ്പഷ്ട
 മാതിരി വേർതിരിച്ചറിയാതെയാകുന്നു ഇന്ന് അത്യാവശ്യമാ
 യിട്ടുള്ള കാര്യം.

കാളിദാസന്റെ കാലത്തു് ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നത്തെ
 പ്ലോക്കെ വ്യാപാരവ്യാപാരങ്ങളും ജനവും ശനവും
 വ്യക്തിസപാതന്ത്ര്യവും മതസ്ഥാപനങ്ങളും പൊതുകാ
 ഭിപ്പാകുന്നില്ല ; ധേകുസ്സീയർ മഹാകവിയുടെ ഇഷ്ടാ
 ങ്കിൽ ഇന്നുള്ളതിന്റെ ശതമാനം തന്ത്രസാമഗ്രികളുണ്ടാ
 യിരുന്നില്ല. എന്നുവെച്ചു് കാളിദാസന്റെയും ധേകു
 സ്സീയരുടെയും കാലങ്ങൾ അപരിഷ്കൃതങ്ങളായിരുന്നു
 എന്നു് എന്നൊരു പറയാം? രാജ്യം പാടെ വെള്ളത്തി
 ന്നിടിയിൽ താഴ്ന്നു പോയാൽകൂടി, കാളിദാസന്റെയും
 ധേകുസ്സീയരുടെയും കാലത്തിന്റെ മഹത്വം അറവുപോ
 മായി പരിവർത്തിതമാകുന്നതിനു സംഭവമുണ്ടോ? വാസ്ക
 രാജാലോചിക്കുവേണ്ട, മഹത്വമെന്നതു പണയത്തോടും,
 ആവശ്യങ്ങളോടും, തന്ത്രസാമഗ്രികളോടും അനു
 വിച്ഛിന്നമായിട്ടല്ലാ മൂടിക്കുന്നതൊരു സ്വപ്നമാകുന്നു. അതിപ്രധാന
 മായ ഈ രത്നപത്മ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടു് കേവലം

ഒരുനികമമായ പരിസ്ഥിതിക്കുതക്കമായിട്ടു ചലിക്കും അഭിമാനം കൊള്ളുന്നതു്. മഹത്വത്തിന്റെ, അഥവാ സംസ്കാരത്തിന്റെ, മൂലം ഇക്കാരനുള്ള പ്രേമം, താൽപര്യം, ബഹുമാനം എന്നിവയെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻതക്ക ശക്തിയുള്ള ആത്മീയഘടനയാണു നഗ്നാർത്ഥമഹത്വം. ശരിയായ ഉൽക്കഷേപത്തിന്റെ സിദ്ധിയും ഇതാണു്. വ്യക്തികളുടേയും രാജ്യങ്ങളുടേയും അഭിവൃദ്ധിയെ കരുതുകൊണ്ടും ഇതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു്. സംസ്കാരത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം ആത്മാവിന്റെ ദൈവഭൂഷണമാകയാൽ, ആത്മാവിനെ തീരെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു ചലിക്കുക സുഖമുള്ളിതാമെന്നും ഭൂമിയിലു മുഴുകുന്ന ഒരു ജന്തുക്കൾക്കു ജീവിതരീതി നഗ്നാർത്ഥത്തിൽ സംസ്കാരപരമാണെന്നു് മരിക്കുമ്പോൾ പറയുന്നതുല്ലല്ലോ.

ഇന്നു നമ്മുടെ ചുറ്റും കാണുന്ന സ്ഥിതിഗതികൾ, മേൽസൂചിപ്പിച്ച തരത്തിലുള്ള സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു് എറക്കോ പ്രതിബന്ധങ്ങളായിട്ടാണു വർത്തിക്കുന്നതെന്നു വാസ്തവം ആലോചനാദർശനമാരെ വല്ലാതെ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടതുണ്ടാകുമിരിക്കണം. ഒരേനികമത്രയസ്സാണു ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യമെന്നുള്ള തൊടിയോണുള്ളു്, ആത്മീയോൽക്കഷേപത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള സംസ്കാരമെന്നാമതുമാണു് ഫലപ്രദമായ പ്രതിവിധി എന്നു് ആദ്യമേ തന്നെ എടുത്തുപറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. രാജ്യത്തിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സമയ പ്രശ്നങ്ങളേയും വഴ്തിയടുത്തുമാത്രം കാണുന്ന കഷ്ടതകളുടെ സമചിത മനസ്സുകളെ രോഷമുപോലെ വികസിപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്ന നിരീക്ഷണശീലം അവരിൽ കൈവളയ്ക്കുന്നതിന്നും സംസ്കാരം ഇന്നു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ,

സംസ്കാരത്തിന്റെ ധർമ്മമെന്ന നിശ്ചിതവിധിമുഖമുണ്ടാകുന്നു. അതോ സംഗതിയുടേയും നാനാവാരങ്ങളിൽ ചിന്താശക്തിയെ വ്യാപിപ്പിക്കുവാൻ താനു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാതെ, കാര്യത്തിന്റെ ഏതാനും ചില വശങ്ങൾ മാത്രം അറിഞ്ഞു, അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടതാണ് എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തീർക്കപ്പെടുന്നതിനു സംസ്കാരം നമ്മെ കരിയലും പ്രേരിപ്പിക്കുകയില്ല. അറിവിനു പകലും സിദ്ധിക്കുന്നതിനു ഭയം, അശയത്തിന്റെ കരു ശക്തം കാഴ്ചപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തും, അതുകൊണ്ടു അന്തരിച്ചേയ്ക്കു പാങ്ങമാടിയെന്നും അതിന്റെ പാശങ്ങളാൽ പെറുക്കുന്നവൻ എവിടെയോണം സംസ്കാരം? വിമർശനബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു, കാര്യങ്ങളുടെ സകലവശങ്ങളെയും ചിന്തിച്ചു ലോകമെങ്ങായി അറിവുണ്ടാകാൻ ആവശ്യമായി പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ കുഞ്ഞുവും. സംഗതിയുടെ എല്ലാ വശങ്ങളിലും മനസ്സിലാക്കു സാധ്യതയായി വിശദീകരണസൗകര്യമുണ്ടു; അതിനെയെല്ലാം പ്രയോധനവിധി പ്രതിബദ്ധം കൂടാതെ പ്രവർത്തിക്കുക; അവയുടെ പൂർണ്ണസംഗ്രഹം പ്രാപ്തിയായി ഉള്ളിൽ കൈമാറുന്ന വിമർശനശാക്തകത്വം; അങ്ങനെ സത്യാവസ്ഥ ആവൻ താല്പിനാകട്ടെ—അതാണ് സംസ്കാരംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതും സാധിക്കുന്നതും. എന്നാൽ ഇന്നു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ, എന്തെങ്കിലും ചെടിക്കെട്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലാണ് അധികം ആവേശം പ്രകടിപ്പിച്ചു കാണുന്നത്. അറിവിൽ അഭിമാനമുണ്ടായുള്ള പ്രവൃത്തി ആപലമായതായുള്ളതല്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഇന്നത്തെ ബഹുജനസംരംഭം കാണുന്നപോലെ പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതിനും ഇന്ന് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതായാ ഏതെങ്കിലും

കൃഷിയുള്ള ഗുണഭോജവിമുക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതെന്നുവെച്ച്, സംസ്കാരസമ്പന്നന്മാർ പ്രവൃത്തിവിമുഖന്മാരാണെന്നു് കടിക്കുമ്പോൾ തൊറിപ്പിടിച്ചുപോകുമതു്. ഏതു കാൽക്കുത്തപ്പറ്റിയിലും പരിപൂർണ്ണമായ പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനെന്നുപോകുമെന്നു്, ആ പരിജ്ഞാനത്തെ യഥോചിതം പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ സായിക്കുന്നതിന്നും സംസ്കാരം നമുക്കു് വേണ്ടിത്തന്നാലും പ്രചോദനം നൽകുന്നു. അറിവു് കൈയ്യാൽ മാത്രം പോരും, അതു് ദൈവകാപകരപ്രദമാം ധർമം പ്രചരിപ്പിക്കുകയും വേണം; മൃതശരണിൽ, അധിഷ്ഠിതബാധരണപ്രചാരണ"ങ്ങൾ കൈപോലെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പരിധിയിലുൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാരം. സമുദായത്തിന്റെ മറ്റാരുടെയല്ല മോക്ഷമാണു്, ഏതാനും ചിലരുടെ മാത്രം മോക്ഷമല്ലാ, സംസ്കാരംകൊണ്ടു് സ്വാധീകരിക്കുമതു്. ജനതീദം ജനനീയന്മാരിന്റെ ഇച്ഛയല്ലാതെ, ഭേദമെന്തെന്നിഹതയോടുകൂടിപറഞ്ഞാൽ ആയ അൽപമുണ്ടു് സംസ്കാരം ഒരുകാലത്തും വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുന്നതല്ല. സപാത്ഥത്തിന്റെയും, സപാത്ഥത്തിൽ വേരൂന്നി നില്ക്കുന്ന കഷ്ടമത്സരത്തിന്റെയും പരമശത്രുവാണു യഥാർത്ഥ സംസ്കാരം. കഷ്ടമുട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാൽ അവരവരുടെ കഷ്ടിപ്പൊരെ മുഖസ്തരികൊണ്ടു പ്രീതിപ്പെടുന്നതിൽ മാത്രം മനസ്സിലുള്ളുന്നവരാകയാൽ അവരിൽനിന്നു നിഷ്പന്നവും സമഗ്രവുമായ വിമർശം പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. ചരിത്രകാലത്തെ അജ്ഞാതമാണെന്നു വിമർശം സത്യമാണെന്നു് അതു് സർവ്വമാണിരിക്കുകയില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ കഷ്ടിപ്പുള്ള ഭാര്യത്തിൽ, സംസ്കാരത്തിന്റെ

ജീവനായ സഹൃദയകാരന്മാരിനു പ്രസക്തി കാവാതിട്ടാണു കാണുന്നതു്.

അതിവക്രവിജ്ഞുള്ള ആദർശവൽ വിചാരമെന്നതും സംസ്കാരം അഭിനയിക്കുന്നതല്ല. തന്മൂലമല്ലാത്ത ക്രാവിനും അതിൽ ഏകാന്തില്ല. വിപ്ലവത്തെ ആയതു ശക്തിപൂർവ്വം വിചരിക്കുന്നു. ക്രമസംസ്കൃതമായ പരിണാമത്തെയാണു് ഓതു് അനുഭവിക്കുന്നതു്. അക്രമത്തെ അതിവക്രവിജ്ഞ പിന്തുടരുന്നതല്ല. ഏകദേശ അക്രമപരമായ വിപ്ലവമുണ്ടോ, അവിടെ സംസ്കാരാധിപനായൊരാളോടനുബന്ധിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അങ്ങിനെയൊന്നു് അങ്ങിനെയൊന്നു്. ഏതു തന്മൂലമുള്ള അക്രമകരപരതയെന്നും സ്വാഭാവിക വിചാരമെന്നും സംസ്കാരം. ക്രമവും അക്രമവുംമില്ലാത്ത ഒരു സമുദായത്തിനു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുവാൻ വളരെ ഞെരുക്കമോകയാൽ, ശരിയായ ഉൽക്കർഷകത ലാഭിക്കാൻ കഴിയാത്ത സംസ്കാരം, ജനമധ്യത്തിൽനിന്നു് അക്രമത്തെയും അക്രമകരപരതയെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിൽ സദാ അധികൃതമായിരിക്കും. അതുപോലെ തന്നെ ഒരു പാശ്ചാത്യജാതിയുടെ തനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന മാതൃമുദ്രയെപ്പോലെ നഗ്നതയെപ്പോലെ “പ്രകാശനം”യെന്നും സംസ്കാരം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയും.

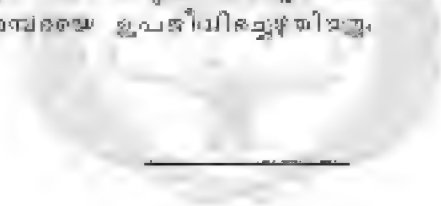
ആത്മീയമായ (അല്ലെങ്കിൽ, ദൈവികമായ) പരിപാടിയെ പ്രാപിക്കുവാനാണു് സംസ്കാരമെന്നതും അവിതം പ്രകാശനംകൊണ്ടു് കൈ. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവരുടെ ഒരു മുഖപ്രകാശമെന്നുള്ളതു മാധ്യമവും പ്രകാശവും. പ്രകാശം നൽകുന്നതിനുള്ള മെറ്റീരിയലുകളെക്കൊണ്ടു് വേണ്ട മെറ്റീരിയൽ, മാധ്യമം. മിക്കവാറും തന്നെ

പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന മദ്ധ്യമണ്ണികയെ സംസ്കാരത്തിന്റെ സങ്കേതരൂപമായി സാഹിത്യകാരന്മാർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.) സാമ്പത്തികമില്ലാത്ത, മാനുഷികമോദമുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു, ധ്വനിയെപ്പോലുള്ള ഒരു മാധ്യമം, അഥവാ, ചായയെ, സംസ്കാരസ്വഭാവമായ ഒരു രാശിക്ക് ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് ഇന്നും നല്ല "താമ്രാക്ഷിത"മുള്ളവരുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽ കളിയാക്കുന്നതായി കാണാം. വഴിയെ വ്യക്തിത്വം മോശപ്പെട്ട ഒരു ഗുണം തന്നെയാണ് ഈ മധ്യമം. പക്ഷെ, അവരിൽ പ്രകാശമെന്ന ഗുണം ഇന്നു മുള്ളതെങ്കിലും കാര്യമായ കാരണത്താൽ. ഇക്കാരണത്താൽ ജനങ്ങളിലും പ്രകാശം കൂടെ കായുന്നതാണ്. മനസ്സിനു പുറമേനിന്നു വന്നിട്ടും തന്നെ കാര്യത്തിൽ അവർ വേണ്ടിടത്തോളം ഉത്സാഹം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നില്ല. അവർ ഭൗതിക സുഖങ്ങളിൽ മാത്രം മനസ്സിനെ വ്യാപിപ്പിച്ചു സംതൃപ്തരാകുന്നു. അതിനാൽ അവരുടെ ഹൃദയം കീഴെ സങ്കലിതമാകുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽ അവരുടെ ജീവിതത്തിനു മിഴിവുണ്ടാവുന്നതായിട്ടില്ല ! കേവലം സഭ്യതയോടുകൂടി പെരുമാറുന്നവരുമായും കാര്യമാണ് ഇന്ന് അവരുള്ളതായി കാണുന്നത്. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു തുല്യ പുറമേ, തെറ്റത്തിനോടുള്ള തലപൊക്കിയെടുക്കലുള്ള ഒരു വഴിമുട്ട ജനാധിപത്യമുണ്ടല്ലോ; അതിന്നു സംസ്കാരപക്ഷം ഉണ്ടായ മാധ്യമപ്രകാശങ്ങൾ ഇനി പരമാളം ഉണ്ടാകേണ്ടതിരിക്കുന്നു. സംസ്കാരപക്ഷമായ മാധ്യമവും പ്രകാശവും പൊതുജനജീവിതത്തെ ഉൽക്കൃഷ്ടമാക്കിത്തീർത്താൽ മാത്രമേ സഭ്യതയിൽ ഊന്നാക്കിവെക്കുവാൻ കഴിയൂ.

ശരിയായ ഉൽക്കണ്ഠ ഉണ്ടാകത്തക്ക വിധത്തിൽ രാജ്യത്തെ ഭരിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ അതു യഥാർത്ഥസംസ്കാര തത്വമനുസരിച്ചു നടപ്പിലാക്കേണ്ടതു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ജനങ്ങൾ വർണ്ണങ്ങളും ക്ഷത്രികളും ഉണ്ടെന്നു വരികിലും, ജാതിപരിമിതികളിൽനിന്നു വിട്ടുതന്നു നില്ക്കുന്ന ഏതാനും കുടുംബശാഖകളെ ഏതു ക്ഷത്രിയിലും കാണാൻ കഴിയും. അവരുടെ അവരോഹണം സ്വയംശുദ്ധതാൽപര്യത്താൽ മാത്രം പരിമിതവും സങ്കല്പിതവുമായിരിക്കേണ്ടതു്. അവർ സംസ്കാരമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നതും, അവർ തമ്മിൽ മൂടിപ്പോയ് ഒരു സംഘമുണ്ടാകുമെങ്കിൽ, രാജ്യഭരണം കൈയെല്ക്കുന്നതിന്നു് സർവ്വാഭാവോപാധികളെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതു് എന്നായിരിക്കാം. ജാതിതുംഭകളെ പൊട്ടി പുകയുണ്ടാക്കുന്ന സംസ്കാരധർമ്മത്തിനുമായും വിശേഷമായി നില്ക്കുന്ന വൃത്തികളുടെ ഒരു സമുദായമുണ്ടാകാമെങ്കിൽ ആ സമുദായമാണു രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നതിന്നു് ഏറ്റവും പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതു്. എന്നതെല്ലാമേ സംസ്കാരമാണു രാജ്യഭരണ ഭരിക്കേണ്ടതു് എന്നു താൽപര്യം. കാരോ വൃത്തിയിലും, കേവലം സ്വയംശുദ്ധതയും മൂലിയവുമായ ഒരു അധർമ്മമുള്ളതിനോക്കുപോകുന്ന, പരമശുദ്ധതയും ദിവ്യവുമായ ഒരു ഉത്തമംശംകൂടി സ്വാഭാവികമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഉത്തമംശത്തെ വ്യാപ്തപ്പെടുത്തു പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണു് ഇന്നു് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉത്തമംശങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരം സ്വവാദി കേവലമാണു് ഇന്നു് എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. അതു സ്വവാദിക്കാകുമെങ്കിൽ, രാജ്യഭരണം അതിൽ അർപ്പിക്കുന്ന അതിവിശിഷ്ട അഭിപ്രായം ഏറ്റവും ഉപയുക്തമായിരിക്കും. അല്ലാതെ, അധർമ്മത്തിന്നു പ്രസക്തി കാധി

കുമുള വ്യക്തിയോ സ്വഭാവനമോ രാജ്യം ഭരിക്കുന്നപക്ഷം ശരിയായ ഉൽക്കർഷം രാജ്യത്തിനൊരിക്കലുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതുതകുടങ്ങുന്നതാണ് ലോകത്തിൽ ശാശ്വതമായ അഭിവൃദ്ധി, യഥാർത്ഥമായ പരിഷ്കാരം, ഉണ്ടാക്കേണമെങ്കിൽ ഭരണഭാരം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് വിട്ടുകൊടുക്കേണമെന്നു വീണ്ടും ആവർത്തിക്കുന്നത്. ശരിയായ ഉൽക്കർഷത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവും മാനദണ്ഡവും അതുതന്നെയാണ്. *

* പക്ഷേ അങ്ങനെയൊരു മതവ്യവസ്ഥിക്കും ഉത്തരവിടാതില്ല. അങ്ങനെയൊക്കെയായിരിക്കട്ടെ പരാമർശിച്ചു, രാജ്യ അർത്ഥനാഥം എന്ന വിമർശനമുള്ള എഴുതിപ്പിടുത്ത "സംസ്കാരവും അരാജകത്വവും" എന്ന ബ്രഹ്മസംഹാരത്തിന്റെ ഉപജീവിതമുണ്ടായിരുന്നു.

11. കേരളാഭൂമിയും

കേരളരാജ്യത്തിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു സംസ്കാരവി
 ശേഷമുണ്ടെന്നും, അതു തികച്ചൊരു മലയാളഭാഷയിലാ
 ണെ" നിരൂപിച്ചുവെക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും സർവ്വവിദിത
 മാണ്. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, തൃശ്ശിപ്പുരമുഖവാർ
 എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു രാഷ്ട്രീയ വിഭാഗങ്ങളായി കേരള
 രാജ്യം, സംഗതിവശാൽ, മുറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു എന്നിലും,
 ആ വിഭാഗങ്ങളിൽ അധിവസിക്കുന്ന ജനസമുദായങ്ങളെ
 ഒട്ടാകെ ഒരു ചരടിയിണക്കിക്കൊള്ളുന്നതിനു പര്യാപ്ത
 മായ ഒരു സംസ്കാരം മലയാളത്തിലുണ്ടെന്നു സ്സഷ്ടമാ
 കുന്നു. ജാതിമതാദിഭേദങ്ങൾക്കൊല്ലാം അതീതമായിട്ടുള്ള
 ആ സംസ്കാരം സകല കേരളീയരുടെയും ജനസ്ഥാനമാ
 ണ്. മറ്റു കാലങ്ങളിൽ എത്ര വ്യത്യസ്താഭിപ്രായങ്ങളോ
 വിപരീതതാൽപര്യങ്ങളോ കേരളത്തിലേ വ്യക്തികളേയും
 ജാതികളേയും പരസ്പരം ഭേദിപ്പിച്ചു നിർത്തിക്കൊള്ളട്ടേ,
 ഭാഷ, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ
 അവർ തമ്മിൽ ഏകോദരസഹോദരഭാവത്തിലാണ് ബ
 ണ്ഡപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നത് എന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശ
 യവുമില്ല. ഈ വാസ്തവം ഏറ്റവും വ്യക്തമായി അനു
 ഭവപ്പെടുന്നതു കേരളീയർ കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ള എ
 തെങ്കിലും രാജ്യത്തു കൂടിമുട്ടുമ്പോഴാണ്. ജനജീവിത
 നിന്നു് എത്രത്തോളം മൂലം അകന്നു പോകുന്നുവോ അത്ര
 ത്തോളം അവരുടെ ഐക്യബോധത്തിനു ദാർഢ്യവും
 കൂടാലായി കാണപ്പെടുന്നു. മദിരാണിയിലോ, കല്ലത്ത

മുഴുവൻ (കൊച്ചി തിരുവിതാംകൂർ മലബാർ ഭേദഭേദനിരയ്ക്കു) ഒന്നാധി മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് കണക്കാക്കുന്നത് ; അന്നു കൂലിയോ പ്രതികൂലയോ ആയ ഭാഗം അപാദനപ്പെട്ടതും ഒരു പോലെയാണു് പ്രശ്നപ്പെടുന്നതും.

ഇങ്ങനെയിരിക്കെ, കേരളീയസമുദായം ചരിന്നുളിന്ന മാർഗ്ഗം പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നതിൽ, കേരളീയസംസ്കാരം ക്രമേണ അസ്തംഗവമാകാതിരിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, ഇന്നു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളതു, കേരളീയകർപ്പവും, ഭാഷാപ്രിയമായ ഭാഗവിഭജനത്തെ വകവെക്കാനോ, കൈമാറാതിട്ടു ചേർന്നു, തങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യസ്വപര്യമായ പൊതുസംസ്കാരത്തെ പരിപാലിക്കുവാനും, തപോരാ, സാംഖ്യബലം വളർത്തുവാനും ഏകദേശവും യത്നിക്കുകയാകുന്നു.

പ്രസ്തുത സംസ്കാരം ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടു വെച്ചിരിക്കുന്നതു മലയാളഭാഷയിലാണെന്നു മുൻപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഭാഷാപ്രിയ പരിണാമത്തിനും ഭാഷാജ്ഞം വെച്ചിട്ടുള്ള ബന്ധം ഭിന്നപ്രതി മുറുകി വരുന്നതായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. ഇന്ത്യയുടെ ഭാഗപരമായ ഭാവി പുറത്തുതന്നെയായാലും വേണ്ടതില്ല, ഭാഷാസംസ്കാരങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കൊണ്ടുള്ള ഭാരതനവീകരണമെങ്ങു് അതിൽ ഗണ്യമായ സ്ഥാനമുണ്ടാക്കിക്കൊള്ളുന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുവാനാണു് ഇപ്പോൾ ന്യായം കാണുന്നതു്. ഇതു മക്കടണമെന്നു് കാര്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടു്. ചരിത്രം, തത്വശാസ്ത്രം, കർമ്മശാസ്ത്രം എന്നീ മൂന്നു ഭാഗവിഭജനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മൂന്നു പ്രവിശ്യകൾ തുറന്നു ആവിർഭവിപ്പിക്കുന്നതിന്നു്, ഭാഷാപ്രിയമായിട്ടുള്ളതിൽ, സംസ്കൃതവികാസമായിട്ടുള്ളതും ഇങ്ങനെ ഒരു ചേർന്നിട്ടുള്ള ക്രമേണ

അതിവേഗമായിരുന്നു. അപ്പോൾ മലയാളത്തിന്റെ കഥ എന്തായിരിക്കുമെന്ന് കരറാഞ്ഞൊന്നാലോചിക്കുക! മഹാഭാരത വഴിക്കാൽ, ഔവചരവഴക്കു സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ, മലയാളികൾമാത്രം കരളാക ത്രിപുരസ്വർഗ്ഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നതായാൽ അതു വലിയ കഷ്ടമാകുന്നതല്ലേ? അതിനാൽ, ഭാവിതെക്കായിട്ടു സ്വപ്നമാണു ചിന്തിച്ചു, ആത്മാഭിമാനമുള്ള കേരളീയരെല്ലാം കൈതൊരിട്ടു, പരസ്പരപ്രത്യുത്സാഹങ്ങളെയും മാനസരത്നങ്ങളെയും നീക്കിവെച്ചു, മഹാഭാരത ജനവിഭാഗമെന്ന നിലയിൽ, അങ്ങിനെ പൊതുസംസ്കാരത്തെ അവലംബിച്ചു അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാൻ പ്രത്യാശിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്നുള്ളതു് ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഇതും എത്രതന്നെ ആവർത്തിച്ചാലും അധികമാകുന്നതല്ല.

ഭാരതസംസ്കാരവഴങ്ങിയ വ്യവസ്ഥകളിൽ കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, മലബാർ എന്നീ മേഖലകളെക്കുറിച്ചു അവഗണിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചവരായുള്ള മനോവികാസമാണ് കേരളീയർ ആദ്യമായി അവരും ഉണ്ടാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഭാഷയേയും സംസ്കാരത്തെയും പോഷിപ്പിക്കുവാൻ നമ്മളെല്ലാത്തേ മഹാഭാരത ദേശമാകും ഇല്ലാത്തതും ശ്രമിക്കുകയില്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം ബോധം വേണ്ടതാകുന്നു.

സംസ്കാരസംരക്ഷണത്തിനു് എന്തും ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗമാണല്ലോ സർവ്വകലാശാലാ പ്രവർത്തനം. കേരളത്തിനു പൊതുവേ ഒരു സർവ്വകലാശാലാ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന്, കേരളത്തിന്റെ സ്വഭാവം വിചിന്തിക്കുന്നതിനും ഇതുകൊണ്ട് പുലർത്തുന്നതിനും അതേതു സഹായമാകുമായി

ന്നു ! അതിനെക്കുറിച്ച് നീക്കം ഉണ്ടാക്കാതെക്കൂടെ കാലം വരുക്ക്' ഇതിനും ആയിട്ടില്ലെന്നാണ് വോണുന്നതു്. തിരുവിതാംകൂറിൽ സമാരംഭിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിപ്ലവിത്വ പ്രായം കൊച്ചിയിലേയും മലബാറിനെയും അൽപരൂ ണങ്ങളു നികച്ചും ഇറക്കുവെക്കത്തക്കവിധം വികസിപ്പുന്ന നാമുൾ അതുതന്നെ ഒരു കേരള സർവ്വകലാശാലയായി പരിണമിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും ആരംഭവും കേവലം കേരളസംസ്ഥാനപോഷണമായിരിക്കണമെന്ന വന്നാൽമതി, അങ്ങനെയ കേരള വിപ്ലവിത്വ പ്രായമായി രൂപംനൽകപ്പെടുന്നതിനു്. അതു കാലക്രമേണ സാധിതപ്രായമാകുമെങ്കിൽതന്നെ അടുത്ത അൽക്കാലം പ്ര ത്യാശിക്കുക.

ഭാഷ, സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, കലകൾ തുലായ സംസ്കാര മൂലങ്ങളിലെല്ലാം, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ, മലബാർ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു പൊതുതാൽപര്യങ്ങളാണുള്ളതെന്നു ദൃഢബോധത്തോടുകൂടിയൊന്നും അവിടങ്ങളിലെ ഓരോ സ്ഥാപനവും നടത്തപ്പെടുന്നതൊരു മുതലിൽ പഠനത്തെക്കുറിച്ചു. കേരളീയരുടെ ഐക്യബോധത്തിലാണ് കേരളത്തിന്റെ അഭ്യുദയമുപേ ഷിപ്പിച്ചെത്തുന്നതു്. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും പ്രസാധകന്മാരുടേയും കാര്യത്തിൽ വിശേഷിച്ചും അനുവർത്തിക്കേണ്ട നയമാണ് കേരളത്തെ ഉദ്ദാകേ ശരാ റാ പ്രാവിശ്യമായി കണക്കാക്കുക എന്നതു്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യാത്തപക്ഷം ഭാഷാസംസ്കാരവിപ്ലവത്തെ വലിയ മംഗം വേരിടുന്നതാകുന്നു. മലയാളികളെങ്കിലും മലനാടു കാഞ്ഞന്മയുള്ള രണ്ടു വിഭാഗത്തിൽ കവിത്തും, മലയാളി കളിൽത്തന്നെ കൊച്ചിക്കാർ, തിരുവിതാംകൂറുകാർ, മല ബാറുകാർ എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിച്ചു പങ്കുവെക്കുന്നതു

കേരള സംസ്കാരത്തെ സ്തംഭപഥിപ്പെടുത്തേണ്ടതും ഒരു അംശമുതലായതായിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്! "വിശ്വവിതാംകൂർ വിശ്വവിതാംകൂറുകാർക്കു, കൊച്ചി കൊച്ചിക്കാർക്കു", മലബാർ മലബാറുകാർക്കു" എന്നിങ്ങനെയുള്ള "പോഷ്കവിളി" കൈരളിയുടെ മരണമണിവാദമായിട്ടാണ് ചിന്താവിചാരം നിഷ്പന്നമുണ്ടാക്കിയതായ കേരളിയുടെയും കണ്ണുകാക്കുന്നതു്! ഗ്രന്ഥകാരനോ ഗ്രന്ഥധാരകനോ കേരളത്തിൽ എവിടെത്തന്നെയാണ്, കൊച്ചിയോ, വിശ്വവിതാംകൂറോ, മലബാറോ എന്നാണ്" ആനാളുടെ രാജ്യം, എന്നും മറ്റും മാത്രം വ്യാപി, ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഗുണമോ അംശമല്ലെന്ന് വിശ്വസം വഹിച്ചുകൊണ്ടു്, അധികൃതന്മാർ മലയാള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെ നല്ലതും കൊള്ളതും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു് അതു സമയം മാത്രമേയെങ്കിലും കണ്ടുകിട്ടത്തക്കവിധമുള്ളതായിട്ടു തുല്യമായിരിക്കുമെന്നു് നോക്കുന്നപക്ഷത്തിൽ നിശ്ചയിക്കുന്നു.

ഒരു കിണറ്റിൽ വെള്ളം കാണുന്നതിന്നു പതിനെട്ടു കോൽ താഴ്ന്നുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ, അതിന്നുപകരം ആറു കോൽവീതം മൂന്നു കിണറ്റുണ്ടെങ്കിലായി കഴിക്കുവാൻ മതിയാകുമോ? പ്രയത്നം ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കാം, ധനവ്യയത്തിന്നും കറവുണ്ടാകയില്ലായിരിക്കാം, ഫലത്തിൽക്കൂടാതെ ശുദ്ധ്യം എന്നു വരുന്നതു് ഏറ്റവും പരിതപകരമല്ലേ? ഇതാണ് ഇന്നു ഭാഷാസംബന്ധമായി, അഥവാ സംസ്കാരപരമായി, കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ചുകാണുന്നതു്. ഇതിന്നുള്ള പരിഹാരം, ബുദ്ധിമുട്ടായതിൽ അടിച്ചുറപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്ന പരസ്പരമാസ്പദത്തോടു കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയവിഭാഗങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥിതനിന്നു് ഉത്തരവും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു്. ആത്മബോധം ശരി

താഴി വന്നാൽ ഉൽക്കർഷതിനു വേണ്ടതെല്ലാം അതിന്റെ പിറകേ താനേ വന്നുകൊള്ളും.

കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ഭേദബുദ്ധി ഏകദേശം ഒരു ഇരുപതു കൊല്ലംമുമ്പുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിലാണ് അതു കൊടാമ്പിരിക്കൊണ്ടുതുടങ്ങിയതു്. അതിനു മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിലെല്ലാം മലയാളത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്മാരും വിദ്വാന്മാരും ഗോകുണ്ഠാമൃതൽ കുന്യാകുമാരിവരെ എവിടേയും കൗടുബാലയാണ് മറിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. കോമളി, ശിരവിനാർകു, മലബാർ ഏന്ന്! മൂന്നു ഭൂരികളോടുകൂടിയ ഏകമാതൃഗൃഹമായിരുന്നു അവയെല്ലാം ഈ കേരളം. എന്നാൽ രാജമന്ത്രമായ തന്ത്രവാദപോലെ ഈ കേരളഗൃഹം ഇതു അന്തർമുദ്ര, മൂലം നാശോന്മുഖമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കാരണം അതി ക്രമിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് അതിന്റെ വേണ്ടവിധം താങ്ങിനിൽക്കുന്നതിനും, പൂർണ്ണപരമ മിശ്രണം സാധിച്ചുപോകാതെ വേരടങ്ങുന്നതിനും വേണ്ടി കേരളീയരെല്ലാം ഒരു കോർട്ടു പിടിച്ചുകൊണ്ടു് മറ്റു ശ്രമിക്കുക എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ മുഖ്യ കർമ്മവും. ഇടുങ്ങിയ ഭരണകീർതികൾക്കുള്ളിലിട്ടു സാമൂഹിക പൊതുസംസ്കാരത്തെ ഒന്നൊരിക്കലുമില്ലാത്തതായി വിഭാവനത്തിന്നു പാശ്ചാത്യമായിരിക്കും ഭരണയന്ത്രയന്ത്രങ്ങൾ മാറിയും മാറാതും കൂട്ടിച്ചുകൊള്ളട്ടേ, ഭരണാധികാരികൾ വാതം പോയ്യിരിക്കട്ടേ, സംസ്കാരം കേരളത്തിന്റെയൊട്ടാകെ ഒന്നൊരുമാണല്ലെന്നും, അതു കേരളീയരുടേ പണ്ഡിതവേദത്തിൽ ഉപജമയും, ഭേദബുദ്ധിയിൽ താഴുകയും ചെയ്യുമെന്നും നാം സദാ കാർത്തിക്കേണതാകുന്നു.

12. മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ

“മനുഷ്യാനുഭവത്തിന് അതിന്റെ കടം പോലെ രാൻ അർപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയതെന്തു”, സ്വദാർശ്യമുദാഹരിതമായ ഏതെങ്കിലും നാണ്യം അത്യാവേശ്യതായിവാങ്ങ — അതാണ് “മാതൃഭാഷ” എന്നിങ്ങനെ മാതൃഭാഷാമാതാ ആഞ്ഞ പ്രചീർത്തിച്ചുകൊണ്ടും, വിദേശഭാഷാമുഖനായതും വിജ്ഞാനം സാധിക്കണമെന്നതിൽ വ്യാസനിച്ച ഹിമാപണം ചെയ്യുകയാണുമാണ് മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ തന്റെ കവി പാലയാത്രപ്രസംഗം സമർപ്പിക്കുന്നത്. ഏതു രാജ്യക്കാരും സ്വന്തം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ് “മാതൃഭാഷാമുഖനായും എന്ന തന്റെ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും വ്യക്തമായി വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഉന്മൂലയിലെ വിവിധഭാഷകളെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുന്ന സകല വ്യക്തികൾക്കും സ്വദേശങ്ങൾക്കും മഹാകവിമാരെ മാതൃഭാഷാപരമായ പ്രാബല്യം സിദ്ധാതം ആദരോജ്ഞകളും മാതൃഭാഷയുമായി പരിലസിക്കുന്നു !

സ്വദാർശ്യപ്രതിവർത്തിതയ്ക്കാൾ കട്ടം നീന്തും കുറവില്ലാത്തതത്രെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമരോജ്ഞം.

പ്രഭുനവീ ജനമുദിത

സ്വദാർശ്യം ഗതീയസി”

എന്നായിരുന്നു ടാഗോർ രചിച്ചിട്ടുള്ള മുദാവാക്യം. മറ്റൊരു ഭാവനയ്ക്കു ദേശഭിമാനികയുമായി ചിലപ്പോൾ

ചില സംഗതികളിൽ വിമോചിതപ്പെട്ടിരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽപ്പോലും അദ്ദേഹം ഒരു മിത്രവാക്യത്തെത്തന്നെ മുദ്രിപ്പിച്ചിട്ടു കേവലം മാതൃഭൂമിയുടെ സേവനത്തിൽ അഗതകനായി വന്നിട്ടു. മാനന്ദംബയുടെ മുമ്പുള്ള കരിയേജ്ജവാൻ ആരെങ്കിലും പുറപ്പെടുന്നതു കണ്ടാൽ, ഉത്തമദൈവഭിമാനിയുടെ രക്തം തീർച്ചയ്ക്കു ഏതു ശക്തിയോടു കൂടിക്കാണു് ബലിതർക്കിക്കുക പൂർവ്വ വിവാദിതവാൻ പ്രയാസമാണു്. പ്രതിപാദിക്കുന്നതു ചുവപ്പിയിൽ കാണുന്ന കാരോ വാക്യം മഹാകവി തന്റെ ജീവചരിത്രം കൊണ്ടു തിരുത്താണോ എന്നു ബോധിപ്പോകും. അതിനുപുറമേ, ന്യായപരമായ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രതിബദ്ധം വ്യക്തമാക്കും. ഈ വകയ്ക്കെല്ലാം വേണ്ടുവോളം ഉദ്ദേശണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചരിത്രം പരിഭ്രാന്തികളിൽ കാണാവുന്നതാകുന്നു.

എന്നാൽ മഹാകവി കംഗ്രിന്റെ സ്വഭാവശൃംഗാരം കേവലം അന്യമായ ഒരു സ്പോർട്സിംഗ് മാത്രമല്ല, നേരെത്തിപ്പു്, അഗാധമായ ചിന്തയുടേയും വിശാലമായ താത്ത്വ്യപരതതിന്റേയും പരിണതഫലമാകുന്നു. യഥാർത്ഥമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പുരാതനവും പരിപാവനവുമായ ഇന്ത്യരാജ്യത്തോടു് (അഥവാ, പൗരസ്ത്യലോകത്തോടു്) കിടപ്പിച്ചിട്ടുവരുന്ന ഒരു യോഗ്യത ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യലോകത്തിനില്ലെന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. അടുത്ത കാലത്തു യൂറോപ്പിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ശാലഭാഗങ്ങളിലെ മോശപ്പേരും, ആധുനികപാശ്ചാത്യലോകത്തിന്റെ ശക്തി തീരെ പിഴച്ചുപോയി എന്നു കാണിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചശക്തിയുടെ മുമ്പണ പെൻസിൽവക്കളായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധനം ചെയ്തതു്.

യ്യിട്ടുള്ളത്. പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഭൗതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു
 അതുതക്കമൊന്നുമില്ല. അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള
 യഥാർത്ഥ, അതിനോടൊപ്പം ആത്മീയസംസ്കാരം വളർത്തി
 ഉയർത്തിയ സ്ഥിതിക്ക്, ഒന്നും അറിവില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടി
 തുടങ്ങി കളിപ്പാട്ടുമായി ഭാഷാവിശാലമായ ഒരു മഹാ
 യന്ത്രം സിദ്ധിച്ചതുപോലെ പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു എ
 ന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനം
 ഇന്നു നാം അവിടെ ഉദാഹരണമായിക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള
 സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ അടിച്ചറച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭൗതികശാ
 സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചും അതിനായ സംസ്കാരത്തിന്റെ ലക്ഷണ
 നായകനായിട്ടുള്ളതും, സ്വാതന്ത്ര്യവും ആത്മീയവുമായ ഉത്തമ
 ഷക്തികളാണ് സംസ്കാരബീജമെന്നും, ആദ്യത്തെ
 രണ്ടു ശതകങ്ങളായി യൂറോപ്പിൽ വളരെ വികളമായി
 തന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, ഭാരതീയർ അങ്ങനെയൊരു പുഷ്പസ്വത്നതയെ
 ആത്മീയസംസ്കാരത്തെ കളഞ്ഞുകളിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേ
 ഹിം എഴുതുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. "ഇത് ബോധനം മൊയ്ത
 ന്നത്": "എന്തൊരു മഹിമ! മനുഷ്യശിരസ്സുകളെപ്പോലുള്ള
 കോശങ്ങളെ മലയെക്കുറിക്കുന്നതായ ഒരു കോശത്തെപ്പോലെ
 പോകും സമാദരിക്കേണ്ടത്" എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ പ്രശ്നം ഈ കോശങ്ങളിൽ എത്ര അർത്ഥവത്തായി
 റിക്കുന്നു! പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾക്കും, വിശേഷിച്ചു ഇന്ത്യ
 ന്നും, ഭാവിയിൽ ഗണ്യമായ ഒരു നില കിട്ടുമെന്നതെന്ന
 ഓരോർ ആശ്ചര്യപരമായ ഒരു അഭിപ്രായം.

എന്നൊരു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടു
 സർവ്വതോമുഖമായ പ്രതിബദ്ധതയെക്കുറിച്ചുള്ള എന്തൊരു
 ന്യായം അറിയിച്ചുപോകുന്നത്. വ്യക്തിപരമായ സ്വാത

തദപരാലതന്നെ രാജ്യപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഗർഭിണി
യായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന മോക്ഷവി, ഭാര്യസംസ്കാരത്തി-
ന്റെതോ പാരസ്വസ്വംസ്കാരത്തിന്റെതോ മാതൃകല്ലാ,
സ്വർഗ്ഗാനുഭവസമുദായസംസ്കാരത്തിന്റെതും, ഉത്തമസ-
ന്ധേയോദകനായിരുന്നു എന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാ-
നാപ്രസംഗങ്ങൾ പ്രകൃപനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കേവലം
രാജ്യപരമായിട്ടുള്ള സത്വചിതമനോഭാവം ആപൽക്കര-
മല്ല ; അതു ഭാര്യീയമല്ല ; അതു വിദേശീയമാണു് ;
അതു നമുക്കു വേണ്ടാ. ഇതി നമുക്കു വേണ്ടതു് സ്വാതന്ത്ര്യ-
വും ഭക്തികാമേശവും വീക്ഷിച്ചെടുക്കുകാണു്, കേവലം
ധർമ്മത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഒരു പുനഃസംഘടനയാ-
ണു്. അതിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുകയാണു്, മനുഷ്യ-
സമുദായം ഇങ്ങുണ്ടായി മുദിക്കുവാൻ പര്യപന്നം സദാ-
മല്ലെങ്കിലുകാണു് തീർന്ന ഒരു ദൈവസ്വരൂപം ; പ്രകൃതി,
സകലമനുഷ്യരും തമ്മിലുള്ള ആത്മീയതയെക്കുറിച്ചുള്ള
അറിയാത്ത ലോകസംസ്കാരപുരോഗമനമാണു്. എന്നി-
ങ്ങനെ ദൈവം വരുന്ന പല വാക്യങ്ങളും കേന്ദ്രത്തിന്റെ
കൃതികളിൽ കാണാവുന്നതാകുന്നു.

ഇതെല്ലാം സോമഭാവോം അദ്ദേഹത്തെ "പര-
സ്വകൃപിസംസ്കാരം" എന്നല്ല, "വിശ്വമഹാകാവി" എ-
ന്നു വിളിക്കുന്നതായിരിക്കുമല്ല അധികം ഉചിതമാ-
യിരിക്കുക എന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്. കൃത്രിമമായ തടസ്സ-
രഹിത പരിധിയേയും അദ്ദേഹം സഹിച്ചിരുന്നില്ല, ദേശ-
പരമായും സമുദായികമായും സാമൂഹ്യസംബന്ധമായും
മറ്റും പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു പ്രതിബന്ധങ്ങളായിരുന്ന
ഏതുതരം സങ്കല്പപരിമിതികളേയും സമയവും
ഉല്പാദിക്കുവാൻ കേന്ദ്രം സദാ സന്നദ്ധനായിരുന്നു.

ജനനം കവിഹൃദയംകൊണ്ടുനഗ്നരീതനായ അദ്ദേഹം സർവ്വമാ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യാരംഭകനെന്നുമാർതികനെന്നു പറയാം.

ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകാവ്യമെഴുതാനുദ്ദേശിക്കുന്ന കവിന്റെ ജീവിതം എന്ന ഒരു ഉത്തമകാവ്യമായിരിക്കണം എന്ന മിമിക്രണമൊഴുപ്പിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ദർശിക്കുക പ്രതി ഉദാഹരിച്ച വിശദമാണെന്നാണ് ട്രാഗുറിന്റെ പരിഭ്രമവിളം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ആദരണീയവും പ്രവൃത്തികളിലും പ്രസംഗങ്ങളിലും കാര്യങ്ങളിലും എല്ലാം ഒരുപോലെ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സന്ദർഭം നോട്ടുമാ കളിയാക്കുന്നതായി കാണാം. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ എന്നപോലെതന്നെ സദാജ്ഞതയും ഉള്ളിത്താറാധിച്ചിരുന്ന കവിഹൃദയമാണ് ട്രാഗുറിനെന്നായിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവ്യചര്യയിലും, ചുറ്റുപാടുകളിലുമാണുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു ബന്ധമുള്ള ഏതു കാര്യത്തിലും ഒരു കലാകാരന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവേണ്ടാലും സർവ്വത പ്രതിഫലിച്ചു കാണുമായിരുന്നു. കീററ്സ് എന്ന ആംഗ്ലേയകവിയെപ്പോലെ, സത്യത്തിൽ സന്ദർഭത്തെയും സന്ദർഭത്തിൽ സത്യത്തെയും ട്രാഗുർ മറ്റൊരുതരം മനിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷത്തിൽ സത്യവും സാദർശ്യവും തമ്മിൽ യാതൊരു സ്തംഭവുമില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, അവ രണ്ടും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നുകൂടി പറയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് നിത്യമാകിട്ടുള്ളതും. നിത്യമായ സത്യത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യപത്തിലുള്ള പ്രകാശനമാണല്ലോ നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധുരസ്മരണകളിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ആസ്വദിക്കുന്നത്.

അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കാശ്മീർകവിത ആത്മീയപോയങ്ങളാണെന്നു സവിശേഷം പര്യായമാക്കിത്തീർന്നതു്. അതു കേവലം ഉപരിജന്മബുദ്ധികൾക്കു വിദഗ്ദ്ധരെന്നായിട്ടുള്ള വാഗ്ജാലാപിദ്വന്ദ്വം അതും തീക്കു മനുഷ്യിലാകാത്തവയ്ക്കു കിരസികുവാൻ വേണ്ടുന്ന ശബ്ദഭംഗി കാശ്മീർകവിയുടെയല്ലാം ധാരാളമുണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ ; പക്ഷെ അതു കാശ്മീർകവിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളിൽപ്പെട്ടു താഴെമേറിയ പ്രാധാന്യം കിടന്നതൊന്നും മാത്രമാകുന്നു. ആലോചനാമൃതതപഃ എന്നതാണ് കാശ്മീർകവിയുടെ പ്രാധാന്യലക്ഷണം. അതാൽക്കൂടാതെ എത്ര ഉപരിജന്മഗുണങ്ങളാണു് അതിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ ആരോടുകിടക്കുന്നതെന്നു് അവിൽ അവഗാഹം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു മാത്രമറിയാം. വാസ്തവം പരമനന്തരായാൽ, കാശ്മീർസാഹിത്യത്തിന്റെ ശൈലി "ഉപനിഷത്തുദീമണ്ഡല"ത്തിന്റെ നിരൂപനാംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. സ്വപ്നലോകത്തിൽക്കൂടെ അതിന്റെ വിരാകിതർകിടക്കുന്ന സൂക്ഷ്മലോകത്തെ സ്വസ്ഥോൽക്കാരികളെപ്പോലെ തന്നെ മറുകവിയുടെ വാക്യങ്ങൾക്കു്, ഉപനിഷത്തോൽക്കൂടായ കാണുന്നതിൽ അതുതമിസ്സല്ലോ. അത്മഗർഭമായ ആ വാക്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും പ്രകാശമികാസഭാരങ്ങളായിപ്പരിണമിക്കുന്നു. അവയിലടങ്ങിയ സാരം ഗ്രാഹിക്കാതെ, അവയുടെ ബാഹ്യരൂപത്തിൽമേലും ഭ്രമിച്ചു പുറംകവിയനുഭൂതമാകുകയാണു് വഴിപിടിച്ചു "പോകുന്നതു്" : ഏതാൽ അതുകരണമേതെങ്കിലും കൃതിസരസങ്ങളു് ; കിഷ്ടന്മാർ ഗുരുപാദത്തിലിട്ടിരിക്കുന്ന നെമലകളായി മാത്രം കണക്കാക്കേണ്ടതാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ശിഷ്യ

രൂടെ സംഘങ്ങളോ സംസ്കൃതീതങ്ങളുമാകുന്നു. അവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശബ്ദഭംഗിയിൽ കുതിമാണു രാസിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കാണാം. പക്ഷെ, ട്രാഗിക് മഹാകവി രൂടെ ശബ്ദഭംഗിക്ക് ഒരു വിശേഷമുള്ളതു് അധികം പേർ സ്തുതിച്ചു പരിഭാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഷേക്സ്പിയർ, കാളിദാസൻ മുതലായ മോക്ഷ മഹാകവികളുടെ ഉൽകൃഷ്ടകൃതികളിലൊന്നുപോലെ ട്രാഗിക് മഹാകവിയുടെയും കാരോ സാദൃശ്യത്തിൽ പ്രകാശിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നിതെന്നതിലും മറ്റൊരു പക്ഷം മറ്റൊരു ചെമ്പുതൂണിയാൽ അധികം ഉഴച്ചുനില്ക്കുന്നതായി ഉടനെ പ്രത്യക്ഷമാകും. ഏറ്റവും ഉചിതങ്ങളായ പദങ്ങളെ ഏറ്റവും ഉചിതമായ കൂട്ടത്തിൽ കവിതയിൽ വിന്യസിക്കേണ്ടതാണെന്നു തത്വം ട്രാഗിക് കൃതികൾ സ്പഷ്ടമായി ഉദാഹരിക്കുന്നു.

കവിതാവാസന പരമകേടിയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ ദോഷകാലാദിപരിമിതികളെയെല്ലാം ആയതു് അതിലംഘിക്കുന്നതാണല്ലോ. ട്രാഗിക് പാശ്ചാത്യപരമ്പരയ്ക്കു മറ്റൊരു കാര്യങ്ങളെ നിഷ്ഠിക്കിച്ചു പറിച്ച ഒരു തീക്ഷ്ണബുദ്ധിയായ്കയാണു് എന്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ റിസ്ക് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. വിശേഷിച്ചു്, വേർഡ്സ്വർത്തിയും ഷെല്ലിയും കാളിദാസനും അദ്ദേഹത്തിനു കരേ പ്രശ്നോക്തമായിരുന്നു. അവരുടേ പ്രകൃതി നിരീക്ഷണസമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകദേശം സർവ്വഥാ തോളിച്ചതാണു്. കാളിദാസവിമർശനത്തിൽ വെച്ച് അഗ്രഗണ്യനായ ട്രാഗിക് പ്രകൃതിദേവിയെ ആരാധിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ "ടിൻടേൻ ആബി"യുടെ

കത്താവിനേയും അന്തസ്സമിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിയോടുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ പല പടികളേപ്പോലും ബർഡ് സ്വർത്തിന്റെ പ്രശസ്തകാവ്യത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു പോലെ ടാഗൂറിന് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി പ്രസ്താവം ഉൾപ്പെടുന്നു. പ്രപഞ്ചസംഗീതത്തിലോട് യുണങ്ങുന്ന ശ്രുതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകോപനത്തിലും ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ തന്റെ മനം ഒരു കവിപുരുഷനെ മറ്റൊരാളെന്നെന്തെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൽ പറയുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ആധുനികപദങ്ങളാണിന്റെ ഗുണനാമം ഒരു വ്യക്തത. അതു മനുഷ്യജീവിതാദർശങ്ങളെ പ്രകൃതിയോടു കൂട്ടിക്കിണക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്. ആ ഭാഗം ശരിയാക്കേണമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ കൈവയ്പ്പുക തന്നെ വേണം — എന്നിങ്ങനെയാണു അഭിപ്രായത്തോടു കൂടിയാണ് ടാഗൂർ തന്റെ പ്രസിദ്ധമായ "വിശ്വപാഠശാലി"യും "ശാശിനികേതനാചാര്യം" സ്ഥാപിച്ചത്. അതിന്റെ പ്രവർത്തനം എത്ര ഏകോപനമുണ്ടാക്കുന്നു" ഇപ്പോൾ പുല്ലാവക്കും അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. മഹാകവിപുരുഷന്റെ ആദർശങ്ങളെ മുറുപ്പൻ പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ എത്തിക്കുന്നതിനുള്ളതാണ് പ്രവൃത്തസ്ഥാപനം. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂർച്ഛാശ്വാസമേകാലത്തു ഒരു "പരീക്ഷണശാല"കണമെന്നു പറയാം. അവിടെയാണ് ഗുരുവേലിന്റെ വ്യക്തിവിചാരം തെളിഞ്ഞു കണ്ടിടുന്നത്. പാരമ്പര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ ജീവനാശിയായ ആ വിദ്യാമന്ദിരം മേൽക്കൂര തെളിപ്പുകിയേ പ്രാപിച്ചു കാണുമൊക്കട്ടെ! മഹാകവിപുരുഷന്റെ പുണ്യാത്മാവിന്റെ ശാശിനികേതനാണല്ലോ അതു്.

സ്വപദാർത്ഥസ്തോരകമായ ഒരു സമാപനത്തെ അവസാനമായി വിട്ടുപിടിക്കുന്നു. പലാകമ്പോൾ മഹാകവിമാർ ആത്മാവിൽ, തപസ്സോനപ്രകാരത്തിന്റെ ഫലമായി, സർവ്വഭയങ്ങളും നീക്കിയിരുന്നു എന്നും, ജീവിതത്തിന്റെ ഉഗ്രജാലത്തിൽ വീരെ ഭ്രമമില്ലാതായിത്തീർന്നിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു "മൃത്യു" വിരാമമാക്കുന്നുണ്ട്. "സത്യം കൈമാറ്റം" എന്നല്ലയോ അതിന്റെ ആത്മാവ്? (ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ ഒരു ഉപതാലപിവാർത്തം അദ്ദേഹം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്).

പുണ്യജ്ഞാതമായ ഒരു കവിമാനയന്റെ സുന്ദരമായ സത്യപ്രകാശനവ്യവസ്ഥയും ഇതാ തിരിച്ചറിയുന്നു. തന്റെ ആരാധകലോകത്തെ മുഴുവൻ അന്ധതയെപ്പറ്റിയാണ് "ജീവിക്കുകയും" അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നതിലേക്ക് തിരിയാനും പൊയ്ക്കിരിക്കുന്നു. മൗനത്തോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദോഷിയോടെ അടുത്തുള്ള അന്ധരോടൊപ്പം രേഖപ്പെടുത്തുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിന് വിശ്വരാനി പ്രാർത്ഥിക്കുകയല്ലാതെ സമൂഹത്തിലൊന്നും ചെല്ലുപാൻ കഴിയാതെ" ?

(1)

സ്വഭാഷാ ഭേദ സംസ്കാരം

സ്റ്റേഡിയോവേഴ്സായവർ ;

സർവ്വമാനവസംഹാരം

സംസ്കാരസംഹാരം ;

(2)

സാഹിത്യോജ്വലസാമ്രാജ്യം
സാർവ്വഭൗമപദാഞ്ചിതൻ ;
സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദംധരൻ ; നിത്യ-
സത്യസന്ദർശ്യഗായകൻ ;

(3)

സ്വരവഭാഷ നില്പിതോദ്യമം-
സൂക്ഷ്മലോകനിരീക്ഷകൻ ;
സ്വകീയ കാവ്യപീഠാഷ്ട-
സ്വാദേശപുഷ്പവിഷ്ണുപൻ ;

(4)

പ്രകൃത്യാത്മാ പ്രിയസുതൻ
പൂർവ്വപഞ്ചിത തോഷകൻ ;
പ്രപഞ്ചഗാന്ധീനാഥ-
വിപഞ്ചീസംഗമോഹനൻ ;

(5)

ജാതപംഖ്യ ശിഷ്ടാത്മജി-
പ്രസ്തനാമിതവൈഭവൻ ;
മസ്തവിസാരി മഹിമാ
'രവീന്ദ്രൻ', ത്രിദിവംഗതൻ ;

(6)

ഭാരതോദ്ഭിഷ്ടാണ "വിശ്വ-
ഭാരതീ"ശൻ ഗുരൂത്തമൻ
നേരായ്"ലോകം നന്ദിക്കാട്ട
നിത്യശാന്നിനിഷേധനം !

എന്നിങ്ങനെ, ഇതുവരെ വിവരിച്ച ആശയങ്ങളെ
 ജ്യോതുകത്രപത്തിൽ സമാഹരിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട്, ഈ
 ഇപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. *

* "സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തു്" വകമാധി ഏറത്താ
 കളർത്തുവെച്ചു് ടി. ഡി. ജോഷിജിയിൽ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം.

മൃത്യു

(പാശ്ചാത്യർക്കു് അപമാനകവിത)

എന്തുകൊണ്ടു് കന്യാഭയത്തിൻമുന്നിലായി വീണ്ടുംവീണ്ടും
 വന്നിട്ടുണ്ടല്ലോമരിൻ കോലമാം തിശീഥിനി ;
 ആയുധത്തിൻപാക്കുപൊങ്ങമാത്രം താങ്ങു-
 തായതോ, കണ്ടേനാലും ഭൂമിയിൽ കുടിവട്ടു !
 ഭയത്തിൻ ബീഭത്സമാം ചിന്തയാൽ തമസ്സികൽ
 സ്വന്തമേ മെണ്ണാൻപോകും ചതിവിൻ പൂർവ്വരംഗം.
 എന്തല്ലാം വിശ്വസിച്ചെന്നാരുതിൻ ഭീഷണാസ്ത്രം,
 അന്നല്ലാം പിന്നെങ്ങും മേ നിഷ്ഠയല്ല പരാജയം
 ജീവിതത്തിന്റെ വെറുതിനുള്ളിലും അനന്തേ
 തോൽവിയും വിജയവും ചേരുമീ വിളരുതും ;
 ജ്യോതിഷിനപരമാസപൂർണ്ണമാം വിജീഷിക്കുന്നു
 ശൈശവംതൊട്ടു പഠിച്ചിട്ടുള്ളതു പദംപ്രതി.
 വിവിധഭയങ്ങൾക്കു് ചഞ്ചലമാരുതപടം
 വികീർണ്ണവിഷാദത്തിൽ മൃത്യു തീർന്നിടം ശിക്ഷം.

13. കേരളശ്ലേഷകവകുപ്പ്

കവ എന്ന പദംകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത് ആലയനിർമ്മാണം, പ്രതിമാകരണം, ചിത്രാലേഖനം, സംഗീതം, തത്വിക ഏകദിവയെ മാത്രമല്ല, സാമ്പ്രദായബോധപ്രകാരമുള്ള മറ്റു നല്ലതൊരു വൃത്തിയെങ്കിലും എന്നു വരികിൽ, കേരളീയ ശൈലിയിൽ കവകൾക്ക് എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പൂർണ്ണ തീർച്ചയായും അഭിമാനിക്കേണ്ടതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു. വിഗ്രഹാലംകരണപ്രകാരങ്ങൾ, അച്ചനാ പരിപാടി, തലാശ്ശിത്താഴ്വര സമ്പ്രദായം, പഞ്ചവാദ്യവിദ്യാവിഭാഗങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള മറ്റൊരു ശാസ്ത്രത്തിലും സുന്ദരകലകളുടെ സ്പർശം ഏകദേശം കാണുവാൻ കഴിയും. ഇത്തരത്തിൽ കലകളുടെ മണ്ഡലപരിധികൾക്കുള്ളിൽപ്പെടുന്നവയും അവയുടെ പരിവേഷത്തിൽ മാത്രം പെട്ടു പരിവേഷിക്കുന്നവയുമായ അസംഖ്യം ഇവയുണ്ടു്. അവയെല്ലാംകൂടും കലാപ്രത്യേകതയുണ്ടു്. കേരളീയ ഭഗവത്തു മറ്റു ഭഗവതിമാൾക്കുള്ളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തിപ്പെടുന്ന വൃത്തി, വെട്ടപ്പ്, അടക്കം, മതുക്കം, ആഭ്യന്തരമായ ഗംഗവഭാവത്തെ ആവരണംചെയ്യുന്ന മറ്റൊരുതരം ഭൂതാലോചന എന്നീ ഇനങ്ങൾ കേരളീയ കലകൾക്കും കലാവിശിഷ്ട വ്യക്തികൾ നൽകുന്നുണ്ടെന്നു സാമാന്യേന പറയാം.

മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നുപോലെയെന്നു കേരളത്തിലും ലഭ്യകലകളുടെ വിജ്ഞാപനം ദോഷമുള്ളതാകുന്നു. ദോഷപൂർവ്വമായാണു് ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ

ബന്ധം വലിച്ചുകൊണ്ടു ദേവാവയത്തിനുള്ളിൽ ആവിർവിച്ച കലകൾ, കാലക്രമേണ പുറത്തെഴുതുന്നു, പൊതുജനങ്ങളുടെ കൈവശസ്വപത്താളിപ്പിണമിക്കുകയാണ് സാധാരണ ചെയ്യുകയെന്നത്. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ മാത്രം ചില കലകൾ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മതിൽക്കെട്ടിനെ കയ്യാളിയാണ് ഇതുവരെ പുറത്തെഴുതു വരാതെ അനേക ശതവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പിരുന്നതുപോലേയെന്നു ഇന്നും വർത്തിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. തേരയിൽവെച്ചു സർപ്പമാ പ്രാഥമ്യവും പ്രാധാന്യവും വഹിക്കുന്നതത്രെ "ചാക്യാർകളെ".

"കുതു" എന്ന പദത്തിന്റെ മൂലാർത്ഥം ധ്വജമെന്നാകുന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നത്. അതെങ്ങനെയായാലും ഭാരതീയ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പരമവും പരിശുദ്ധവുമായ പ്രകടനം കാരണങ്ങളെങ്കിൽ ഇന്നും ചാക്യാർക്കു അഭിനയരീതിയെത്തന്നെ ശരണീകരിക്കേണ്ടതെന്നാണ് അഭിപ്രായമതം. എന്നാൽ അതു ഓരോ നടനവും അഭിനയവും മാത്രമൊട്ടല്ലതാനും. പുരാണേതിഹാസങ്ങളിലുടങ്ങിയ കഥകളേയും ഉപകഥകളേയും സമ്പ്രദായം വ്യാപ്തമാക്കിപ്പോലാക്കിപ്പിറക്കിക്കൊണ്ടുചാക്യാർ സാക്ഷാൽ സ്മരണയുടെ പ്രതിപുരുഷനായിട്ടാണ് പ്രദർശനം ചെയ്യുന്നത്. കാവ്യശാസ്ത്രാദികളിലേ വിഷമകാശങ്ങൾ വിവരിച്ചു വെളിവാക്കുന്ന കാവ്യത്തിൽ ചാക്യാർ സജീകരിച്ചിട്ടുള്ള രീതി ഇന്നും ഒരു മാതൃക തന്നെയാണെന്നു പറയാതെ വിവരത്തില്ല. പഴയ സംഭവങ്ങളേയും സംഗതികളേയും പുതിയ ചരവപാടുകളോടു കൂട്ടിയിണക്കി പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഹിതവും അനുഭവം വരുത്തുകവിധത്തിൽ അനവതലങ്ങളോടു ചേർത്ത്കാമത്തോടുകൂടി വിശദമാക്കുന്ന

ചാക്യാർകൂത്തിന്റെ പൊതുജന വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പ്രസക്തി അറിഞ്ഞുപ്രമാകുന്നു. പശ്ചാത്തലപ്രമാകുന്ന "സഞ്ജീവിനി" ഗുളികയോ ഫലിതപ്രമാണമാകുന്ന പഞ്ചസാരയിൽ കട്ടിയാതി പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ടാണു ചാക്യാർ കൂത്തിൽ സാംസ്കാരിക രോഗികൾക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. ഫലിതത്തിന്റെ പാരമകാഘൃയം ചാക്യാർ കൂത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. ഫലിതം ചിലപ്പോഴൊക്കെ അരിഷ്ടകാരിയായ് അജ്ഞിതത്തിൽ പെണ് ചാക്യാർക്കെങ്കിൽ അതിന്നു കാരണം പണ്ടത്തെ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധതയ്ക്ക് അതിന്നു യോജിച്ചതായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. മാതൃ ലാസരിച്ച പഠിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതാണു മിക്ക ഫലിതവും മെമ്പരിച്ചിട്ടും മനോഹരമുള്ള ചാക്യാർ സമ്പർന്നാസാരണ പുതിയ ഫലിതങ്ങൾ പലപ്പോഴും പൊട്ടിച്ചൊറുങ്ങുന്നു കണ്ടും കൊണ്ടും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർലാഭമുണ്ടു്. ഫലിതമാകുന്ന കോട്ടമനിലിന്റെ പിറകിലിരുന്നുകൊണ്ടു എന്തു ജാതിയുടേയും വ്യക്തിയുടേയും നേർക്ക് ആശ്ചര്യ വൈചിത്ര്യം പൊട്ടിച്ചുവിടുന്നുതിന്നു സാരത്തോടുള്ള ചാക്യാർ മൈന്നാരംതരം വിമർശനമാകുന്നു. സമുദായങ്ങളുടേയും വ്യക്തികളുടേയും ദോഷാംശങ്ങളെ ഇഴവിതിയിൽ വിളിച്ചുപറയുന്നതിനെതിരായി ആർക്കുമാണ് ഉദിച്ചൊരുന്നതല്ല. രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും നാട്ടിലെ നാനാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പുകാരും മറ്റാകെല്ലാം ചാക്യാർക്കു വിമർശനത്തിന്നു വിധേയമാകുന്നുതുകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ പര്യവർത്തംകൂടി കൂത്തിൽ വിവൃതിക്കു പ്പെട്ടവർ പ്രാണപരയോ. അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതിഗതകളെക്കുറിച്ചു സമ്പർക്കമിതമായി ഇന്നുദോഷവിതരണംചെയ്തു കാണിക്കുക എന്നതു ചാക്യാർക്കു കൃത്യ

പരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ഫലിതമുമാകും, സന്ദർഭത്തിനു സ്വഭാവാനുരോധിച്ചിരിക്കേണ്ടതു ഭരതദ്രാവിഡമാകുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിലാണ് ചാക്യാരുടെ മുഖ്യനിവാരമായ യോഗ്യത മുഴുവൻ വെളിപ്പെടാറുണ്ട്. ഏറ്റവും പഴയ ആശയങ്ങളെ ഏറ്റവും പുതിയ രീതിയിൽ സങ്കലിച്ചും, ഏറ്റവും പുതിയ ആശയങ്ങളെ ഏറ്റവും പഴയ രീതിയിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുകയെന്നതിലും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ വിദഗ്ദ്ധനാണെന്നു ചാക്യാനാർ തിരിച്ചറിയും. മാത്രം "ഹരികഥാചാര്യശേഖര"ങ്ങളിൽ കേൾക്കാനുള്ളതുപോലെ വിവരമുള്ള ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾ ചാക്യാരുടെ മുഖത്തുനിന്നു കർഷണം പുറപ്പെടാവുന്നതല്ല. "മോട്ടോർകാർ," "ഏറ്റാപ്പേയിൻ," "സ്വരജ്യം," "റിസ്സാറകാരണം" മുതലായവയുടെ അർത്ഥങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ വിദഗ്ദ്ധമിശ്രിതിയും മോഷ്ടാക്കളെപ്പോലെ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നവർക്കുമാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്നൊരു വിശ്വാസം ചാക്യാർക്കുണ്ട്. ചാക്യാരുടെ ഭാഷയിൽ ഇന്നും കാർത്തികപ്രയോഗംപോലും നിഷിദ്ധമായിട്ടുണ്ടെന്നുവെച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. അത്രയ്ക്കു കാര്യമുണ്ടാവാതെ ഇന്നുള്ളതാണു ചാക്യാരുടെ ഭാഷ. പക്ഷെ നൂതനങ്ങളായ ആശയങ്ങളേതും തന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഭരതകാണ്ടു സാധിക്കുന്നതുമുണ്ട്. കാലദേശാഭിമുഖീകരിച്ചു മാറാത്തുകാലീനങ്ങളായ സമുദായവ്യക്തികളെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു പശ്ചാത്തമമായവിധത്തിൽ കൂണ്ടിരിക്കാവുന്ന പ്രാണശക്തികളിൽ ചാക്യാർക്കുള്ള ദൈവതാപിനിക്കാണു നൂതനാശയങ്ങളെ വെലുത്തുന്ന തത്വദ്രാവിഡമാണല്ലോ. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു നൂതനമാർഗ്ഗംപോഴും സമൂഹത്തിലെ ചാക്യാരുടെ അറിവിന്റെ അന്തരം വ്യത്യാസമുണ്ടാകും.

പാടിപ്പോന്നു വിശ്വസ്തതയുണ്ടായിത്തീർന്നു. ചാക്യാരുടെ മാതൃത്വപ്രദിത്തത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നം മാത്രമാണിത്. "വാസ്തവതാപാചിച്ഛൽ മാതൃചിഹ്നീന" എന്നുപോലും വൃന്ദാവലിക്കുവാൻ തുനിയാത്ത ഒരു സ്ഥാപനം തന്നെയാണ് ചാക്യാർക്കുള്ളത്. അതിന്റെ ഭാവി പുനരഭിജ്ഞാനം കണ്ടുതന്നെ അറിവേണ്ടിയിരിക്കണം. എന്തായാലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും വിനോദത്തിനും ഒരു പോലെ ഉപകരിക്കുന്ന അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഈ കലയെ നാട്ടുവാഗ്ഗേയമാകാതെ വോദകളെല്ലാ കേരളത്തിന്റെ സംസ്കാര വിശേഷത്തിൽ തോർത്തിയുയർത്തണമെന്നാണ്.

* * *

ചാക്യാർക്കുതന്നെ അധികാരത്തിൽനിന്നും പുറത്തേയ്ക്കു തെറിപ്പുറപായ രണ്ടു സ്തംഭിംഗങ്ങളും മാത്രമാണ് തുളുവും പാറകുമ്പും.

ചാക്യാരുടെ പിന്നിൽ ചതുരക്കാരും ഇരുന്ന സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യസ്വത്താണ് നമ്പ്യാർ തന്റെ തുളുവുകളിൽ സ്വച്ഛന്ദം വാരിവിതർന്നിട്ടുള്ളത്. കൂത്തിലേ അംഗങ്ങളു തുളുവുകളിൽനിന്നുളള കളങ്ങളാൽ ബാക്കി ഭരമിക്കുന്ന ഭാഗം അതതന്ത്രേയ തുച്ഛതയ്ക്കുതന്നെ പാതാം. ചാക്യാർക്കുള്ളത് ഒരു ബ്രാഹ്മണപ്പുത്രയാണെന്നിൽ അതിലെ വിഭവങ്ങളെ ധാരാളം കൂട്ടുകൂടി സ്വർണപ്പെടുത്തു വിദ്യാവകയാണ് തുളുവിൽ ചൊഴുതിയിട്ടുള്ളതെന്ന് വ്യക്തമാക്കേണ്ടിയിടം. അതുപോലെതന്നെ പ്രകടനപരിധികൾ കീഴുതള്ളാക്കി, പൊതുജനങ്ങൾക്കു പുറത്തേക്കിറങ്ങുപരിഞ്ഞൊന്നും ലോകപരിചയവും ജ്ഞാനവും ഉൾക്കൊള്ളാത്ത നേടുവാൻവേണ്ടി നടത്തപ്പെട്ട

ന്നതാണ് പാഠകൻ. കൃത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പലതും ഇതിലുണ്ടെങ്കിലും, സദസ്സിലെ വ്യക്തികളെ മൂണ്ടിക്കൊണ്ടിപ്പുകൊണ്ടു കളിയാക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം പാഠകൻക്കാരനിലല്ലെന്നൊരു വ്യത്യാസവുമുണ്ട്. കൃത്തിന്റെപ്പോലെന്നതന്നെ കാലാനുസൃതമായ പരിഷ്കാരങ്ങളോടുകൂടി നിലനിൽക്കിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ട കലകളാണ് ഇത്തരം പാഠകവുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

* * *

കേരളത്തിനു് അഭിമാനിക്കത്തക്കതായ ഒരു സ്വതന്ത്രദ്വൈകലാധിപത്തിൽ ഒരു കഥകളിയാണെന്നു് ഇപ്പോൾ പക്ഷേ സമയമായിത്തുടങ്ങിപ്പോയി. റഷ്യയും, ഗ്രീക്കും, ചാൾസും എന്നീ ഭൂതംഗങ്ങളും തികഞ്ഞ ഈ കലയിൽ കാലാഭയാലംകൊണ്ടു മീല അംശങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിപ്പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവയെ അനായാസേന പരിഷ്കരിക്കാവുന്നതാണെന്നും ഇപ്പോൾ കാര്യമായൊരു സ്വയംചിത്തുടങ്ങിപ്പോയി. കഥകളിയിലും, കൃത്തിലേപ്പോലെന്നും, കഥകൾ സാമാന്യവു വരാണെന്നിഹാസ പ്രാധിമ്യങ്ങളായിട്ടുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ അവയെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു വിശദീകരിക്കേണ്ടതും കൈകൾകളെക്കൊണ്ടും അഭിനയംകൊണ്ടുമാണ്. ഛോക്കങ്ങളും പടങ്ങളുമായി കഥാഭാഗം മുഴുവൻ ഗായകൻ പിന്നിൽ നിന്നു പാടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവയിൽ കവിത്തും പല ഭാവനയങ്ങളും വിശദീകരണത്തിനും അലംകാരത്തിനുംവേണ്ടി നടപ്പാൽ അംഗവിഭജനങ്ങളും മുഖഭാവങ്ങളും പ്രകടീകരിക്കുന്നു. അഭിനയം കൊണ്ടു രസങ്ങളെ അനുഭവപ്പെടുകയാൽ പ്രത്യക്ഷമായിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ കഥകളി ഇന്നും അഭിനീതമായ ഒരു

കലനാതിട്ടാണ് പ്രയോജിക്കുന്നത്. വികാരങ്ങളുടെ ഭാഷ പാഠകോടിയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളത് ഇതിലാണ്. സാരഭൂതികമായ കൈമുദ്രാത്മം ഗ്രഹിക്കാത്തവർക്കു് നടുക്കു് മുഖത്തു പ്രകാശിച്ചു കാണുന്ന വലം അറയോ ഗോചരമാകുന്നു. താളമേളകൊഴുപ്പോട്ടുകൂടിയ അലംകാരഗുണത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലും കഥകളി ഒരു മാതൃക അണയാൻ. കഥകളിയെ താടിക്കത്തോളം ചലച്ചിത്രത്തോളം മറവും അതേതൃക്കപ്പട്ടത്തന്നെ ഉണർപ്പുവായ്ക്കുള്ള മരന്യോന്യം താഴെത്തൂക്കപ്പട്ടത്തുപോലെയാക്കിയിക്കും. എന്നാൽ കഥകളി വാസ്തവത്തിൽ ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തിലാണോ ഉൾപ്പെടുന്നത്, ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ണ്തിന്മുഖ്യമായി മറ്റൊരു കലയും ഇളവുതര ഉണ്ടാക്കിയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം ഉദ്ഘോഷിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനേ പല പ്രകാരത്തിൽ ഇന്നത്തെ രൂപം വിശേഷണങ്ങൾക്കൊത്തു സംസ്കരിക്കാമെന്നതു ശരിയെന്നു; പക്ഷേ കലയുടെ മൂലത്തിൽ കലാം മഹദ്യുദ്ധോപാധി ഏതാണ് ഇങ്ങനെയുള്ള സംസ്കാരം അർത്ഥിക്കാത്തതെന്നു്? അതുകൊണ്ടുമാത്രം അതിന്റെ ആഭരണമാകു മൗൽയശ്ചിത്തിന്മുഖ്യമായ കലാവും കലാവും പറന്നിറങ്ങുന്ന സമ്മതിച്ചു കഴിയില്ല.

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ചാക്യാർകളുമു അതിന്റെ ശാഖകളായ തുള്ളലും പാവകവും, അതുപോലെതന്നെ അത്യൽമുഖ്യമായ കഥകളിയും കേരളീയരുടെ സംസ്കാരഭിമാനസംഭരണാകയാൽ അവയെ യഥാവിധി സംരക്ഷിക്കേണ്ടതു കലാകളികളുടെ ഒരു മുഖ്യകർമ്മമാകുന്നു.

14. மலையாள மொழி

കുരു വിന്യാസശാസ്ത്രം.

ആയില്യം മുളച്ചുവളർത്തുക

9. What is the purpose of the study?

അവർക്ക് അറിയാവുന്നവർക്ക് പണം ഉപയോഗിച്ച്

உதவிப் பணிக்குப் பதிலாக

சென்னை, 15 சூன் 2016: கனம் உறுப்பினர் அவர்களே,

வகுப்பு நூல்கள்:

ការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងឯកសារ

අනුප්පාදන විද්වත්වරුන්ගේ සංගමය.

المجلة

അതുകൊണ്ട് ആധുനികകാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ മുഖ്യ വിഭാഗങ്ങളായ അവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് മുകളിൽ "ഏകത്തിൽ ചെപ്പിടിക്കുന്നത്." അഥാമിത് പ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കൂടി അവലംബിച്ചുള്ള പ്രത്യേകത കാണിച്ചുനൽകി ഒരു ദിനചരിത്രമെന്നും മാത്രമേ ഈ ലേഖനംകൊണ്ടുളളതിട്ടുള്ളൂ. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കുതന്നെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പേരുക്കൾക്കുതന്നെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ചർച്ചക്കുവന്നതിനു വേണ്ടിത്തന്നെയും മാത്രമാണ് ഇതിൽ എഴുതിയപാഠത്തിട്ടുള്ളത്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളവർ പുസ്തകത്തിലും ഒരു സാഹിത്യചരിത്രം സോപാനമാണെന്നും.

உள்ளிப் புகுந்து

കേരളത്തിലെ സാഹിത്യത്തി, പ്രാദേശികതയിൽ, നല്ല കൈവഴികളായിട്ടാണ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. സാഹിത്യ

തിൽ കാനിന്റെ ഗതി പണ്ഡിതനാകാത്തുള്ള സംസ്കൃത ഭാഷാശാസ്ത്രമായും, മറന്നിന്റെ പോക്ക് പാശ്ചാത്യരായുള്ള "തനി മലയാളം" വഴിക്കുമായിരുന്നു എന്നു തൊത്തത്തിൽ പറയാം. ആദ്യഘട്ടങ്ങളിൽ അവ രണ്ടും രീതി വേർതിരിഞ്ഞുതന്നെ നിലനിന്നുപോന്നു : സംസ്കൃതം മിക്കവാറും പുരോഹിതശാസ്ത്രത്തിന്റേയും, ഭരവരോടു ചേർന്നിന്നു കാവ്യനാടകാദികൾ നേട്ടുപിടിച്ചെന്ന മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങൾക്കും സ്വത്തായിരുന്നു. തനി മലയാളികളുടെ മുതൽ, മനഃപരമായും വിരോധപരമായുമുള്ള സന്ദർഭം അവർ പാട്ടുകളുമായിരുന്നു. അനന്തരഘട്ടത്തിൽ, മലയാളവും സംസ്കൃതവും തമ്മിൽ ചോർന്നിറങ്ങി "മണിപ്രവാളം" എന്ന ഒരു മിശ്രഭാഷ ഇവിടെ ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങളാൽ ആവിർഭവിച്ചു. അതിനെക്കുറിച്ച് "ലീലാതിലകം" എന്ന ഒരു നിഷ്കൃഷ്ടശാസ്ത്രഗ്രന്ഥവും ഒരു രസികൻ നിർമ്മിച്ചു. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ പരിണാമത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദമോ മലയാളഭാഗം ക്രമേണ ശോഷിച്ചു വന്നു.

ക്രി. എട്ടാംശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരായി പറയപ്പെടുന്ന തോലകവിയുടെ കാലഘട്ടത്തുതന്നെ മണിപ്രവാളത്തിനു കേരളത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നു സ്ഥൂഷ്ടമാണ്. പഴയ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകയാണ് "വൈശികതന്ത്രം" എന്ന അഞ്ചോപാദശങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. നോമകൻ ഫലിതശ്ലോകങ്ങളും വൈശികതന്ത്രത്തിലും ചില പദ്യങ്ങളും ചാക്യാനാർ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഇവയിലെ ഭാഷ മറ്റുള്ളവയുടെ വണ്ണം, ഉണ്ണിനാടീചരിതാദിചമ്പുക്കൾ, ഉണ്ണുനീലിപ്രഭൃതി സന്ദേശങ്ങൾ, ചന്ദ്രോത്സവാദി ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ,

എന്നിവയിൽ പരിപകൃതയെ പ്രാപിക്കുന്നു. രാമാ
യണം, ഹൈന്ദവം, കൊടികവിരഹം, രാജത്തോവലീയം,
കൈകൈലാസമോദയം മുതലായ പ്രശസ്തചമ്പുക്കൾ
നമ്പൂരിമാരുടെ പ്രതിഭാവിഭാസത്തിന്റെ പ്രകൃഷ്ടോദാ
ഹരണങ്ങളാകുന്നു. അക്കാലത്തിനടുത്തുതന്നെയാൽ
കുറയാം 'ഹരികുമാരീമന്ദിരവാസിനി' പരദൈവതയായി
ട്ടുള്ള ഒരു നമ്പൂരിരികവിശ്രേഷ്ഠൻ 'ചന്ദ്രാസ്ഥം' എന്ന
ചമ്പുകാവ്യം കൈരളിമേ സർജ്ജിച്ച്തു്. ഇവയെല്ലാം
"മണിപ്രവാളങ്ങളിന്റെ ശുഭ്രദർശന"യായ ചമ്പുക്കളെ
ത്തന്നെ കാവ്യരത്നങ്ങളാണു്. ഗദ്യപദ്യമിശ്രങ്ങളായ കാ
വ്യങ്ങളാണല്ലോ ചമ്പുക്കൾ. പല വൃത്തങ്ങളിലുള്ള
ശ്ലോകങ്ങൾ, ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലുള്ള "പാട്ടു"കൾ,
ഭണ്ഡകങ്ങൾ, ഗദ്യഭണ്ഡങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ചേ
ർന്നുള്ള "പ്രബന്ധ"ങ്ങളെ "ചമ്പു"ക്കളാക്കിത്തീർത്തപ്പോൾ
ലക്കണമോപ്പിയോൻവേണ്ടി അറയിലെ ഉല്പന്നത്തെ
ത്തന്നെ ഗദ്യമെന്നും പദ്യമെന്നും രണ്ടിനങ്ങളിൽ വിഭജി
ക്കേണ്ടതായും വന്നു. ഇപ്പോൾ മണിപ്രവാളചമ്പുക്ക
ളിൽ ഗദ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു കാണുന്നത് പ്രായേണ
പലതരം ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളാണു്. മറ്റൊരുതരങ്ങളോടു
മാത്രാവൃത്തങ്ങൾ ചേർത്തപ്പോൾ പദ്യഗദ്യമിശ്രണഫല
മാണു് കാവ്യദൃഷ്ട്യാ ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു ചമ്പുക്കാണോ
രായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ നിശ്ചയിച്ചതിൽ അർത്ഥ
മില്ലല്ലോ.

പാട്ടുകൾ

എന്നാൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾമാത്രം ഉപയോഗി
ക്കുവാനുണ്ടു് പാട്ടുകളും മലയാളത്തിൽ മറ്റൊരുതര
ത്തുകി കൂടേണ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവെന്നു്. നാ

[illegible]

ഇങ്ങനെ വിദേശാധാരപരങ്ങളായിത്തീർന്നു നിൽക്കുന്നതിനും കൂടിയും വടക്കും മലബാറിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പാട്ടുകളും ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മരണീയങ്ങളാകുന്നു.

ദ്രൗകാവ്യങ്ങൾ

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഭവസിച്ചിടത്തായും രണ്ടിപ്രമാളുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനമാണ് കഥ കഥ. കോട്ടാരക്കര രാജാവിന്റെ പ്രതിഭയിൽനിന്നു മുട്ടപ്പുറം കോട്ടയത്തു തമ്പുരാന്റെ പരിചരണത്തോടെ മുട്ടപ്പുറം കോട്ടയിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ നിരന്തര ശ്രദ്ധയോടെ പലുവായിക്കുകയും, ഉണ്ണാതിവാരിയർ മുതലായ കവികളുടെ കാലത്തു് പൂർത്ത കാൽപ്പത്തു ദ്രൗകാവ്യരോച ഉടക്കുന്നതു് അല്ലെന്നു വാദിക്കുവാൻപോയി എങ്കിലും “കേരളകലാമണ്ഡലം” എന്നിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുമേലും വീണ്ടും വിചാസിക്കുന്ന മാതൃമല്ല വിപ്രവിഷ്ണുക്കിന്റെതെന്നു നേടിയെടുക്കി. കഥകളിലൂടെ ശുക്രദേശ അവസാനിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് പ്രസ്ഥാനമെന്നു തന്നെ ആകുമ്പോൾ മഹാരാജ ദ്രൗകലയത്തെ ഉള്ളതും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജനനീതരമായ കണ്ഡൻവസ്ത്രാഭരണ യാമദന്തം, പാട്ടുകളെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുന്ന അവസരത്തിലും സ്മരിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. കേരളത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം അറബുതീരം വടക്കും അറബുതീരം വെള്ള സമുദ്രം ഈ ദ്രൗകാവ്യരോചയിൽ ഒരു കാലത്തു് കണക്കിലെക്കു ഭൂമിക്കകത്തായി.

ദ്രൗകാവ്യപരിഭാഷത്തിന്റെ അടുത്ത പടിയിൽ കാണുന്നതു് സർവ്വതന്മാദകങ്ങളുടെ രണ്ടുമകളാണു്.

കോളവാഴ് വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശാകുന്തലപരിഭാഷ വെട്ടിച്ചതായ വഴിയിൽക്കൂടി അന്നു് അനവധി ആളുകൾ സഞ്ചരിച്ചു. ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയായ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി മുതലായവരെ ഇളക്കത്തിൽ പ്രമാണിക്കൂട്ടായി ഗണിക്കാം. സ്വതന്ത്ര നാടകങ്ങളാണ് ആദ്യത്തെ പടികളിൽ നാം കാണുന്നത്. ഇവയുടെ പുണ്യവും കുറച്ചൊന്നുമില്ല. മട്ടവിൽ നാടകനിർമ്മാണം കൂടി "ഭ്രാന്തിന്റെ നിലയിൽ എത്തിയതുകൊണ്ടാണല്ലോ, മുൻവി രാമക്കുറുപ്പു തമ്പോ അറായ്ക്കുറുപ്പിന്റെ, കെ. സി. വാരാരുണൻ തമ്പുരാൻ വടക്കേ അറായ്ക്കുറുപ്പിന്റെ കാരോ "ചങ്ങീലകരം" നാടകവുംകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടതു്.

ഭാഷാനാടകകൂട്ടം അല്ലമെന്നു് ആറിയതോടുകൂടി സംഗീതനാടകങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചു. കെ. സി. കേശവപിള്ള, ടി. സി. അച്യുതമേനോൻ, എറവയിൽ ചാതുപാണിധാരിയർ, കെ. പി. കുര്യൻ മുതലായവർ ഈ വിധയത്തിൽ ചെമ്പിച്ചുള്ള കൂട്ടം പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദനാർഹമാണ്. ഇല്ലീനിലെ അനുകരിച്ച പുറപ്പെട്ടതാണ് പ്രമാസനപ്രസ്ഥാനം. സി. വി. രാമൻപിള്ള, അപ്പൻതമ്പുരാൻ, ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള മുതലായവരുടെ പ്രധാനരങ്ങൾ ഇന്നും നാടകവേദികളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ജനങ്ങളുടെ മുമ്പെ അഭിനയിക്കുന്ന പ്രമാസനങ്ങൾ ഏതെന്നു അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നു് കുറ്റം അപ്പുവുമില്ലതാനും.

മഹാകാവ്യങ്ങളും മണ്ഡകാവ്യങ്ങളും

കൈരളീപുത്രിവല്ലി സംസ്കൃതത്തെയോടിൽ പകർത്തി പിടിച്ചതിന്റെ ഫലമായുണ്ടായതാണ് മലയാളത്തി

ഒരു മഹാകാവ്യങ്ങൾ. രാമചന്ദ്രവിലാസം, ഉമാകേരളം, അശംഗദേശീയം, കേശവീയം, പാണ്ഡുദോഷം, ഗോപുതീശാഭിനൃപരിതം, വഞ്ചിദോഷം എന്നീ തുടങ്ങി ഏതായാ മഹാകാവ്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു്. രാഘവീരവീര്യം, രാഘവാർജ്യം എന്നീ മഹാകാവ്യങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തുപോലും പൂർണ്ണമായിത്തീർന്നുവന്നു. മഹാകാവ്യകാലം കഴിഞ്ഞുപോയി എന്നു് ഓർമ്മയുണ്ടാക്കുക പഠനപ്രായം കഴിഞ്ഞവർക്കു് അറിയാം.

ആംഗ്ലേയ സൂക്താത്മ്യമോതിന്റെ പലമായി പൊട്ടിപ്പറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഖണ്ഡകാവ്യശാഖ അന്തിയം പരിപൂർണ്ണമായ പ്രാപിച്ചുവരികയാണ്. കടന്നുവന്നു, ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ മുതലായവരുടെ ശ്രദ്ധയുണ്ടാണ്. "ആദ്യകാവ്യം" ആ ശാഖയ്ക്കു് അധികമായി സിദ്ധിച്ചു. വഞ്ചിതരായ ഉള്ളൂർ, അതിനെ ഗണ്യമായ വിധം പരിപൂർണ്ണമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഖണ്ഡകാവ്യപ്രാധാന്യത്തിൽ അഭിനയിക്കുന്ന പല കവികളും ഇന്നും കൈരളീസേവകരിൽ ബലശ്രദ്ധയോടെത്തന്നെ വർത്തിക്കുന്നു.

ഗദ്യസാഹിത്യം

കേരളത്തിൽ വലിയ കോഴിത്തമ്പുരാന്റെ കാലം മുതലാണ് ഗദ്യത്തിന് ഇന്നത്തെ രൂപം കൈവന്നത്. പണ്ഡിതശിരോമണിയും പ്രതിഭാശാലിയുമായ "കേരളപണ്ഡിതൻ" തന്റെ മാതൃഭാഷയ്ക്കു് അധികമായ പരിഷ്കാരം ചെയ്ത മനോരമ മുതലായ പല ബുദ്ധിമോഹപാഠിപ്പതി, വിദ്യാവിനോദിനി, രസികരഞ്ജിനി, മംഗളോദയം മുതലായ മാസികകളും ഗദ്യം

ഖത്ത വളരെ പോയിപ്പിരിയ്ക്കുന്നു. പണ്ടു പട്ടാളംവെട്ടി സംസ്കൃതം എഴുതേണ്ട സഹായമായിരുന്നുവോ, അതു പോലെയായ് പില്ലാവെട്ടു ഗദ്യംവെട്ടി ആംഗ്ലേയ ഭാഷ വികാസമനുവാദിത്തം നില്ക്കുന്നു. ആംഗ്ലേയ സൂക്ഷ്മതപരമെന്തെങ്കിലും മറ്റൊരു സമ്പന്നനായ ഒരു കൈരളീചരമുണ്ടെ വെച്ചുകൊണ്ട് ഒരു നല്ലതാണായി എന്നു പട്ടാളത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു അതുകൊണ്ടാണ്. മുകളിൽ പേരുപാഞ്ഞവരും കൈരളി, ആത്മപോയി ഹി എന്നു തുടങ്ങി അതിനു പുറമേയുള്ളവരും ഒരു പത്ര ജാർജിക്കകൾ വഴിയായി പല പ്രസിദ്ധ സോവലുകളും ചെറുകഥകളും ഉപന്യാസങ്ങളും തന്നെ പുറത്തുവന്നിട്ടുള്ളതാണുവേറെ പ്രസ്തുത സാഹിത്യശാഖയുടെ പ്രധാനവും എന്താണു് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണല്ലോ. സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തു വകയായി പുറപ്പെടുന്ന ഒരു മാസികത്തിന്റെ കഥയും വിസ്തരിക്കത്തക്കതല്ല. ഗവേഷണപരങ്ങളും വിമർശനപരങ്ങളുമായ അനേകം നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ ഒരു ഒരുമാസികയായി ഇന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നു. പ്രാസംകളായ പല ആഖ്യാനികളും സോവലുകളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നിട്ടുണ്ട്. സി. വി., ചന്ദ്രമേനോൻ, അപ്പൻതമ്പുരാൻ മുഖേനവരുടെ നാമധേയങ്ങൾക്കു് ഈ സാഹിത്യശാഖയിൽ നാലുപ്രതിഷ്ഠ വെച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ പട്ടാളത്തിൽ ഖണ്ഡകാര്യത്തിനുള്ളതേപോലെ ഗദ്യത്തിൽ ചെറുകഥയുണ്ടു് പ്രചാരമായിട്ടുള്ളതു്. മലയാളഭാഷയിൽനിന്നു് വിവിധവകയെ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ചെറുകഥകൾ പ്രതിഭാസമ്പന്നനായ പല യുവാവായിത്തുടങ്ങിയവരും ഇന്നു് എഴുതിവരുന്നുണ്ടു്.

അയ്യോട്ടത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലെ ഉത്തമങ്ങളായ ചെറുകഥകളോട് കിടപിടിക്കുന്നവയും ഒട്ടും ഭൂല്യമല്ല. ആകർഷകതയോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ ഇന്നു നാം കാണുന്നത്, ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടേയും ലഘുപദ്യാസങ്ങളുടേയും, ചെറുകഥകളുടേയും കാലമാണെന്നു പറയാം. ഇന്ത്യയിലെ ഇതര സാഹിത്യങ്ങളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം മലയാളത്തിനുവേണ്ടി നമുക്ക് "അഭിമാനത്തിനുതരണമുണ്ട്" അതുകൊണ്ടുള്ളത്. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങളിൽനിന്നും "ഓരോ കാലം യഥാവിധി നമുക്കു വേണ്ടതെല്ലാം സ്വീകരിച്ചു നമുക്കു ഭാഷയെ ഇനിയും പുഷ്പപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ളതാണ്."

15. മലയാളം തെളിയണമെങ്കിൽ

ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ മുതലായ പാശ്ചാത്യഭാഷകളുമോ, ബങ്കാളി, തമിഴ് മുതലായ ഭാരതീയഭാഷകളുമോ അപേക്ഷിച്ചു നമ്മുടെ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് എന്തു കൊണ്ടാണ് ഉൽക്കർഷവും പ്രചാരവും പ്രോത്സാഹിക്കുന്നത് എന്നു പലരും പലപ്പോഴും ചോദിക്കുന്നത് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതു ഗാഢമായ ചിന്തയെ അർഹിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണെന്നുള്ളതിനു താഴെത്തന്നെ സംശയവുമില്ല. ഈ ചോദ്യം കേവല മലയാളിയും അല്ലെങ്കിൽ ചോദിക്കുവാൻ ഇടക്കിതാൻ, കേവലം അതിൽനിന്നുതന്നെ ഉപയോക്താവായ മലയാളിയായ ഒരു ഭാവി ഉണ്ടാകുമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഒരു ഭാഷയ്ക്ക് ഉൽക്കർഷ്ടങ്ങളാകണമെങ്കിൽ ഒന്നാമതായി വേണ്ടത്, ആ ഭാഷകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർക്ക് അതിനെക്കുറിച്ച് ആത്മാർത്ഥമായ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരിക്കുകയാണ്. ജർമ്മൻകാർക്കും, ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കും, ബങ്കാളികൾക്കും, തമിഴ്നാട്ക്കും അവരവരുടെ മാതൃഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്നേഹാദരങ്ങൾ മാതൃകായോഗ്യങ്ങൾ അന്നുതന്നെ. അങ്ങനെയെ സ്വന്തഭാഷകളെ കേൾക്കേൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും സർവ്വത പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി അവർ എന്തെല്ലാം വിധത്തിൽ പ്രയത്നിക്കുന്നു! പിന്നിടപ്പെടാതെയും, താഴേക്കുതാഴേക്കും, അവർ അങ്ങനെയെ മാതൃഭാഷയോടുമേ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. സംസാരവും എഴുത്തുകയ്യും മാറുമെല്ലാം മാത്രം

ഭാഷയിൽത്തന്നെ ഭാഷാമന്ന വൃതമെടുത്തിട്ടുള്ളവരാണ്" എന്നായിത് രണ്ടനകംപേർ. അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള കുറച്ചു വടക്കന്മാരോടു മാത്രമേ അതിൽ കാര്യം പറയാവുന്നവർ സാമാന്യരും ചുരുങ്ങിയ വിഭജിത വാങ്ങിക്കുവാൻപോലും സാധ്യമാകുന്നു ! വിദേശഭാഷയിൽ വില പോലീച്ചാൽ കൂടുതൽ കൊടുക്കേണ്ടതായും വാണപരം ! സുഹൃത്ത്വമേജ്ജനാവാചകങ്ങളിൽ അവർ സല്ലാപങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗിക്കുന്നതും മാത്രമാണെന്നും ഈ നോമ്പു വെച്ചു ഭരണകർമ്മങ്ങൾ ഉപയോക്താക്കൾക്ക് കഥ ഇന്നും എവിടെ കിടക്കുന്നു ? കേരളത്തിൽ പുറത്തുവെച്ചു മാത്രമല്ല, കേരളക്കരസ്ഥങ്ങളിൽവെച്ചും, ഒരു മലയാളികൾ നമ്മിൽ കൂട്ടിരുട്ടിയായ്, ഇപ്പോഴും വിദേശഭാഷയിൽ സംസാരം തുടങ്ങുന്നതിലാണെന്ന് അധികം ക്രമം കാണിക്കുന്നതെന്ന വാസ്തവം നമുക്ക് അഭിമാനമുറകുമാണോ ? അതിന്നു വിശേഷിച്ചു, അവർ "മുനിയംഗ്ലീഷിൽ" മുക്കിമുക്കി, തെക്കിത്തുറപ്പിച്ചു, അഞ്ചുമതമായി സംസാരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ അപമാനമോ, അവഹേളനമോ, അനുകമ്പയോ, എന്താണ് അന്തരക്കാർ അധികം അറിയിക്കുന്നത് എന്നു സംശയമായിപ്പോകുന്നു ! ഇതുതന്നെയാണ് ഏഴുതു കുത്തുകുളിലേയും കഥ. ഒന്നുകിൽ നല്ല ഇംഗ്ലീഷ് ഉപയോഗിക്കുവാൻ പഠിക്കുക ; അറവുകാരെയും വലിയ തെരുക്കുംകൂടാതെയും ആശയങ്ങൾക്കു ഒരു ഭാഷയിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക. ചക്ക തിരിക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ഉപോടലുള്ള പദപ്രസവമെന്നൊരവസ്ഥയും, വാഗ്ദവകയെ ബലാൽക്കാരം ചെയ്യുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ മനസ്സിലാകാവുന്നവിധത്തിലുള്ള മുമ്മയും,

കരയും, എങ്ങലും മറവും കൂടാതെ സംസാരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നതിൽ പിന്നെ എന്തിനാണു ഒരൊന്നി യുടെ ചവിട്ടലിൽ കിടന്നുപോയത്? ഇങ്ങനെ കരുവക ഭക്തിമാനം പുലർത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം പാടുപെടുന്നത്? ഇംഗ്ലീഷിനോടു യാതൊരു ബന്ധത്തിലുമുള്ള പ്രതിഭുലമനോ ഭാവംകൊണ്ടല്ലോ ഇത്രയും പറഞ്ഞത്. പ്രസ്തുത, ഒരൊ ന്നിയെ (കുമാരിയും സോക്കമ്പോരും) ധർമ്മത്തിനായി അന്നെന്ന സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുതവേദകൻ, അതുപ്രു പ്രിയകരിയായ കൈകളിൽ, ഒരൊന്നിസ്വന്തംകൊ ണ്ട് അസാമാന്യമായ അഭിവൃദ്ധിയും അത്യുപജ്ഞാ യവികാസവും സിദ്ധിക്കുവാനാണു വഴിയുള്ളതെന്നു പൂർണ്ണ മായി വിശ്വസിക്കുന്ന കരാളാണ്. ചക്ക, കൈരളി യേയും ഒരൊന്നിമാത്രം "കരാള" പിടിച്ചുമാതിരി, രണ്ടി നേയും കൈപോലെ മടപ്പിച്ചു പാറാൻ കൂലികളാക്കിത്തീ രുത്, രണ്ടും സ്വധർമ്മമാണെന്നു തരിച്ചു ഗോഷ്ഠി കാട്ടുന്ന ഭക്തിമാനികളുടെ സംഖ്യ കോളീയരുടെ തുടയിൽ കാ ണ്ണുകാണുമാറാകട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാതെ വിവൃത്തി തില്ല.

അപ്പോൾ, കോളീയോജ്ഞു മാത്രം മേലന്യോരിയ ഭാഷ കള്ളപ്പോക്കു പ്രാസുധിയും പ്രചാരവും കൈവരണമെ ന്തിൽ ആദ്യമേ ചേരുന്നു, കോളീയരുടെ ചൊതുരവ ത്വമു ളുടെ മാതൃഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ സങ്കോചമോ ദൈവത്തോടു തൊന്നാരിരിക്കുകയാണെന്നു ഏതാനും. ആ വിധി വന്നാൽപിന്നെ അവരുടെ രാജ്യാധിപത്യം കൈ ന്തിന് ഭരണരൂപമായ വിധത്തിൽ കൈരളികളും ഇരു കൈയും തമ്മിലേ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നും, എങ്ങനെയാവാം ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. എന്തു ഭാഷയുടേയും അഭി

വൃദ്ധി ആ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കുന്ന അനസമൂഹത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചതന്നെ ഇരിക്കും. “ഇംഗ്ലണ്ടു”, “ജർമ്മനി”, മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കു വളർച്ചയുണ്ടായിട്ടുള്ളതു അനങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയോദ്ഗ്രതിയ്ക്കുപ്രകാരമാണെന്നു് അറിയുക മാത്രം പരിഭ്രാന്ധവിപ്രാപനീയാം. ഭാഷയും തെളിയാതെ ഭാഷ തെളിയുകയില്ലെന്നു തീർച്ചയാണു്. ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയും ഭാഷാഭിമുഖിയും അഭിവൃദ്ധിദ്രവ്യബന്ധം പ്രകാശിപ്പിച്ചവർക്കു് അത്യന്ത കൗതുകകരമായ ഗവേഷണചരിത്രമെന്നു നോക്കിയാൽ മരിക്കുകയും അത്യന്തകാര്യമു്, അതാണു് ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ ഉൾപ്പെരിപൊദ്യായക ഉണ്ടായിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധത ഇന്നുയിലെ സകല ഭാഷകളിലും ഏതെങ്കിലും നിഴലിച്ചു കാണാം. അതായ്കൂടി, ഭാഷകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പ്രവിശ്യകളെ വിഭജിക്കേണമെന്ന വാദം (വിശിഷ്ട ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ) മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ, കാരാദേശീയഭാഷയെന്നും തട്ടിയുണർത്തുവാൻ അതിനുണ്ടായ ശക്തി; തമിഴു്, തെലുഗു, കണ്ണടക്കം എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും വിശദമായി കണ്ടുതുടങ്ങി. കാരാ ഭാഷയ്ക്കേയും പൂർണ്ണവികാസനും ലഭ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് കാരാ സർപ്പകലാശാലയും ആവിർഭവിച്ചു. അതന്നു സമിച്ചു്, ഇന്നു് “അണ്ണാമല” തമിഴിനും, “ആന്ധ്ര” തെലുങ്കിനും, “മൈസൂർ” കണ്ണാടകത്തിനും വേറുനാവി വളർപ്പൊണ്ണവാനുള്ള വിസ്മൃതാവവാലയ്ക്കായി സമുല്പസിക്കുന്നു ! എന്നാൽ, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ ഭൂതല ഭിന്നരാഷ്ട്രീയവിഭാഗങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കേരളപ്രവിശ്യയിലെ പൊതുമാതൃഭാഷയ്ക്കുള്ള സർപ്പകലാശാല പൂർവ്വികെ ? തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇരുപതാം

ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ആ കലാശാല ജന്മേണ ഒരു യഥാർത്ഥ കേരള സർവ്വകലാശാലയായി പരിണമിച്ചാൽ ഭാഗ്യമെന്നു പറയാം. അതിൽ കേരളസംസ്കാരത്തിന് — കേരളഭാഷാസാഹിത്യങ്ങൾക്കു മാത്രമല്ല, കേരളത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നവയായ സർവ്വകലാശാലകൾക്കും, ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും, ഗവേഷണങ്ങൾക്കും — പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നാൽ മാത്രമേ “അതു കേരളസർവ്വകലാശാല” എന്ന പേർ യഥാർത്ഥമായി അർഹിക്കുകയുള്ളൂ.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തു സർവ്വകലാശാലകളാണ് ഇതുവരെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നാഡീകേന്ദ്രങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്നിട്ടുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസകീർമിയുടെ ശിരസ്സാണ് സർവ്വകലാശാല. അതിനാൽ ആകപ്പാടെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസമരത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്ന പാത്രത്തിൽ സർവ്വകലാശാലയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യം നമുക്ക് അനുഭവദൃഷ്ട്യയുമാകുന്നു. എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമേ ഉണ്ടാകൂമെന്നു വേണമെന്ന നിയമം സർവ്വകലാശാല സ്വീകരിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ, നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസോപാനങ്ങളിലെല്ലാം അതിനനുരൂപമായ പരിപാടി സ്വന്തം സഞ്ജീകൃതമായിക്കൊള്ളും. മാതൃഭാഷാമേന്മയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു മാതൃഭാഷാ പ്രോത്സാഹനത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന നേതൃത്വം നൽകുന്നത്, ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്ക്, സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നുതന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസവും കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസവും തമ്മിൽ ഭാഗം വാങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞു സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതുവാക, സ്കൂൾസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കുള്ള ആവേശം മിക്കവാറും കോളേജ് സമ്പ്രദായങ്ങളിൽ

നിന്നാണ് സിദ്ധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസ മാർഗ്ഗം ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കുണ്ടാകേണ്ടതാണെന്നതിൽ, അതു സർവ്വകലാശാലാപരിഷ്കാരത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നും വന്നുകൂടുന്നു. അലക്സീത്താൽ ഇടലും മീത്തുപോകും. മലയാളത്തിന് അറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വന്തം സർവ്വകലാശാലയിലും, അതിലേയ്ക്കുള്ള കൈവഴികളായ വിദ്യാലയങ്ങളിലും കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കാനാവും ഇപ്പോൾക്കുവരുന്നതല്ല ഹലം ?

ഭാഷയുടെ പ്രചാരത്തിനും സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രരണിപ്പിനും ഇക്കാലത്തു ഗണ്യമായവിധം സഹായമുണ്ടാകുന്നുവെന്നു "സീമിമ," "ഡിറക്ടർ" എന്നീ ഉപകരണങ്ങൾ. മലയാളത്തിന് ആവശ്യപ്പെട്ടതായ ഉന്നതമായ പട്ടികുടും വഴിമുഖേന പെരുമയും ഇതേവരെ കിട്ടിയിട്ടില്ല. "ഭൂതനായർ"പോലും വെള്ളിക്കിരയിലേയ്ക്കു പകരം വാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. "മാർത്താണ്ഡവർമ്മ"യുടെ ആവഴിക്കുള്ള പുറപ്പാട് എന്തെന്താണോ അതല്ലെറ്റുപോയി ! "ഇന്ദുലേഖ" കൊന്നാണെന്നും കേരളീയജീവിത ചിത്രപരമ്പരയുണ്ടെന്നും പ്രബലമായ സിനിമപ്രചരകന്മാർ, ഏതുതുകാണുമാ, അതിൽ കൈവെച്ചുകാണുന്നില്ല. സമകാലീനകലയായ പ്രകാരത്തിൽ സമകാലീനരായി ഒരു പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളും, സാമൂഹികസൗഹൃദങ്ങളും, ജീവിതസൗന്ദര്യത്തെയും ഏതോർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയ്ക്കിടയിൽ ആർക്കും ഉത്സാഹം കാണാത്തതു കണ്ടുകഴിഞ്ഞതെന്നാണ്, അതുപോലെ, സമസ്മരണാ പ്രഭാവങ്ങളിലെ മലയാളവിജയങ്ങളിലേക്കും മലയാളഭാഷയ്ക്കും മതിയായ പ്രാതിനിധ്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടാ

അതും പരിതാവകമായിരിക്കാം. ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ മലയാളികൾക്ക് കട്ടാക്കെ നാറ്റമായ ഒരു പൊതു ന്യായം ആവോടെയും ഉദിച്ചുതന്നതു് ഇന്നത്തെ ഒരു മുഖ്യഘട്ടംതന്നെയാണു്.

ഒരു സംഗതിയിൽ നമുക്കു് അപൂർണ്ണമായ ചാരിതാ ക്ഷിപ്രത്തിനു പാതാളം അവകാശമുണ്ടു്. കേവലം സാഹിത്യപരമായ ശക്തിയെ മാത്രമേന്മയായി സ്വീകരിച്ചു്, മലയാളത്തിലെ ഇന്നത്തെ ഏറ്റുമുട്ടാക്കൾ മനോഹരമായി ഒരു ഏറ്റുമുട്ടാക്കോടു നട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ, നമുക്കു് കട്ടാക്കുന്ന ലെന്താടേജ്കളിലായിരിക്കുമ്പോൾ നിസ്സംശയം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തും, പ്രതിഭാസമ്പന്നന്മാരായ ഏതു സാഹിത്യകാരന്മാരോടു് ഇവ കൈമുട്ടിപ്പാവുന്നതിൽ കാതകമായി സമ്മുഖ്യപ്പെടുന്നതു്! അവയെ കൂട്ടത്തിൽ, വിശദീകരിച്ചും, വാസ്തവസമീകരണ യുവാക്കന്മാരെ അസംഖ്യം കാണാം. അവരിൽ വലക്കം ഗ്രന്ഥപാരായണംകൊണ്ടും ലോകപരിചയംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കേണ്ടതായ നിപുണത എന്ന അംശത്തിൽ കാച്ചിയിട്ടു പോരാ എന്നു തോന്നുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ അവയെ ഒന്നുസമീകരണ സാഹിത്യരംഗത്തിൽക്കുറിച്ചു വെളിപ്രായത്തിനു വഴിയുണ്ടാക്കുമെന്നു തോന്നാതില്ല. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഏതു പ്രസ്ഥാനത്തിലും അങ്ങനെയുള്ളവർ ഇന്നു സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്നതു കാണുന്നുണ്ടു്.

എന്നാൽ നമുക്കു് പ്രതിഭാശാലികളായ യുവസാഹിത്യകാരന്മാർ നാം എന്തു് പ്രോത്സാഹനമാണു് ഇന്നു നൽകുന്നതു്? അവരെ ശരിയായി ഉപദേശിച്ചു്, നേർപഴികു തിരിച്ചുവിട്ടു്, അവരെക്കൊണ്ടു് ഉത്തമഗ്ര

നരങ്ങൾ രചിപ്പിക്കുമെന്നതന്നെ വെട്ടുക. അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെന്താണ്? ഈ പ്രശ്നം ഇന്ന് എല്ലാസ്റ്റുഡൻ്റ്കൾക്കുമായുടേയും നേക്കു തുറിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ നില്ക്കുന്നു! രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും, മറ്റും വേതനങ്ങളും പാരിതോഷികങ്ങളും കൊടുത്തു സാഹിത്യകാരന്മാരെ പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു കാലം പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും അങ്ങിങ്ങു കാണാനുണ്ടെങ്കിലും ആ കാലം മിക്കവാറും അന്യമോശമായിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാപ്പോഴും, രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളിൽനിന്നു സാഹിത്യപ്രേമ സാഹസം വരുമെന്ന് സാറ്റീസ് അധികൃതന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പുസ്തകവ്യാപാരികളും പ്രസാധകന്മാരും വാങ്ങുവാൻ ആവുന്ന രീധത്തിൽ കേരളത്തിലെ എഴുത്തുകാരെ സംരായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇന്ന്? കാവയുടെ പ്രാബല്യവും എന്താണു് കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പൊതുജനങ്ങളെ നേരെ സമീപിക്കുകയാണു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ അടുത്ത അധ്യായത്തിൽ പൊതുജനങ്ങളെയാണു സാഹിത്യപ്രാബല്യകന്മാരായി നാം ഭൂതാനുകൂൽക്കുവാൻ കണ്ടു്. ജനകീയസമ്പ്രദായത്തിനു് അഭിവൃദ്ധി കൈവരുന്നതോടുകൂടി നാട്ടിലെങ്ങും, എല്ലാ കുഗ്രാമത്തിന്റെ കാണ്മ കേന്ദ്ര മൂലയിൽപ്പോലും, വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിക്കുകയും ഗ്രന്ഥപാരായണപരായണന്മാരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിക്കുകയും, അവരിൽനിന്നു നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു വേണ്ടുവാനും പ്രോത്സാഹനം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു നമുക്ക് ഏകദേശം പ്രതീക്ഷിക്കാം.

അങ്ങനെയുള്ളി, അധികാരികളോടനുസരിച്ചു, നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉടലിനും ഉയിരിനും ഒരു വലിയ മാറ്റം വരുത്ത നിവൃത്തിയില്ലെന്നും അനായാസേന പ്രവചിക്കാവുന്നതാകുന്നു. കൈകളിലിപ്പോൾ ഉള്ള നിയന്ത്രണ പരിധിയിൽ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതു്, സാമാന്യജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ഒരു സാഹിത്യവിശേഷത്തിന്റെ ആവിർഭാവമാകുന്നു. പണ്ടത്തെപ്പോലെ മേഖലകാവ്യ രസാസ്വാദനംകൊണ്ടു റൂപ്പിയത്തുവന്നവരാൽ തിടയ്ക്കില്ല നമ്മുടെ അനന്തരാഗാമികൾ എന്നുള്ളതിന്നു ചില ലക്ഷ്യങ്ങളെല്ലാം ഉന്നതമായ കണ്ഠ തുടങ്ങിത്തുടങ്ങി. ആനന്ദം യങ്ങളുള്ളതും നവീനസംഭാവങ്ങളുള്ളതും, ദീനംപ്രതി അഭിപ്രായം നേടിയെന്ന ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെയും മറ്റും, പൊതുജനങ്ങളുടെ തുടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനുള്ള കരുത്തു് നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ക്രമേണ ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും അതിനും എന്തിനും യാതൊരു കാരണവുമില്ലാതെ, പ്രതിനിധിയും നൽകാത്തതായ ലോകവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വികാസത്തിനും മലയാളം പറ്റുമാ പര്യാപ്തമാകേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിന്റെ പുരാണിക്യോപ്പം ഭാഷയ്ക്കു പുരാണിയില്ലെന്നുവെച്ചു ഭാഷയെ പരിന്തപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വന്നേക്കാം. ഇക്കാഴ്ചയിലും കോളീയർ ദീപ്തയുടേതായുള്ള പ്രവർത്തിച്ചു തങ്ങളുടെ ഏതായാലും വെളിച്ചത്തെയും പ്രകാശവെളിച്ചത്തെയും പ്രകാശം കൊണ്ടു കാകുന്നു.

ഇപ്പോഴത്തെ പ്രകാശത്തിലൊന്നും ഭാഷയെയും സാഹിത്യകാരന്മാരേയും വഴിക്കെട്ടിച്ചു തുറന്നുവാൻ തമ്മതിലാത്തവർ ഒരു കാര്യമെങ്കിലും ചെയ്യാൻ നന്നായിരിക്കും:— അതായതു്,— ഭാഷാലോകത്തിലെ ഉത്തമമായതും

ഒരു ഉത്സാഹികളുടെ ആവേശഗീതിയിൽ അവരെല്ലാവരും പങ്കെടുത്തിരിക്കുക ! മലയാളികൾ മനോഹരമായി നിൽക്കും അവരും കണ്ട പരിഭവങ്ങൾ ഒരു പാഠമാണ് ഇത്. അവിടങ്ങളിൽ ആത്മാർത്ഥമായി സാഹിത്യപ്രവർത്തനം ചെയ്യുന്ന യുവാക്കൾമാർ ഉള്ള സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് അതി പിഴച്ചാൽ അത്രയും ഗൗരവമേറിയ ഒരു മറ്റൊരാളുടെതിൽ ആക്ഷേപശബ്ദം പൊഴിക്കാറില്ല. നേരെ മറിച്ച്, മലയാളികൾ മലയാളിയെ കണ്ടു കൂടാ എന്നും, പരസ്പരം ഘർഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടു കൂട്ടം കൂട്ടായി പങ്കെടുക്കുകയെന്ന സ്വഭാവം മലയാളികൾക്കു പ്രത്യേകമാണെന്നുവരികെന്നും സാധാരണ കേൾയമാനുള്ള ഒരു ശൈലിയാണ്. മറ്റു വിഷയങ്ങളിലെത്തന്നെപോലെ സാഹിത്യത്തിലും ഈ അധഃപതനലക്ഷണം കേരളീയരുടെ മുമ്പിൽ കാണുന്നതു കഴിഞ്ഞുപോയതല്ല. ഭൂതകാലം മുതൽക്കു തന്നെ അതിനു് ഐക്യകൃത്യബോധം ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഒരു മലയാളികൾ മറ്റൊരു മലയാളിയുടെ അപമാനമെന്നതു കണ്ടാൽ മനസ്സിൽ ഒരു "കിരകിപ്പ്" തുടങ്ങുകയായി ! അവനെ പിന്നെ, യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ, തന്റെ പരമശത്രുവായിക്കരുതി, അപകടങ്ങളിൽ ചാടിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമായി. ഈ പിറ്റേ നാൾ സാഹിത്യത്തിലും സ്വപ്നവും വിട്ടുപോയു ! ഇതാണ് മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യചരിത്രപണങ്ങൾ ഇതു മുഖിച്ചു പോകുവാനുള്ള പ്രധാനകാരണം. നിരൂപണങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയങ്ങളോ വ്യാസാഹിത്യങ്ങൾ മുഖ്യമായി പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നു. മറ്റു മേഖലകളിൽ നിരൂപണങ്ങൾ പരസ്പരപരമാർത്ഥങ്ങളെ പറ്റിയിരിക്കുക കാണിക്കുവാൻ

ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, മലയാളത്തിലെ നിരൂപണങ്ങൾ മാത്രം, പരദേശപരമാണുക്കളെ പദ്യീകരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിലും, ഇല്ലാത്ത ദോഷങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്ത് ആക്ഷേപിക്കുന്നതിലും, ഗുണാംശങ്ങളെ അല്ല പ്രശംസ കൊണ്ടോ കേവലമനോഹരകാണ്ടോ തെക്കി അമർത്തുന്നതിലും പ്രവണങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതാണു കഷ്ടതാർത്ഥ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഈ ദൃഷ്ടാന്തവുമായൊരു നമ്മുടെ ഭാഷയിൽനിന്ന് ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിലും കേരളീയർ ഒത്തൊരുമിച്ചു കുറഞ്ഞൊരു സൗമനസ്യം പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യയാകുലധിതങ്ങളോ "അസഭ്യ"ങ്ങളോ ആയ നിരൂപണങ്ങൾ എഴുതുന്നവരെയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവരെയും അകറ്റിനിർത്തേണ്ടതന്നെ വേണം. കൃതികളിൽ കാണുന്ന വൈകല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു എല്ലാവരും മൗനമവലംബിക്കണമെന്നല്ല ഇല്ലാത്തതിന്റെ അർത്ഥം. അവയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ, സ്വപരത്തിന് കരു "തറവാടിക്കരു" വേണമെന്നു മാത്രമേ വിവക്ഷയുള്ളൂ. നിരൂപണം സംഹാരപരമാകരുത് — സംസ്കാരപരമായിരിക്കണം എന്നു മുൻകൈ.

ഗ്രന്ഥപ്രചാരണത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, അർഹമായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനായി, ഭാഷാഭിമാനികളും സാഹിത്യപ്രണയികളും ഉദാരമതികളും കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണസംഘം സ്ഥാപിക്കാമെങ്കിൽ അതു ഭാഷയുടെ ഭാവിക്കു വലിയ ഉപകാരമായിരിക്കും. അതിന് ഒന്നോ രണ്ടോ ലക്ഷം രൂപ മുലധനം വേണ്ടിവരുന്നതാകയാൽ, ദേശീയസംസ്കാരത്തിലും സ്വഭാഷയിലും സ്വദേശത്തിന്റെ ഭാവി

യിലും നല്ല വിശ്വാസമുള്ള ഉത്സാഹികൾ രാജ്യമൊട്ടുക്കു് ഇറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുകതന്നെ വേണം. ഭാഷയുടെ അടിവുലിപ്പു തോജിച്ചവിധത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ യഥോചിതം പ്രസാധനംചെയ്യുക, അവയെ ആവുന്നത്ര പ്രചരിപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ യോഗ്യനായ സാഹിത്യകാരന്മാരെ സഹായിക്കുക, എന്നിവയായിരിക്കണം സംഘത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശങ്ങൾ. നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നല്ല രൂപത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം, അവയെ വില കൊടുത്തു വാങ്ങി ഭാഷാപോഷണം സാധ്യമാക്കുന്നതിന്നു നല്ല മനസ്സുള്ള സ്വദേശാഭിമാനികളുടെ എണ്ണം ക്രമേണ വർദ്ധിക്കുമെന്നല്ലേ പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതു്? അപ്രകാരമുള്ള ഒരു നല്ല കാലം കൈകളിൽ ഇതരഭാഷകളെപ്പോലെ തന്നെ അനന്തിദൂരമായ ഭാവിയിൽ കൈവരികയില്ലെന്നുണ്ടോ? കേരളത്തിന്റെ മൂന്നു രാഷ്ട്രീയവിഭാഗങ്ങളായ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലാകെക്കൂടി ഇപ്പോൾത്തന്നെ ആയിരത്തിമുനമ്പോളം പൊതുവായനശാലകളില്ലേ? അവയ്ക്കുപുറമേ ഏതു അസഖ്യം വിദ്യാമന്ദിരങ്ങളാണു്, വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്നതെന്നഭിമാനിക്കുന്ന കേരളപ്രവിശ്വയിലുള്ളതു്! സങ്കചിതമായ പ്രാദേശികമനഃസ്ഥിതിയും പക്ഷപാതബുദ്ധിയും കൈവെടിഞ്ഞു് കൈകളിൽ നമുക്കെല്ലാവർക്കുംകൂടിയുള്ള പൊതുസ്വത്താണെന്ന ഉറച്ച ബോധത്തോടെ ഉണർന്നു പ്രവർത്തിക്കാമെങ്കിൽ, ഏതാദ്യശസ്ഥാനങ്ങൾവഴിക്കുകതന്നെ മലയാളത്തിന്നു മേലിൽ അഭിമാനിക്കത്തക്ക മിഴിവും തെളിവും ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്.

ശുദ്ധി പത്രം

ഭാഗം	അർത്ഥം	സുബാർത്ഥം
12-ലും മറ്റും	ഉല്പത്തി	ഉൽപ്പത്തി
17	സസൃഷ്ടം	സസൃഷ്ടം
18	ജനവിഭാഗത്തെ പ്രതിനിധീകരി ക്കുന്നതായി	ജനവിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായി
27	സ്വതന്ത്ര്യ	സ്വാതന്ത്ര്യ
34	വിശേഷണങ്ങൾ	വിശേഷണം
42	വിപ്രലംഭം	വിപ്രലംഭം
46	സജാതീയ	സജാതീയ
47	ജീവൽസാഹസ്യം	സാഹസ്യസാരം
54	കുപ്പിയിൽ	കുപ്പയിൽ
ടി	സ്വല്പം	സ്വല്പം
59	പുഷ്പാലങ്കാരം	പുഷ്പാലങ്കാരം
102	തൃക്കുപ്പം	തൃക്കുപ്പം
ടി	വീരം	വീരം,
115	നാളെത്തെല്ലാം	നാളെത്തെല്ലാം —
123	ബ്രാഹ്മണം	ബ്രാഹ്മണം
168	വിഭീഷണൻ	ബിഭീഷണൻ
ടി.	മറ്റൊരു	മറ്റൊരു
178	ശ്രോതാവ്	ശ്രോതാവ്

